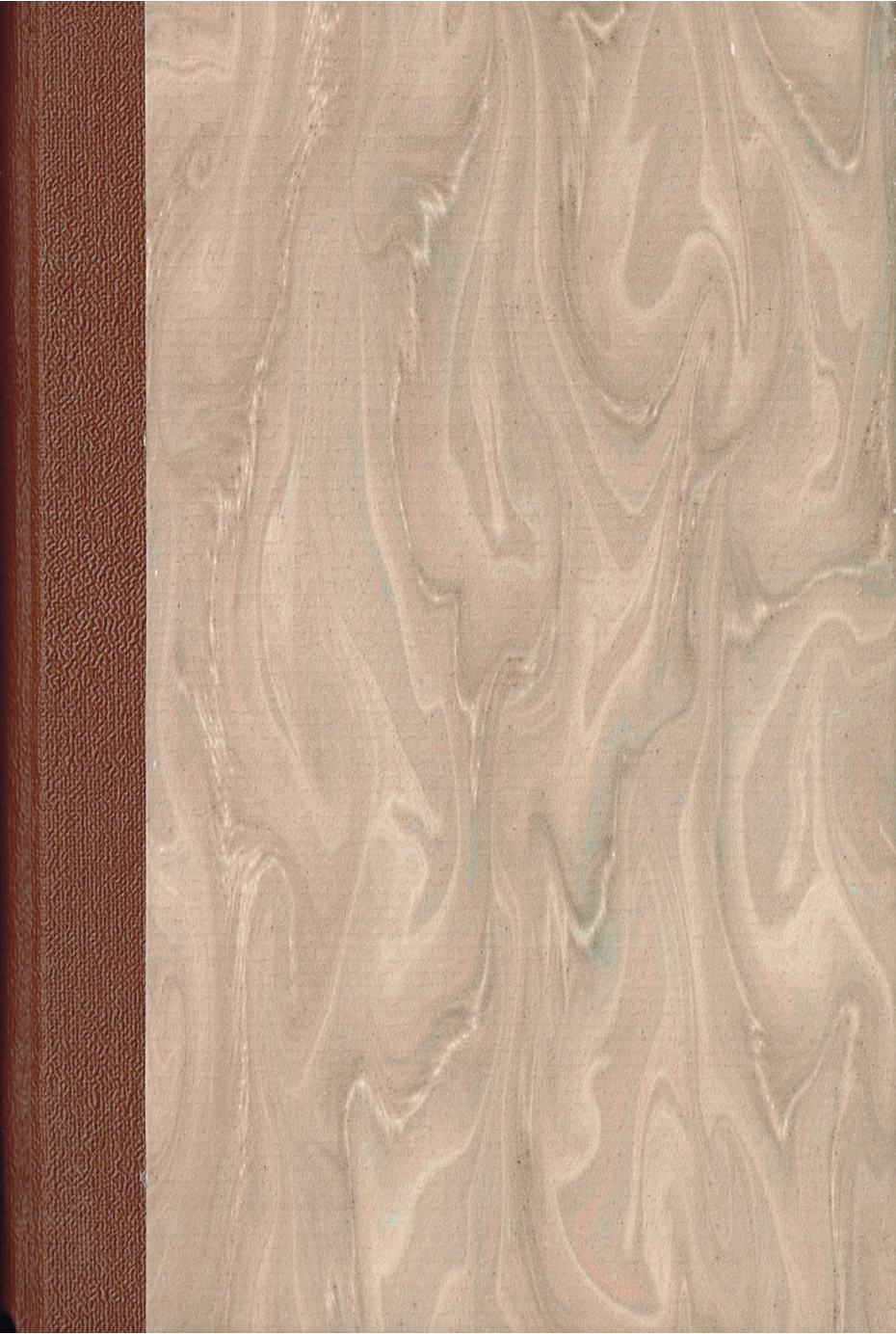

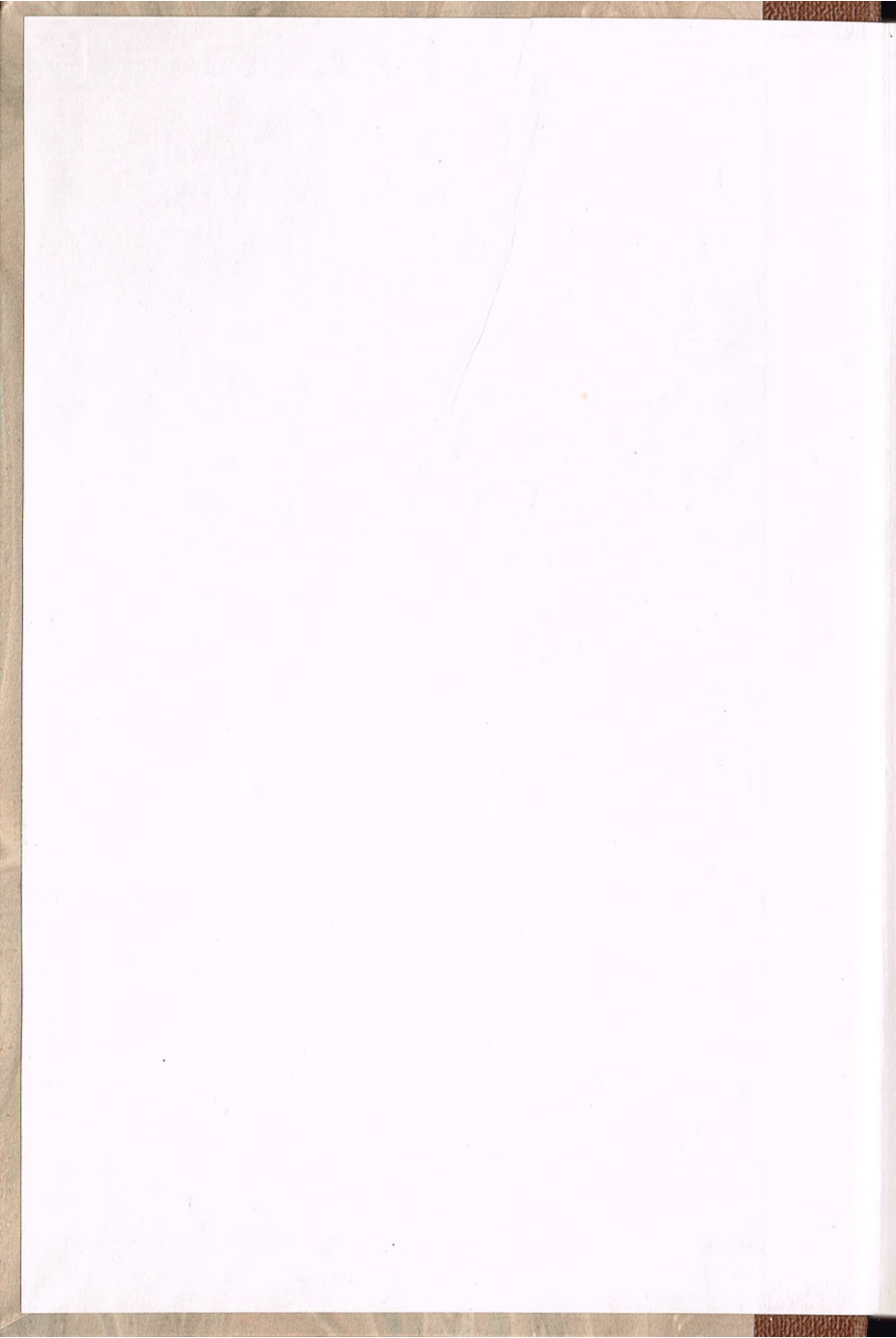
VÄINÖ LEHTONEN

ONGELMIEN
SEURASSA

X-XI

ONGELMIEN SEURASSA

X—XI

PDF-tiedosto on skannattu vuoden 1975 painoksesta.
Taustalla olevaan hakukelpoiseen tekstiin on saattanut
jäää alkuperäisestä poikkeavia kohtia.

Ilmiselviäkään painovirheitä ei ole korjattu.
(Ks. J. R. Hannula, *Kristosofian Polulla II*, s. 304.)

Lahdessa tammikuussa 2016
Jaakko Kesävuori

ONGELMIEN
SEURASSA

X

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1975

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

ISBN 951-95065-7-8

Tampereen Keskuspaino 1975

Väinö Lehtonen kirjoitti Ongelmien seurassa -sarjan ensimmäisen osan esipuheessa v. 1960: "Olen joutunut muutamissa tilaisuuksissa vastaamaan kirjoitettuihin kysymyksiin. Julkaisen nämä siinä toivossa, että samoja ongelmia pohtineet löytäisivät vastauksista totuuden jyvän." Ensimmäinen tällainen tilaisuus pidettiin joulupäivänä 1958 Savonlinnassa. Kysymyskokoukset jatkuivat edelleen eri puolilla Suomea kristosofisten työryhmien järjestäminä. Vuosikokouksessa v. 1959 Väinö Lehtoselle esitettiin toivomus kysymyskokouksen pitämisestä kesäkurseillakin. Vastaukset merkittiin muistiin ja annettiin vastaajalle, Väinö Lehtoselle, joka kirjoitti ne uudelleen täydentäen ja korjaten. Vähitellen vastauksia ryhdyttiin nauhoittamaan. Näin kasvoivat suoritettun työn ja totuuden tiedon tallentamismahdollisuudet.

Ongelmien seurassa -sarjan kymmenenteen osaan on koottu Kristosofi-lehdessä vuosina 1967—73 julkaistut ja Väinö Lehtosen itsensä tarkistamat kysymykset ja vastaukset. Kopioimistyön ovat suorittaneet Rauni ja Göran Gummerus. Kirjan painattamisen historiallinen tarkoitus on antaa Ongelmien seurassa -sarjaa täydentämällä tulevien vuosisatojen totuudenetsijöille mahdollisimman

laaja ja selkeä käsitys siitä, millaiset kysymykset ovat askarruttaneet kristosofisia totuudenetsijöitä maailmanuskonnon julistamisen ensimmäisinä vuosikymmeninä.

Tampereella 1975

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

Kysymys: Kristosofisessa kirjallisuudessa kerrotaan, että kun Mestarin työmahdollisuudet loppuvat, hänen täytyy poistua kesken elämäntyötään. Pekka Ervast viittasi siihen, että H. P. Blavatskyn elämäntyö olisi voinut jatkua, mutta se katkesi, koska häntä ei ymmärretty. Myöskin J. R. Hannula puhui melko suoraan, että Pekka Ervastin elämäntyö jäi kesken. Kun P. E. oli matkalla Amerikkaan, niin J. R. Hannula kirjoitti Ruusu-Risti-lehteen kirjoituksen ”Mestari ja me” (Kristosofian polulla I s. 295—298), jossa hän selvin sanoin kertoo, että Pekka Ervastin saamat valtuudet ovat nyt loppuneet. Miten tämä on ymmärrettävissä, kun sama työ kuitenkin jatkuu noiden Mestarien kuoltuakin?

Vastaus: Se on ymmärrettävissä siten, että mm. H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast olivat fyysillisiä ihmisiä eivätkä pilventakaisia ”henkiolentoja”. He mm. kirjoittivat kumpainenkin suuren määrän kirjoja, joissa heidän sanomansa on jäänyt jälkipolville. He kirjoittivat kuolemaansa asti. Kun kuolema saapui, heidän opetustoimintansa loppui. Jos heidän elämänsä olisi jatkunut, niin opetustyökin olisi jatkunut.

Henkisen sanoman julistajia näkyy seuraavan sellainen kohtalo, että heidän aikalaisensa tulevat kylläisiksi ja ajattelevat: Jo riittää. J. R. Hannula sanoo siitä satuvasti kirjoituksessaan "Minuus ja jouluku". (Kristosofian Polulla I s. 307): "Keskellä ihmettelyä heräsi Minässä ajatus: 'Kansaa on ruualla vahvistettava'. Silloin Minä tahtoi ruokkia heikkoja ja nälkäisiä. Ja monet tulivat kylläisiksi. Ja kylläisinä he istahtivat tien viereen. Silloin Minä väsyi, ja nukkui pois". — Useimmat ihmiset ajattelevat etupäässä itseään. Ensin he ihastuvat henkisen opettajan opetuksiin, mutta kun tuntevat saaneensa sitä enemmän kuin jaksavat sulattaa, he väsyvät, tuskastuvat, kyllästyvät ja lopulta vastustavat. Heille jää sivuseikaksi tämä ihmiskunta, sen tuhannetmiljoonat ihmiset, satojen ja tuhansien tulevien sukupolvien elämä ja kohtalo. Ja kuitenkin nuo suuret opettajat ovat tehneet elämäntyönsä kaikkia noita ihmisiä varten, eivät vain meitä varten. Jos heidän elämänsä olisi saanut jatkua niin kauan kuin minä korkeammat voimat olivat suunnitelleet, miten paljon heillä olisikaan ollut annettavana ja miten toisenlainen olisikaan tämän orvon ihmiskunnan tila. Mutta nuo opettajat tekevät työtään aina niissä olosuhteissa, joita kulloinkin on, ja heidän työmahdollisuutensa on riippuvainen heidän ajallaan elävistä ihmisistä. Nuo ihmiset ovat vastuussa opettajien työn onnistumisesta.

Vaikka henkinen työ jatkuukin opettajan jälkeen, niin se työ tapahtuu aina toisessa vaiheessa, se on opetusten sulattamista ja käytännöllistämistä. Sitä se tietenkin on opettajan eläessään, mutta silloin tulee aina

uuttakin sulatettavaa. Kun opettaja menee pois, on tyydyttävä jo annettuun opetukseen. Mutta tässäkin vaiheessa pitää paikkansa vanha sääntö, ettei kukaan ole täysin varma siitä, miten vakavaa hänen henkinen harastuksensa on, enenkuin hän koetusten keskellä todistaa sen itselleen. Koetusta eivät voi sivuuttaa yksilöt eivätkä henkiset liikkeet. Pekka Ervastian kirja "Ihmissyyden uskonto" on parhaimpia oppaita niille, jotka tätä kysymystä tutkivat. Jos henkinen liike ei ole vielä madaltunut kulttuurilaitokseksi, vaan jos se on pysynyt hengeltään niin syvänä, että Mestarit toivovat siitä apua työlleen, sitä koetellaan. Kirkot eivät ole koetuksia kestäneet, niistä on tullut kulttuurilaitoksia. Sama ilmiö näkyy teosofisessa liikkeessä. Myös monet "silmäntekevät" siinä liikkeessä ovat koetuksiin kompastuneet. Edellämainitussa kirjassaan sivulla 128 Pekka Ervast kuvaillee Mr. Sinnettin kohtaloa. Sinnett oli kirjeenvaihdossa Mestarien kanssa ja hän rakasti heitä äärettömästi ja siksi Sinnettille oli kohtalokasta, kun hän joutui luopumaan kirjeenvaihdosta. Pekka Ervast kirjoittaa: "...mutta Mestarin täytyy vetäytyä syrjään. Tämä on ihmeellistä, mutta se tulee kerran jokaiselle ihmiselle. Ei kukaan voi siitä päästä, jos hän tahtoo löytää totuuden ja niitä ihmisiä, jotka tietävät. Jos hän tahtoo tavata heitä persoonallisesti, silloin hänet asetetaan koetukselle. Tietysti, kun emme ole tietoisessa yhteydessä Mestarin kanssa, eivät koetukset tule Hänen allekirjoituksellaan varustettuina... Kun tavalliset ihmiset etsiessään Mestaria joutuvat koetukselle, seuraa Mestari heitä kaukaa ja näkee, kestävätkö he koetuksia vai ei-

vätkö. Ja jos ihminen osaa luopua kaikesta ilman vaatimuksia tai toivomuksia, silloin Mestari tulee hänen luokseen. Niin on ollut ja niin tulee olemaan. Mr. Sinnet oli poikkeus, ja sentähden hänen kokemuksensa on meille niin opettava ja kuvaava”.

2

Kysymys: Pekka Ervast opettaa, että me ihmiset olemme ”kalliisti lunastetut” ja että ”Kristus on se Karitsa, joka on tapettu maailman alusta lähtien”. Mistä tässä on kysymys?

Vastaus: Kysymyksessä mainitut lainaukset ovat Uudessa Testamentissa, ne ovat juutalaisuudesta kotoisin. Juutalaiset uhrasivat Jumalalleen karitsoja, joten ”tapettu Karitsa” sopi vertauskuvaksi Jeesuksen ajan juutalaisille. Jeesus ja apostolit puhuivat aikalaisilleen ja vetosivat heidän käsityksiinsä ihmisestä ja Jumalasta. Tuskinpa apostolit aavistivat, että heidän kirjoituksiaan pohditaan vielä kahden vuosituhannen kuluttua. Noihin lauseisiin on kuitenkin kätkeyty se totuus, että Kristus sisältyy jokaisen ihmisen monadiin ja Kristus joutuu siis kärsimään kehittyvän ihmisen epätäydellisyyden tähden. Kristus on ”ilman syntiä”, viaton tajunta Logoksessa, siis karkeasti sanottuna lampaankaritsa, joka on ristiinnaulittuna jokaisessa ihmisessä. Näin on ollut ”maailman alusta lähtien” eli siitä asti kun ihmis-

minä syntyi. Kristus eli monadillinen elämä lunastaa ihmisen siten, että se pyrkii ja lopulta onnistuu ilmentämään itsensä ihmisen päivätaajunnan kautta. Kristuksen lunastamassa ihmisessä on taivasten valtakunta tullut maan päälle.

Sanonta "kalliisti lunastetut" on ymmärrettävissä mm. siten, että ihmisminuuksien tähden on tehty paljon työtä, jotta Jumalan kuva eli Kristus saisi muodon kehittyvän ihmisen kautta eli ihmisessä. Pekka Ervast selittää, miten enkelihierarkiat ja muut elämän järkivoimat ovat olleet mukana siinä työssä ja miten Valkoinen Veljeskunta on auttanut ihmisminuuksien kasvua ja kehitystä. Kaikki tämä työ tapahtuu Kristuksen tahdosta ja kun ihmispersoonallisuus lopulta saavuttaa vaadittavan kypsyyden, jotta Kristus voi saada siinä muodon, niin Mestarikin, jossa Kristus on elävä, kärsii synnytystuskia oppilaittensa tähden. Sanoihan Paavaliakin oppilailleen, että hän heidät synnytti Kristuksessa.

3

Kysymys: Mitä J. R. Hannula tarkoitti antaessaan ohjeen, ettei tule kertoa sotien kauhukuvauksia tarpeettoman usein? Vahvistuuko väkivallan teho sitä ajateltaessa ja siitä puhuttaessa?

Vastaus: Asioita ja aatteita on rinnastettava ja selviteltävä, jotta totuus vapautuisi valheen painolastista.

Olemme kohtalon tahdosta syntyneet Suomeen, jossa luterilainen uskonto on valtion suojeluksessa ja siksi olemme saaneet yhteiskunnalta vallassa olevan uskonnollisen elämänymmärryksen. Emme ole itse hankkineet sellaista elämänymmärrystä, se on meihin istutettu yhteiskunnan tahdosta. Näin ollen meillä on täysi oikeus tutkia, onko meihin istutettu uskonnollinen oppi yhtäpitävä Jeesus Kristuksen opetusten kanssa. Tutkimustyötä tehdessämme, tutkiessamme kristillisen liikkeen ja kirkkojen historiaa, näemme siellä sanomaton ta julmuutta, uskonsotia, kerettiläisvainoja ym. epämiellyttävää, jota saatamme rinnastaa Kristuksen opetuksiin ja tällöin meille selviää, onko virallistunut kristillisyyttä sitä kristinuskoa, jota kristinuskon alkupe-
räinen julistaja, Jeesus Natsarealainen opetti. Näin menettelivät Pekka Ervast ja J. R. Hannula. Sellainen on asiallista asioitten selvittelyä. Sen sijaan kaikenlaisen pahuuden, julmuuden, sotakuvauksien... alinomainen kertominen ja kauhunkuvien muisteleminen vetää sekä kertojaa että kertomusten kuuntelijoita alas tosi ihmissyydestä. Ihminen kasvaa sisäisesti sellaiseksi, millaisia asioita hän jatkuvasti pyörittelee päässään. Oppi pahanvastustamattomuudesta opettaa: Antakaa pahan olla, mutta pyrkikää hyvään, kasvakaahan hyvässä. Länsimaat ovat tehneet pahuudesta taiteen ja itsekkyydestä moraalin, ja siksi useat kirjailijat ja taiteilijat otaksuvat, että mm. sotien seikkaperäinen selostaminen kirjallisuudessa ja näytelmissä kasvattaa ihmisiä pois sodan ihannoimisesta, mutta he erehtyvät. Tarkoitus ei pyhitä keinoja. Pahan esille loihtiminen

kasvattaa ihmisiä pahuuteen, hyvän esiin vetäminen nostaa ihmisiä epäitsekkyteen.

4

Kysymys: Onko "apostolinen suksessio" tosi, siirtykö totuuden Pyhä Henki apostoleilta paaveille?

Vastaus: Kuninkaan v a l t a siirtyy isältä pojalle, jos yhteiskunta laeillaan niin määrää. Mutta kuninkuus: se on kyky olla kansan isä, viisaus, jolla kansaa johdetaan siten, että rauha säilyy ja kansan sopusointu lisääntyy. Se on yksilöllinen kyky eikä se ole määräyksillä siirrettävissä. Totuuden Pyhä Henki on henkinen voima, ei aineellinen. Se ei ole ihmisten käskettävissä. Oliko Paavi Leo X totuuden Pyhän Hengen täyttämä, kun hän sanoi: "Kuinka meitä hyödyttääkään tämä satu Kristuksesta"? Apostolinen perättäisjärjestys on, kuten H. P. Blavatsky huomautti, ilmi petos. Sen opin avulla v a l t a on saatu siirtymään paavilta toiselle, ei totuuden Pyhää Henkeä. Pyhän Hengen täyttämä ihminen etsii t o t u u t t a ja sellaisia ihmisiä esiintyy silloin tällöin. Sellaisia olivat Fransiskus Assisilainen, Leo Tolstoi, H. P. Blavatsky... Heillä ei ollut maallista valtaa, mutta heillä oli viisautta. Heillä oli henkinen kuninkuus ja siksi maallisen vallan tavoittelijat vainosivat heitä. Maallinen valta "tunnusti" Jeesus Kristuksen henkisen kuninkuuden siten, että

ripusti hänet ristinpuulle ja kristikunta antaa yhä saman ”tunnustuksen” Mestarilleen.

5

Kysymys: Mitä tarkoittaa opetus: Ihminen on pienoismaailma?

Vastaus: H. P. Blavatsky painotti opetuksissaan, että ihminen on pienoismaailma, vastaavaisuus suuresta maailmasta, esim. aurinkokunnasta. Hän todisteli oppilailleen, että esim. ihmisen sikiökehitys vastaa pienoiskoossa maailman kehitystä, joten ymmärtäessämme ihmistä, ymmärrämme myös maailmaa. — Jeesus Kristuksen opetus: Ihmisen tie ihmisyyteen käy ahtaan portin kautta, koskee siis sekä yksityistä ihmistä että ihmiskuntaa. Ahtaan portin takana on ikuinen elämä, elämä Jumalassa. Ahdas portti kuvaa sitä sieluntilaa, jolloin ihminen luopuu itsestään ja synnyttää Kristuksen. Mm. J. R. Hannula kävi läpi ahtaan portin, jolloin hänen aivonsa järjestyivät uudelleen, kuten hän kokemustaan kuvailee kirjassaan ”Miten tulin teosofiksi”.

Ihmiskunta on parhaillaan ahtaan portin edessä. Kristus-Isä on lähestynyt ihmiskuntaa, ahdas portti on asetunut ihmiskunnan keskelle. Maailman kansojen on asuttava sen portin läpi ainakin siten, että ”ihmisaivojen tulee järjestyä uudelleen”. Ihmisten ajatusmaailma on näihin asti nojautunut väkivaltaan, on uskottu, että sodalla ratkaistaan kansojen keskinäiset erimielisyydet.

Mutta maailman tila on tullut sellaiseksi, ettei sodalla ratkaista mitään. Valtiomiehetkin alkavat jo herätä ja se herääminen on nimenomaan järjen heräämistä, aivojen uudelleen järjestäytymistä. Poliitikkoja tuskin kannustaa rakkaus ja hyvä tahto, mutta järki alkaa jo puhua. Yksityisen ihmisen ja kansojen ahtaitten porttien välillä on sekä yhtäläisyyttä että eroavaisuutta. Ne eroavat toisistaan mm. siten, että yksityinen ihminen etsii Jumalaa vapaaehtoisesti, joutuen siten ahtaan portin eteen, mutta kansat ovat joutuneet järjestämään aivojaan olosuhteitten pakosta. Yhtäläisyys näkyy siinä, että Jumalan etsijä löytää ikuisen elämän, elämän Jumalassa, ja kansat, jos ne kulkevat ahtaan portin läpi, voitavat jatkuvan olemassaolon ja saavat elää.

6

Kysymys: Pekka Ervast opettaa: "Mikä on näet oleva Vesimieskauden silmiinpistävänä tunnusmerkkinä?... Silmiinpistävänä tunnusmerkkinä tulevat olemaan ihmisissä heräävät psyykkiset voimat. Yhä enemmän ja enemmän tulevat ihmiset tietoisiksi salaperäisistä voimista itsessään". Mitä on psyykkisyys ja psykismi?

Vastaus: Ihmisessä piilee voimia ja kykyjä, jotka toistaiseksi ovat vähän tunnettuja, kuten mielikuvituksen tahtoperäinen käyttö, magian erilaiset muodot, selvänköisyys ym. Ne ovat luonnonvoimia, joita saatetaan käyttää sekä pahaan että hyvään tarkoitukseen. Pekka

Ervast toteaa, että psyykkisten voimien herääminen on alkaneen Vesimieskauden silmiinpistävässä tunnusmerkkinä. Pekka Ervast ei kehoita sellaisia kykyjä herättelemään, hän vain toteaa, että niitä herää Vesimieskaudessa. Maailmaan syntyy ihmisiä, joilla on synnynnäisiä psyykkisiä kykyjä. Mediumismi ja "henkien" kanssa seurustelu on nykyajan muotivirtaus. Muutamat ihmiset ovat rakenteeltaan jotenkin hataria ja antautuvat tuntemattomien voimien tahdottomiksi kanaviksi. Todellinen okkultismi ei opeta herättelemään psyykkisiä kykyjä. Se opettaa elämään siveellistä elämää, tarkemmin määriteltynä uskonnon viitoittamaa kaitaa tietä kulkemalla. Vuorisaarnan viiden käskyn käytännöllinen noudattaminen johtaa Kristuksen yhteyteen ja Kristus herättää psyykkisiä voimia, jos niitä tarvitaan henkisessä työssä. Vain Kristuksen herättäminä psyykkiset voimat ovat käyttäjänsä hallinnassa.

7

Kysymys: Vuorisaarnassa (Matt. VII 13—14) sanotaan: "Menkää ahtaasta portista sisälle. Sillä se portti on väljä ja se tie on leveä, joka vie kuolemaan, ja monta on niitä, jotka siitä menevät sisälle; mutta se portti on ahdas ja se tie kaita, joka vie elämään, ja harvat ovat ne, jotka löytävät sen".

Pekka Ervast sanoo kirjassaan "Jeesus Kristus ihminenä ja Jumalana" ss. 117—119, että lavealla tiellä ihminen oppii mm. suvaitsevaisuutta sekä kärsimään, otta-

maan vastaan mitä tuskia ja suruja tahansa... Mutta kaita tie alkaa suunnattoman suuressa ahdistuksessa; äärettömän ahtaan portin lävitse on ihmisen kuljettava.

Miten ihminen siirtyy lavealta tieltä kaidalle tielle? Miten nämä tiet suhtautuvat karmaan ja mikä ero on lavean tien kärsimysten ja kaidan tien kärsimysten välillä?

Vastaus: Suurin osa ihmisistä ei kulje millään tiellä, mutta "monet" kulkevat lavealla tiellä, ja "harvat" kaidalla tiellä. Laveaa tietä voidaan nimittää myös puhdistuksen tieksi, kun otamme sen koko laajuudessaan. Kun ihminen herää piittaamattomasta mielentilastaan ja etsii totuutta, niin hän astuu lavealle tielle. Lavea tie ei ole erikoisesti "kristillinen" eikä "pakanallinen", sillä kuuluipa ihminen minkä uskonnon piiriin tahansa tai oli kuulumatta minkään uskonnon piiriin, hän voi herätä kysymään elämänsä tarkoitusta siirtyen näin lavealle tielle. Lavealla tiellä on monta "karsinaa", joihin ihminen saattaa sijoittaa itsensä. Sillä tiellä etsitään totuutta, uskotaan rituaalien pyhyyteen, henkimaailmaan ja vaikka kuolemanjälkeiseen elämään, tutkitaan ihmisen psyykkistä luontoa, sanalla sanoen, harrastetaan kaikenlaista "yliluonnollista", mitä piittaamattomat ihmiset eivät harrasta. Kaikki tuo on eräänlaista pyrkimystä pois arkisesta jokapäiväisyydestä ja materialistisesta elämäнкäsityksestä. Se on karmanalaisia puuhailua ja mikäli pyrkimys on kyllin vakavaa, sikäli karmakin purkautuu nopeammin. Lavealla tiellä kulkija kuittaa omaa karmaansa. Se voi olla todellista

puhdistuksen tietä, ainakin vakava pyrkimys johtaa puhdistuksen tielle.

Kaita tie on kulkemista Kristuksen yhteydessä, kaidalla tiellä tunnetaan Kristus. Pekka Ervast toteaa, että kristityn tie alkaa Kristus-syntymästä, Damaskoskokemuksesta. Jos lavea tie syvenee todelliseksi puhdistuksen tieksi, niin etsijäsielu alkaa luopua kaikesta sellaisesta, mikä täytyy jättää kuolemassa. Ahdas portti on itsekkyyden kuolema ja siksi se on suurta ahdistusta, ennenkuin Kristus paljastaa itsensä. Mystillistä kuolemaa seuraa mystillinen elämä, elämä rakkaudessa. Rakkauden laadusta sanoo Mestari: "Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä olen teitä rakastanut". Kristuksen rakkaus merkitsee maailman tuskaan osallistumista, toisten kärsimysten kantamista.

8

Kysymys: Olen ymmärtänyt J. R. Hannulan opetuksesta, että henkistä työtä on tehtävä omavastuullisesti. Kun työntekijä uskoo: Minä teen työtä omalla vastuullani, niin silloin hän helposti asettaa itsensä totuuden auktoriteetiksi ja unohtaa Mestareitten opetukset. Teosofisessa liikkeessä näemme mm. sellaisenkin käsityksen, että "jokaisella on oma teosofiansa". Kun työntekijä julistaa "omaa teosofiaansa" omalla vastuullaan, niin minne silloin joutuu totuus, jonka pitäisi olla korkein uskonto. Jos jonkun "teosofiaan" sisältyy oppi

ikuisesta helvetistä ja jonkun toisen "teosofiaan" sisältyy usko sotarukousten pyhydestä, niin tuntuu siltä kuin sanaa teosofia käytettäisiin sille kuulumattomissa yhteyksissä. Entä mitä J. R. Hannula tarkoittaa omavastuullisuudella?

Vastaus: Väärinkäsitys johtuu siitä, että jokin lause irroitetaan kokonaisuudesta. J. R. Hannula puhuu omavastuullisuudesta mm. kirjoituksessaan "Mestari ja me" (Kristosofian polulla I s. 296). Hän kertoo siinä elämäntyöhönsä liittyneestä koeajasta, jolloin Mestarin ja J. R. Hannulan välinen liitto vahvistettiin tajunnan kammioissa ja sen jälkeen J. R. Hannula siirtyi kokonaan Mestarin työhön: "Tietysti liittoon sisältyi muutamia selviöitä, ehtoja, edellytyksiä: kaiken olin tekevä itsenäisenä, omalla vastuullani; keltään en saa mitään koskaan pyytää. Ymmärsin myös, että epäily Kristusta ja hänen Lakiaan kohtaan niin hyvin henkisessä, siveellisessä ja älyllisessä kuin taloudellisessakin suhteessa, olisi tämän jälkeen syntiä".

J. R. Hannula puhuu itsestään eikä hän tarjoa opetustaan kenen tahansa umpimähkään seurattavaksi. Hän viittaa edellä sanotussa siihen liittosopimukseen eli Damaskuskokemukseen, jonka hän koki tammikuun alussa vuonna 1913. Damaskuskokemus oli pohjana hänen elämäntyölleen. Siitä seurasi mm. sellainen edellytys, että "kaiken olin tekevä itsenäisenä, omalla vastuullani; keltään en saa mitään koskaan pyytää". Itsenäinen, omavastuullinen työ

merkitsi hänelle sitä, ettei hän keltään mitään koskaan pyytäisi. Hän seisoi siveellisesti ja taloudellisesti omilla jaloillaan, mutta hänen henkinen työnsä tapahtuisi Mestarin työtoverina; sitä liitosopimus edellytti. Kristusta ja hänen Lakiaan ei hän koskaan epäilisi. Jos joku tekee, kuten itsekkäälle persoonallisuudelle on ominaista, itselleen keppihevosen J. R. Hannulan opetuksista, niin kysyköön itseltään, onko hän tehnyt liitosopimuksen Mestarin kanssa, onko hänellä Damaskuskokeus, johon voi nojautua, ja onko hän välittömässä, kokemusperäisessä suhteessa Mestariin. Ellei ole, niin nöyryyttäköön itseään sillä J. R. Hannulan toisella neuvolla, jota hän yhtenästä toistaa mm. "Kysymyksiä ja vastauksia" -kirjoissaan: Henkistä työtä tulee tehdä Vuorisaarnan Mestarin johdolla.

Teosofia merkitsee sellaista viisautta kuin on jumalilla eli Mestareilla. "Omaa teosofiaa" voi siis olla vain Mestareilla. Jos joku kuvittelee, että hänellä on "omaa teosofiaa", niin hän tekeytyy Mestariksi, jumalviisaaksi. Siksi on turvallista muistaa historiallisen Mestarin, Jeesus Kristuksen, opetus, että jokainen puu tunnetaan hedelmistään, ja että vääriäkin "Kristuksia" esiintyy. Pekka Ervast antaa pätevän neuvon kyetäksemme arviollema erilaisia opettajia ja heidän opetuksiaan: "Nämä ovat totuuden mittapuut, enempää emme tarvitse: mestarien filosofinen sanoma metafyyssillisenä mittapuuna ja vuorisaarna eettillisenä mittapuuna; niiden valossa voimme kaikkia 'Kristusopetuksia' arvostella". ("Ihmisyden uskonto" s. 227).

Kysymys: Paavali puhuu kirjeissään enkeleistä ja il-mavallan hallitsijoista. Oliko Paavali saanut tämän tie-tonsaa rabbi Gamalielilta, jonka jalkojen juuressa hän sanoo olleensa? Dionysios, areopagin jäsen, josta tuli Paavalin oppilas, luokittelee enkeleitä. Saiko Dionysios oppinsa Paavalilta?

Vastaus: Apostolien teot mainitsevat Dionysios Areo-pagitan, josta tuli Paavalin oppilas. Se seikka, että Dio-nysios oli areopagin jäsen, osoittaa, ettei hän ollut vailla aikansa sivistystä. Olihan juutalaisilla rabbiinitietouten-sa ja Dionysios oli siitä osallinen. Paavali oli ollut rabbi Gamalielin oppilaana ja hänellä oli lisäksi ”pakanallis-takin” sivistystä, hän oli kotoisin Kilikian Tarsosta. Kristikunta vain ei tahdo tunnustaa Paavalin ”pakanal-lista” tietoutta eikä se liioin tunnusta Dionysioksen ope-tuksia sen Dionysioksen kirjoittamiksi, josta Apostolien Teot mainitsevat. Mutta Pekka Ervast ja H. P. Blavat-sky ovat toista mieltä. Blavatsky puhuu Paavalista suu-rella kunnioituksella mainiten useaan otteeseen Paava-lin suureksi vihityksi. Pekka Ervast sanoo, että Paavali nousi valtaviiden henkisten kokemusten kautta Mestari-ihmisten joukkoon, ja Dionysios Areopagitan opettamaa enkelihierarkiaa P. E. selittää kirjoissaan. Vielä jout-senlaulusaan ”Suuri seikkailu” hän antaa professori Batoryn todistaa, että Dionysios Areopagita oli Paava-lin oppilas. Teosofisina tutkijoina voimme ymmärtää

mysteriotietoutta aina olleen, vaikka se tietous on hävinnyt kristikunnalta ja nykyisiltä juutalaisilta.

Kun kristosofisina tutkijoina riisumme silmiltämme sen hurskasten petosten harson, jonka riitelevä kristikunta on kutonut menneitten tapahtumien ylle, niin voimme ymmärtää Paavaliakin ihmisenä. Hän oli aikansa oppinut. Hän ymmärsi elämän jumalallista järjestystä, enkelit ja henkivallat eivät olleet hänelle salaisuuksia. Mutta nämä seikat olivat hänelle opillisia kysymyksiä, joita voi ymmärtää samoin kuin teosofit ymmärtävät jälleensyntymis- ja karmaoppeja. Vaikka Saulus-Paavali oli entinen vihitty, niin hänellä oli uusi ruumis ja uusi päivätajunta, joka ei ollut kokemuspäisessä yhteydessä hänen entisiin vihkimyksiinsä. Muutos tapahtui vasta Damaskon tiellä, ja se muutos oli sellainen, jota Saulus-Paavali ei heti käsittänyt. Hän ymmärsi vihkimystä vanhassa merkityksessä. Vihittävä suoritti mysteriossa määrätynlaisen treenauksen ja koki asioita unimaailmassa. Mutta hänen henkinen kokemuksensa Damaskon tiellä oli aivan toisenlainen, sillä hän koki täydessä päivätajunnassaan Kristuksen ja siinä kokemuksessa oli Jeesus läsnä ja puhui hänelle. Samalla Saulus tiesi itsensä muuttuneen aivan uudeksi ihmiseksi, sillä Kristus oli nyt hänessä ja hän Kristuksessa. Paavalin henkinen kokemus oli niin rajua, että hän tuli fyysisesti sokeaksi. Myös hänen matkatoverinsa näkivät ja kuulivat jotakin. Saulus-Paavalin entiset vihkimysaavutukset ryntäsivät siinä ennenkokemattomassa Kristuskokemuksessa päivätajuntaan, samalla kun Kristus täytti hänet. Damaskus-kokemus oli Paavalille uu-

destisyntyä, sillä hän ei ollut ennen päivätaunnassaan sellaista kokenut. Mutta se kokemus oli myös paljon enemmän, se oli henkinen kaste, tulikaste. Sitä todistaa se, että Paavali uhrasi koko myöhemmän elämänsä työhön Jeesus Kristuksen sanoman puolesta. Mutta Damaskuskokemus merkitsi Paavalille vielä enemmän. Entisenä vihittynä hänellä oli oppilaita, muutamia niistä oli hänen mukanaan matkalla Damaskokseen. Nämä oppilaatkin saivat nähdä ja kuulla, mitä Paavalille tapahtui, joten Damaskuskokemuksessa oli kirkastuksen tuntua. Henkinen syntymä, kaste ja kirkastus kohtasivat Paavalia samana kokemuksena ja kun seuraamme Paavalin myöhempiä elämää, niin huomaamme, että se oli Damaskuskokemuksesta lähtien kulkua Golgatan tiellä. Hän kertoo itse vaikeuksistaan ja kärsimyksistään.

Kun näin ymmärrämme Paavalia ihmisenä ja Kristuksen täyttämänä vihittynä, joka päivätaunnassaan ja kokemusperäisesti tiesi todeksi myös kaiken sen tiedon, joka sisältyi hänen entisten ruumistustensa vihkimykseen, niin hänen puheensa enkeleistä ja henkivalloista ovat luonnollisia. Hän kykeni tietoonsa nojaten opettamaan Dionysioistakin, joka oli ainakin opillisesti, kenties enemmänkin, perillä enkelijärjestöistä.

Paavalin opetuksissa on merkillepantava seikka. Hän nimittää enkelikuntia ilmapallan hallitsijoiksi ja pimeyden henkivalloiksi. Hän puhuu valloista ja herrauksista pahan personoitumina. Hän kehottaa taistelemaan niitä vastaan, pukeutumaan oikeamielisyyden haarniskaan ja rautavaippaan, jotta voitaisiin välttää perkeleen kavalat hyökkäykset. Tällaiset puheet ovat aivan kuin sodan in-

noitusta. Mutta kun hän sanoo, ettei taistelumme ole taistelua verta ja lihaa vastaan, ettei se ole miekan heiluttamista, niin ymmärrämme mistä on kysymys. Eihän henkivaltoja vastaan voida taistella sapeleilla, tykeillä ja pommeilla, niillä soditaan vain toisia ihmisiä vastaan. Taistelu henkivaltoja vastaan tapahtuu ihmisen omassa sielussa, se on itsensä voittamista, sielussa asuvan pahuuden alistamista. Mutta koska enkelikunnat edustavat aurinkokunnassamme Pyhää Henkeä, niin miksi niitä vastaan pitää taistella? Jos enkelikunnat lietsovat heille sielumme salaisia voimia ja me taistelemme niitä vastaan, niin silloinhan taistelemme Pyhää Henkeä vastaan.

Ne viisaat, jotka ovat antaneet nimet enkelikunnille, ovat nimittäneet niitä kutakin laatunsa mukaan. Enkelinimi kuvastaakin jotakin lohduttavaa, se merkitsee jumalallista lähettilästä, mutta arkkienkeli-nimityksessä on jo jotakin kärkevää. Ruhtinas-nimi kuvastaa mahtavuutta, samoin vallat, mahdit, herraudet ja valtaistuihet. Vain ylemmät enkelijärjestöt, harmonian herrat ja rakkauden herrat edustavat syvää inhimillisyyttä, Kristusmaisuuutta. Mooseksen laki oli saatu enkelikunnilta. ("Te saitte lain enkeleiltä, ettekä sitä pitäneet".) Mooseksen Jumala uhkaa kostaa neljänteen polveen asti kaikille niille, jotka häntä vihaavat, mutta tekee laupeuden niille tuhansille, jotka häntä rakastavat. Aivan samoin menettelee nykyajan diktaattori: Hän nostaa yhteiskunnan ylimmille portaille jokaisen, joka on hänen tukeaan, mutta teilaa armotta jokaisen vastustajansa. Enkelikuntien opetusperiaate on personoitunut diktaatto-

reissa. — Kun siis Paavali nimittää enkelikuntia pimeyden henkivalloiksi, niin hän asettaa siinä räikeään valoon vanhan liiton periaatteen ja uuden liiton Kristusperiaatteen. Enkelikuntien opetuksista puuttuu se anteeksiantamisen ja rakkauden henki, joka on Jeesus Kristuksen opetusten ydin. Enkelikuntien viisaus ja henki, väkivalta ja kosto, ovat imeytyneet ihmisten vereen ja siksi kristikuntakaan ei ole jaksanut niistä luopua. Jotkut harvat yksilöt, kuten Leo Tolstoi ja muutamat toiset, ovat ymmärtäneet ja sulattaneet Jeesus Kristuksen opetuksia, mutta suuri kristikunta ei niitä ymmärrä eikä suvaitse. Vasta Pekka Ervast avasi Jeesus Kristuksen mysteerit ja J. R. Hannula sovellutti ne elämän yksityiskohtiin mm. "Kysymyksiä ja vastauksia" -kirjoissaan.

10

Kysymys: Aineellinen kehitys on ottanut valtavia askeleita. Niinikään kristosofinen sanoma kertoo niistä valtavista planeettaamme ja ihmiskuntaa koskevista henkisistä ja okkultisista tapahtumista, joita on tapahtunut aivan lähiaikoina. Aineellinen kehitys on kaikkien nähtävissä, mutta henkiset tapahtumat ovat salassa. Onko aineellisilla ja henkisillä tapahtumilla jotakin keskinäistä suhdetta?

Vastaus: On. Aineellinen kehitys on henkisten vuodastusten varjo. Kun järjen valo leimahti Gautama Buddhan tajunnassa, niin se valaisi koko ihmiskunnan tajun-

taa. Se herätti vaatimuksen: Vain totuus on arvokasta. Kysy, etsi, löydä. Kun Jeesus Kristuksen olemuksessa heräsi rakkaus täyteen kukkaansa, niin se sädehti ihmiskunnan tajuntaan suuntaa antavana voimana: Totuus on Jumala, taivaallinen Isä; etsi Isää, etsivä löytää ja kolkuttavalle avataan. Rakasta totuutta yli kaiken. Jeesus Kristuksessa puhjennut voimavuodatus vahvisti Gautama Buddhassa esiintynyttä järjen valoa ja samalla antoi suunnan tulevan rodun henkiselle kasvulle. Buddhassa ja Jeesuksessa tulleet vuodatukset tulivat Logoksesta, Hyvän Koulusta. Maailmaa on hallinnut ylivoimaisesti pahan koulu, joka nojautuu ihmisten luonnolliseen itsekkyyteen. Kun ihmisen järki vähän heräsi, kun heräsi kaipaus taivaallisen Isän tuntemiseen, niin myös pahan koulu aktivoitui. Henkinen valo heijasti nurinpäisen varjon. Järjen valo suuntautui voimakkaasti aineellisten "totuuksien" etsimiseen: materialismi pyrki saavuttamaan ylivallan. Rakkaus totuuteen, Isään, herätti varjon: itsekkyyttä hellivän jumalankuvan. Selitettiin ja selitetään yhä, että Jumala eli taivaallinen Isä on sotajoukkojen Herra Sebaoth, joka on kristittyjen keskeisissä verisissä temmellyksissä aina voittajan puolella. Pahan koulun ylivallasta johtuu, että varjo näkyy selvemmin kuin valo. Varjo näkyy selvimmin opetuselämässä: materialismi kouluissa ja yliopistoissa ja väärä jumalankuva kirkollisessa taikauskossa. Hyvän Koulu vaikuttaa toistaiseksi salassa, sillä se ei ole yleisesti tunnustettu. Kuitenkin Hyvän Koulu voittaa lopulta, sillä Logoksen tahtoa ei voi loputtomasti vastustaa. Tilanne on se, että opetus, siis materia-

listinen maailmankatsomus ja kirkollinen taikausko, toteutuu käytännössä maailman kansojen elämässä: Kaikkien sotana kaikkia vastaan. Maailman kansat elävät parhaillaan tässä vaiheessa. Mutta yleinen käymistila päästää myös Hyvän Koulun elämänymmärryksen näkyviin, alussa epäselvästi, myöhemmin yhä selvemmin. Epäselvästi se näkyy parhaillaan siinä, että monet valistuneimmat ihmiset epäilevät materialismin paikansapitävyyttä ja että suuretkin ihmisjoukot harrastavat ihmisystävällisiä aatteita ja toimintoja. Nämä seikat puhuvat omaa kieltään terveen järjen ja oikean veljesrakkauden heräämispyrkimyksistä.

Teosofinen ja kristosofinen maailmankatsomus ja elämänymmärrys annettiin avuksi nykyisen murroskauden ihmisille. H. P. Blavatskyn teosofia edustaa tavallaan Gautama Buddhan linjaa ja Pekka Ervastian kristosofia Jeesus Kristuksen linjaa. Logoksen Valo tuli maailmaan uudessa syvyydessä ja sellaisessa muodossa, että länsimainen ihminen voi sen ymmärtää ja sulattaa. Hyvän Koulu ei siis ole enää salassa, se on nyt tullut julkiseksi, selvästi esitetyksi. Puuttuu vain, että maailma oppii sen tuntemaan ja tunnustamaan.

Kysymys: Teosofia opettaa, että ihminen on mikrokosmos, pienoismaailma, vastaavaisuus makrokosmoksesta eli suuresta maailmasta. Miten vastaavaisuus on ymmärrettävissä? Onko esim. maapallon eetteröitymi-

nen jossakin tekemisissä ihmisen henkisen kasvun kanssa ja onko olemassa jokin suhde ihmisen aurisen munan ja maapallon välillä?

Vastaus: H. P. Blavatsky toisti usein lausetta: Niin alhaalla, kuin ylhäällä, ja päinvastoin. Vallitsee analogia ihmisen ja suuren maailman, ihmisen ja maapallon tai vaikkapa maailmankaikkeuden välillä, joten ymmärtäessämme ihmistä, jota voimme tutkia, ymmärrämme suurta maailmaa, jota emme kykene tutkimaan samassa määrin. Ihminen on monimutkainen ja salaperäinen olento, joten sen kaikki salaisuudet eivät ole tutkittavissa, mutta ainakin fyysillisestä ruumiista tiedetään jotakin. H. P. B. rinnasti toisiinsa mm. ihmissikiön kasvua ja kehitystä toisaalta, ja maapallon tai aurinkokunnan kehitystä toisaalta. Kun ymmärrämme, miten ihminen kasvaa alkuidusta lapseksi, syntyy maailmaan ja kasvaa miehuuden täyteen mittaan, tulee vanhaksi, kuolee ja käy läpi kuolemanjälkeisen elämän, niin ymmärrämme, että samat seikat koskevat myös maapalloa, aurinkokuntaa ja koko maailmankaikkeutta. Ne kaikki ovat syntymän, kehityksen ja kuoleman alaisia. Niinpä maapallokin kävi läpi sikiökehityksen, ennenkuin se syntyi täysin kemiallis-fyysilliseksi maailmaksi mantereineen ja merineen. Maapallokin tulee kerran vanhaksi ja ”kuolee” siten, että nykyisin tunnettu fyysillinen elämä sammuu. Sen jälkeen seuraa ihmisen kuolemanjälkeistä elämää muistuttava tila: Maapallon kaikki perusolemukset, sen ”persoonallisuus”, purkautuu alkuolemukseensa. Tullee pralaja. Teosofiaan pesiytynyt sana ”kierros” tar-

koittaa mm. maapallon sikiökehitystä ja tulevia kuolemanjälkeisiä tiloja. Samoin kuin ihmissikiö on elollinen ja ihmisen kuolemanjälkeinen elämä on elämää, samoin myös maapallo on kaikissa vaiheissaan elollinen eikä kuollut. On huomattava, ettei fyysillisyyks rajoitu viiden aistimme piiriin, ei se ole ainoastaan kemiallis-fyysillistä, se on myös eetteris-fyysillistä ainetta.

Maapallo sivuutti alimman eli aineellisimman kohtansa nykyisessä luomispäivässä atlantilaisena aikana. Se oli samalla aineellisin kohta seitsemän luomispäivän sarjassa. Maapallo on nyt jo eetteröitymässä. Se on kasvattanut "oman" ihmiskuntansa, kuten jokainen luomispäivä kasvattaa; me nykyiset ihmiset olemme maapallon kasvatteja. Olemme lähestymässä täysi-ikäisyyttä: Osaamme jo valita väärän ja oikean, valheen ja totuuden, pahan ja hyvän välillä. Tehtyämme oikean valinnan siirrymme "eetteröitymis"-vaiheeseen, alamme toteuttaa elämän tahtoa. Valinnassa opastavat uskontojen ohjeet, keskeisesti niitten syvin moraali, Vuorisaarna. Valinta ja sitä seuraava elämä nostaa myös maapalloa. Laskevan kehityskaaren aikana maapallo kasvatti meidät ihmisiksi, nousevan kehityskaaren aikana meidän ihmisten on eetteröitävä maapallo. Toisin sanoen: Meidän on luotava maan päälle taivasten valtakunta. Näin yhtyvät mikrokosmos ja makrokosmos.

Sekä ihmisessä että maapallossa on "alusta" asti ollut aurinen muna, eli Kristus täydellisyyskuvana. Mutta kummassakin se täydellisyyskuva oli syvällä salatajunnan kätköissä. Jeesus Kristus toi sen "kuvan" sala-

tajunnan kätköistä fyysillisen maailman eetteritasolle. Se merkitsee sitä, kuten Pekka Ervast tapahtumaa kuvaa, että Jeesus Kristuksen a u r a täyttää koko maapallon. Maapallon kaikki olennot ovat sen auran eli Kristuksen 'ilmakehän' sisällä. Maapallon aurinen muna on nyt eetterinen todellisuus, vaikka me ihmiset emme vielä elä siinä aurassa. Jeesus Kristuksen työ siis todistaa, että i h m i n e n nostaa maapalloa, sillä Jeesus oli ihminen, joskin edelläkävijä. Jokainen, joka valitsee Vuorisaarnan tien, tulee osalliseksi Kristuksen aurasta ja tielläkulkijan sisäinen auraverho alkaa muotoutua eetterisfyysilliseksi. Silloin hän eetteröittää omalta osaltaan myöskin planeettaamme, eli tuo taivasten valtakuntaa maan päälle.

12

Kysymys: Kärsivätkö vainajat elävien ihmisten ajatuksista ja puheista?

Vastaus: Kuolinvuoteen ääressä tapahtuva omaisten itku ja valitus häiritsee kuolevan lähtöä. Kuolema on pyhä ja korkea tapahtuma, sitä ei pidä häiritä itsekkäillä tunteilla. Oikea suhtautumistapa sekä kuolinhetkellä että myöhemmin on vainajan muisteleminen rakastavin ajatuksin.

13

Kysymys: J. R. Hannula sanoi: puolet Suomen karmasta on pyyhitty pois, mutta kyllä sen toisenkin puo-

len kanssa on tekemistä. Mitä on kansan karma ja miten sitä voitetaan?

Vastaus: Kansan karma ei ole ainoastaan kansan yksilöitten karman summa, sillä kansa on tavallaan yksilö. Kansalaiset syntyvät ja kuolevat, mutta kansa pysyy silti kansana. Kansan keskuuteen syntyy yksilöitä, jotka ovat voimakkaita joko pahassa tai hyvässä. Vaikutusvallallaan he saavat kannatusta, joka vaikuttaa kansan tulevaisuuteen senkin jälkeen, kun he itse jo ovat kuolleet. Heidän esittämänsä aatteet elävät, kansa seuraa niitä, toimii niiden mukaan ja voi joko syöstä itsensä turmioon tai olla hyvänä esimerkkinä vaikkapa toisillekin kansoille. Täten kansa luo omaa karmaansa joko pahassa tai hyvässä merkityksessä. Sota ja ihannoitu väkivalta ovat näytelleet suurinta osaa kansojen elämässä.

Se seikka, että Suomen kansan keskuuteen on syntynyt suuria hengen jättiläisiä, puhuu salaista kieltään. Toisaalta se todistaa, että Suomen kansassa piilee kykyjä voimakkaaseen henkiseen kasvuun, mutta toisaalta se kertoo kansamme vaikeasta karmasta: Suomen kansaa on yritetty auttaa noitten suurmiesten avulla. Pekka Ervast ja J. R. Hannula ovat suorittaneet elämäntyönsä ja lähteneet pois, mutta heidän jättämänsä vaikutus elää. Heidän henkinen työnsä pyyhki pois osan kansamme karmaa, loput vaikeuksista on kansan itse voitettava.

Kysymys: Mitä tarkoitetaan pienemmillä ja suuremmilla mysteριοilla?

Vastaus: Mysterialaitoksia on ollut paikallisina kouluina ympäri maailmaa ja niillä on ollut erilaisia nimiä. Mysteριοkouluissa ratkottiin elämään ja ihmisluontoon sisältyviä pulmia. Todelliset mysteriot sisältyvät nimitäin elämään. Niitä on kahdenlaisia: pienempiä ja suurempia. Pienemmät mysteriot sisältävät kärsimyksen ja onnen läksyn; niitä kokevat kaikki ihmiset sekä elämän aikana että kuoleman jälkeen. Elämän aikana ihmiset kokevat sekä kärsimyksiä että onnea ja oppivat niistä. Kuolemanjälkeisen elämän alkupuoleen, tuonela-elämään, sisältyy kärsimyksen läksy ja deevakhaaniin onnen läksy. Elämän pienemmät mysteriot kasvattavat ihmistä, jotta rakkaus heräisi, jotta siirtyminen suurempiin mysteριοihin tulisi mahdolliseksi. Suuremmat mysteriot ovat Kristusmysteριοita. Kun Kristus syntyy ihmisessä, ihminen siirtyy suurempiin mysteριοihin, joiden tunnus on rakkaus. Jeesus Kristus luonnehtii suurempien mysteριοitten sisältöä sanoillaan: Rakastakaa toisianne sillä rakkaudella, jolla minä, Kristus, teitä rakastan.

Kysymys: Olen lukenut sellaisenkin selityksen, että yksi Israelin heimo muuttui mustaksi, kun se ei totel-

lut Herran neuvoja. Näin syntyi musta rotu. Onko tällaisessa selityksessä jotakin totuutta?

Vastaus: Kysymyksessä olevan kirjoituksen sepittäjä vastaa tietenkin itse sanoistaan. Se perustuu siihen Vanhan Testamentin tarustoon, jonka mukaan ihminen luotiin muutama tuhannen vuotta sitten ja israelilaiset olisivat suoraa sukujuurta ensimmäiseen ihmiseen. Nykyiset tutkijat ovat jo lähestyneet sitä H. P. Blavatskyn väitettä, että ihmiskunnan ikä on laskettava kymmenissä, jopa sadoissa miljoonissa vuosissa. H. P. Blavatsky väitti, että ihminen on elänyt melkein nykyisen kaltaisena järkevänä olentona noin 18 miljoonaa vuotta. Jo sitä aikaisemmin eli useita suuria rotuja, joskin ne elivät toisenlaisissa olosuhteissa. Rotujen, jopa niitten alarotujen ja heimorotujenkin, ihonvärit ovat vaihdelleet; eihän nykyinen "valkoinenkaan" rotu ole kauttaaltaan "valkoista".

Vanhoissa taruissa piilee usein totuuden jyvä. Tämän nykyisen, viidennen rodun syntyvaiheissa tapahtui epäonnistuminen, joten voidaan ainakin kuvaannollisesti sanoa, että "ihmiset eivät totelleet Herran neuvoja ja siksi he muuttuivat mustiksi synnistä". Mutta se "musuus" ei merkitse ihonväriä, vaan siveellistä lankeemusta, "syntiä". Kun uuden rodun alkuunpanija, Manu, vei muutamia atlantilaisia perheitä kauas itään ryhtyen heistä luomaan uutta rotua, niin sen rodun alkuydin sekoittui toisiin kansoihin ja siksi koko yritys epäonnistui. Manu teki uuden yrityksen, joka onnistui. Mutta ensimmäisen yrityksen jälkikasvu meni omille teilleen. Se

uskoo vieläkin olevansa Jumalan valittu kansa ja vierittää muistot epäonnistumisestaan toisten rotujen syyksi. — Karma on monisäikeinen laki. Rodutkin ovat sidotut karmaan.

16

Kysymys: Pekka Ervast opettaa, että Kristus on nyt lähempänä ihmistä kuin ihmisen korkeampi minä. Miksi kuitenkin on vaikea saada kosketus Kristukseen?

Vastaus: Ei liene helppoa saada tietoista kosketusta myöskään korkeampaan minään. Minä on mystério. Se on aivan kuin mennyt kahtia tässä ihmiskehityksen nykyvaiheessa. Päivätajunnassamme olemme tietoisia ns. alemmasta minästämmme, astraaliminästämmme, sillä aivotajuntamme kautta ilmenevä minä käyttää ”pukunaan” astraaliprinsiippiä, kaamaa. Minämme on himoluonnon vanki. Henkisen tien kulkijan kaama puhdistuu, kirkastuu, tulee järkeväksi. Kaaman kirkastumista sanotaan tavallisesti korkeamman minän vaikutukseksi, mutta kyllä ihminen puhdistuessaankin tietää olevansa päivätajuinen minä, siis sama minä kuin hän oli ennen puhdistumistaankin. Samoin, kun ihminen kokee kuolemanjälkeistä kiirastulta ja taivastilaansa, hän on kuolemanjälkeisen elämänsä jokaisessa vaiheessa minä, joka kokee. Tässä näkyy minän mysterioluonne. Minä on mystério, joka ilmentää itseään eri prinssiippien avulla. — Platonin ylistäessä Sokrateen viisautta, järkevyyttä, saamme kuvan Sokrateen sielunelämästä. Sokrateen ast-

raaliprinsiippi oli melkoisesti puhdistunut, mutta jääme kaipaamaan hänessä inhimillistä lämpöä, Kristuksen läsnäoloa. Nykyajan ihminen, vaikkei hän olisikaan Sokrateen kaltainen nero, tuntee sääliä, vastuunalaisuutta ja rakkautta kanssaihmissä kohtaan. Sen vaikuttaa Kristuksen läheisyys. Kristus vaikuttaa voimana jokaisessa ihmisessä, vähemmän puhdistuneessakin, joten Kristus on nyt lähempänä kuin korkeampi minämme — käyttääksemme tuttua sanontaa.

Kristus on nyt lähempänä myöskin siten, että Vuoriisaarnan viidessä käskyssä on selitetty, miten Kristuksen rakkaustahto toteutuu käytännössä. Se toteutuu suuttumattomuudessa eli hyvyydessä, ajatusten ja tunteitten puhtaudessa, vannomattomuudessa eli totuudellisuudessa, pahanvastustamattomuudessa eli rauhan työssä ja ns. vihollisienkin rakastamisessa.

17

Kysymys: Ennen esitelmän tai ryhmäkokouksen alkamista hiljennytään esim. musiikin avulla tai sen puuttuessa muuten. Onko hiljentyminen tarpeellista? Kun voisi saapua esitelmän tai ryhmäkokouksen alkaessa, niin täten voisi säästää kallista aikaansa. Miksi tilaisuuksien täsmällinen alkaminen katsotaan välttämättömäksi?

Vastaus: Tilapäisen myöhästymisen syy saattaa olla pakollinenkin. Useimmiten kuitenkin myöhästyminen

tapahtuu tottumuksesta. Jos hyväksytään jonkun ihmisen viiden minuutin myöhästymistottumus, niin siitä venyy melko pian kymmenen tai viidentoista minuutin myöhästyminen. Tilaisuuden alkamisajan siirtämisestä ei ole apua, sen todistaa kokemus. Myöhästynyt häiritsee aina jonkin verran esitelmää. Musiikki tai laulu ennen esitelmää rauhoittaa yleisöä. Pekka Ervast toivoi yleisön saapuvan ajoissa.

Ryhmäkokous on esoteerista työtä, mietiskelyä. Jokainen läsnäolija suuntaa ajatuksensa tutkittavaan asiaan. Mietiskely on elämää Jumalassa, se on rukousta. Rukous ei ole aineellisten arvojen pyytämistä, kuten Luther ymmärsi, vaan avautumista totuuden valolle. Se edellyttää oman rauhansa: Ulkomaailma jätetään syrjään ja keskitytään henkisiin asioihin. Voihan jonkun aika olla niin ”kallista”, ettei siitä riitä paria tuntia viikossa totuudenetsimiseen. Se vain todistaa, ettei totuus ole hänelle vielä tullut ensimmäiselle sijalle. ”Ken rakastaa, hän jaksaa”, totesi J. R. Hannula. — Ryhmätyö on koulua, jonka tarkoituksena on kasvattaa läsnäolijoita sielunelämän hallintaan, jotta mietiskelystä tulisi jatkuva sielun tila, Kristussyntymän ehto. J. R. Hannula kertoo, että työskennellessään tilikirjojen parissa Somerolla hänen tajuntansa oli yhtämittaisessa rukousmietiskelyssä. Se johti siihen uudestisyntymiskokemukseen, josta hän kertoo kirjassaan ”Miten tulin teosofiksi?”.

Kysymys: Pekka Ervast opetti: Kristus ihmisessä tu-

lee eläväksi, kun aatmaa herää. Mitä merkitsee aatmaan herääminen?

Vastaus: Aatmaan herääminen tarkoittaa luonnollisesti sitä, että olemme päivätietoisuudessamme josakin suhteessa henkeemme eli aatmaan. Henkitietoisuutemme heräämisen asteita ymmärrämme ehkä paremmin, kun tarkastelemme periaatteitamme. Kiinteän ruumiimme lisäksi meissä on eetterinen voimaruuminen, siten kaama eli himoprintsiippi, jota nimitetään myös astraaliruumiiksi, ja neljäntenä periaatteena päivätietoinen minä. Viidentenä on manas eli järki, kuudentena buddhi eli rakkauskyky ja seitsemäntenä periaatteena on aatmaa. Kuolematon itsemme on aatmaa-buddhi-manas. "Alempi nelinäisyys": kiinteä ruuminen, eetteriruuminen, kaama ja päivätietoinen minä kokevat kuoleman jokaisessa jälleensyntymis-kierroksessa. Kuolemattoman ja kuolevaisen osan suhde on se, että manas eli järki on suhteessa kaamaan, buddhi eli rakkauskyky on suhteessa eetteriruumiiseen ja aatmaa on suhteessa kemiallis-fyysilliseen ruumiiseen. Kun on kysymys esim. järjen heräämisestä, niin sillä tarkoitetaan, että manas eli järki saa kestävästi otteen kaamasta, himoluonnosta. Ihminen hillitsee himojaan järjensä avulla, järjeyttää astraaliruumiinsa. Kunnianhimo esim. puhuu: Sinun työskentelylläsi ei ole mitään arvoa, ellei siitä tule kunniaa, maailman kiitosta. Mutta järki, manas, valistaa: Maailman kiitos on täysin arvotonta, sillä sen perii kuolema. Kasva ihmisyydessä ilman maallisen tai taivaallisen palkan odotusta. Päivätajuinen minä on

tietoinen sekä kaaman että manaksen ”puheesta”. Jos se antaa järjen äänen voittaa, niin se merkitsee manaksen heräämistä.

Buddhin vasta-prinsiippi on eetterinen voimaruumis. Siinä toimii mm. kaikille tuttu lemmenvoima, joka puhuu: Lempi on ihmisen suurin onni. Mutta elämän kokemuksissa ihminen pettyy, nuoruus haihtuu, lempisammuu. Silloin saattaa kuulua buddhin ääni: Rakkaus on aivan muuta kuin lempi; rakkaus on Kristus henkesi taivaissa, rakkaus ei pety, ei odota mitään itselleen, se uskoo, toivoo, peittää toisen virheet... Päivätietoinen minä kuntelee sekä lemmen että buddhin ”puhetta” ja jos se hyväksyy buddhin äänen, niin se merkitsee buddhin heräämistä.

Aatmaan vasta-prinsiippi on fyysillinen ruumis. Samoin kuin aatmaa on vapaa, kaikkiallinen henki, samoin kiinteä ruumis on vapaa, viisas, ilman pyyteitä. Se on nöyrä palvelija, kaikkien käskettävä. Sieluna ihminen on tyranni ruumistaan kohtaan. Hän käskää sen tekemään hirmutekoja: varastamaan, kavaltamaan, murhaamaan... Se on vanhin ihmisen prinssiipeistä — se laskettiin kehityksen virtaan jo ensimmäisen luomispäivän aamuna — siksi se on viisas. Se tietää tekevänsä väärin, se kärsii, sairastaa, kuihtuu... Kerran ihmisielu herää ja näkee oman tyrannimaisuutensa. Silloin aatmaan ääni puhuu: Sinun ruumiisi on lahja elämältä, se on Jumalan temppeli, Kristuksen ruumis; se on sinua viisaampi, kuuntele sen ääntä, tottele sitä, hoida sitä hyvin; ruumis on minun valoni heijastus aineessa, olet saanut sen lahjaksi sitä varten, että se toteuttaisi minun

tahtoani maan päällä; älä pane miekkaa sen käteen, anna sille rauhan lippu. Päivätajuinen minä kuuntelee lopulta aatmaan ääntä, tottelee sitä. Se merkitsee aatmaan heräämistä. Sitä on sanottu myös tahdon eli uskon heräämiseksi. Tahto, usko, vie fyysillisen ruumiin tekoihin, toteuttamaan Isän tahtoa.

19

Kysymys: Mitä tarkoittavat hebrealaiskirjeen alkusanat: "Sitten kun Jumala muinoin monesti ja monella tapaa oli puhunut isille profeettain kautta, on hän näinä viimeisinä päivinä puhunut meille Pojan kautta, jonka hän on pannut kaiken perilliseksi, jonka kautta hän myös on maailman luonut ja joka, ollen hänen kirkkautensa säteily ja hänen olemuksensa kuva ja kantaen kaikki voimansa sanalla, on toimitettuaan puhdistuksen synneistä, istunut Majesteetin oikealle puolelle korkeuksissa, tullen enkeleitä niin paljon korkeammaksi, kuin hänen perimänsä nimi on jalompi kuin heidän"? Eikö tämä lause tue sijaissovitusoppia?

Vastaus: Hebrealaiskirjettä pidetään Paavalin kirjoittamana. Madame Blavatsky puhuessaan Paavalista, ei unohda toistaa, että Paavali oli suuri Vihitty, joka tiesi mistä puhui. On huomattava, että Paavali puhui ja kirjoitti omille seurakuntalaisilleen, niille, jotka jo olivat ennenkin saaneet opetusta ja ymmärsivät Kristuksen mysterioita. Tuskin Paavali tuli

ajatelleeksi, että hänen kirjeensä säilyisi parin vuosituhannen taakse ja että sitä pohdittaisiin tietämättömien ihmisten muodostamissa kirkolliskokouksissa.

Jeesus oli ihminen, jonka elinaika kesti noin 33 vuotta. Maailma oli "seisonut" jo ties miten kauan ennen Jeesusta, eihän maailmaa luotu Jeesuksen eläessä. Edellä olevassa lauseessa ei puhutakaan Jeesuksesta, vaan Pojasta, "jonka kautta hän myös on maailman luonut". Poika on Isän kirkkauden säteily, kuten kirjeessä sanotaan, hänen olemuksensa kuva. Hebrealaiskirje puhuu Kristuksesta, Isän Pojasta, Isän Jumalan "tajunnassa" olevasta ihmisen perikuvasta. Ihmiskehityksen tarkoituksena on luoda täydellinen ihminen ja ihmistäydellisyydestä on "kuva" Isän tajunnassa. Koska se "kuva" on Isän Jumalan synnyttämä, niin on paikallaan nimittää sitä "kuvaa" Pojaksi. Kristuksen eli Pojan kautta on maailma "luotu" ja sitä luodaan jatkuvasti, kunnes Isän olemuksen kuva eli Poika toteutuu aineen maailmassa. Se toteutuu asteittain kehityksen tietä.

Hebrealaiskirje viittaa kehitykseen: "Jumala puhui monesti ja monella tapaa... isille profeettain kautta", siis kaikkien ennen vaikuttaneitten uskontojen perustajien kautta. Entisten uskontojen perustajat — Gautama Buddhakin — olivat kuin profeettoja, ennustajia eli ennustuksia siitä, että Kristus eli Poika tulisi kerran saamaan fyysillisen ilmennyksen, että Isän olemuksen kuva saisi kerran muodon fyysillisessä ihmisessä. Tämä tapahtui Jeesus Natsarealaisessa ja siksi Jeesusta nimitettiin arvonimellä Kristus. Kristus-nimi on

lainattu "pakana"-mysterioista, kuten H. P. Blavatsky perusteellisesti selittää.

Kristityt uskovat nyt — koska niin on päätetty jossakin kirkolliskokouksessa — että Jeesus suoritti puhdistuksen synneistä eli sovitti Jumalan ja ihmisten välit Golgatan ristillä. Mutta edellä olevassa lauseessa sanotaan, että puhdistuksen toimitti Poika eli Kristus. Kun Kristus syntyi Jeesuksessa Jordanin kasteessa, kun Isän Jumalan ihannekuva täydellisestä ihmisestä toteutui Jeesuksessa, niin se tapahtuma oli todellakin "synneistä puhdistumista". Sanoihan Jeesus, ettei ole muuta täydellistä kuin Jumala. Me kaikki olemme epätäydellisiä persoonallisuuksia, mutta Kristuksen syntymä ihmissielussa avaa tien täydellisyyteen eli "puhdistumiseen synneistä".

Hebrealaiskirjeenkin sanat ovat kuvaannollisia, kuten pyhien kirjojen sanat yleensä. Jos niitä ymmärretään kirjaimellisesti, niin joudutaan siihen taikauskoiseen käsitykseen, että Jumala on ihmisen kaltainen olento, joka istuu taivaallisella valtaistuimella ja Poika, toinen ihmisen kaltainen olento, istuu hänen oikealla puolellaan. — Vihitty Paavali kirjoitti oppilailleen, joita hän oli itse kasvattanut ja luonnollisesti oppilaat häntä ymmärsivät. Pekka Ervast sanoi, että Paavali nousi suurten henkisten kokemusten kautta Mestari-ihmisten joukkoon.

Kysymys: Pekka Ervastin opetus karman joutumisesta Kristuksen käteen jälleensyntymisen mysterioissa he-

rättää kiinnostusta. Mitä mysterioita eli salaisuuksia tuo opetus sisältää?

Vastaus: Ihmisen kiertokoulu jälleensyntymisen pyörässä on sellaisenaan mysterio. Sen tekee mysterioksi ihmisen minä, joka todellisuudessa on kuolematon, mutta näennäisesti kuolevainen. Maanpäällinen elämä on useimmille ihmisille mysterio, koska olemassaolon tarkoitus on tuntematon. Jokainen ihminen tietää olevansa olemassa, mutta ei tiedä miksi. Kuolemanjälkeinenkin elämä on vainajalle mysterio. Hän kokee tuonela- ja taivasmaailman tiloja tietämättä miksi. Hän siirtyy aste asteelta Manalasta Tuonelan kautta deevakhaaniin, tuntee olevansa oma minänsä jokaisella tasolla, mutta olemassaolon arvoitusta hän ei ratkaise. On kuin ihmisellä olisi yhtä monta minää, kuin on sielun tiloja näkyväisessä ja näkymättömässä maailmassa. H. P. Blavatsky puhuikin minän mysteriosta. Pekka Ervast antoi erään yleispätevän ja ymmärrettävän selityksen: Ikuista kadotusta ei ole, on ainoastaan kuolema sille, joka ei löydä Kristusta.

Tavallisen ihmisen kulku jälleensyntymästä toiseen tapahtuu, kuten buddhalaiset sanovat, siten, että uusi persoonallisuus kootaan tavoista, tottumuksista ja taipumuksista. Vainajan kulkua kuoleman jälkeen voidaan rinnastaa mieheen, joka kantaa jyviä riihestä aittaansa selässään vuotava säkki, josta vuotaa jyviä jokaiselle tasolle. Nuo ”jyvät” ovat tulevan persoonallisuuden siemeniä: tapoja, tottumuksia ja taipumuksia. Niistä kootaan uusi persoonallisuus uudessa jälleensyntymässä.

Kun Kristus, Isän Jumalan ihmisyyseriaate, laskeutui eetteritasolle ja Jeesus Kristus julisti sanomaansa siitä, minkälainen oikean ihmisen tulee olla, niin tilanne muuttui. Ihmisillä on jo lähes parin vuosituhannen ajan ollut mahdollisuus tutustua Vuorisaarnaan, Jeesus Kristuksen julistamaan elämänymmärrykseen. Otamme esi-
merkin.

Joku "tavallinen" ihminen tutustuu Vuorisaarnaan ja ihastuu siinä esitettyihin asioihin. Hän ei ole kenties miettinyt, onko mahdollista toteuttaa vihasaumatto-
muutta, pahanvastustamattomuutta jne., mutta hän ta-
juaa Jeesuksen viisaaksi opettajaksi, joka on julistanut, miten ihmisen pitäisi elää. Hän tunnustaa tämän itselleen, hyväksyy Vuorisaarnan opetukset. Luottamus Jeesukseen opettajana aiheuttaa, että hän antaa jotakin elämästään Kristuksen johdettavaksi. Sitten tulee kuolema ja kuolemanjälkeinen elämä. Hän voi Tuonellassakin tajuta Kristuksen rakkauden, tuskien keskellä Kristus voi häntä puhutella. Kuolemanjälkeisen elämän lopulla, uuden jälleensyntymän kynnyksellä Kristus leimaa hänet, kuten Pekka Ervast opettaa. Ihminen oli maaelämänsä aikana luonut mahdollisuudet siihen, että jotakin hänen karmastaan oli siirtynyt Kristuksen käteen.

Kysymyksessä oleva sielu syntyy maailmaan puhtaanakin kirjoittamaton lehti. Hän ei tietenkään ymmärrä itseään, mutta Kristuksen leima vaikuttaa hänessä siten, ettei hän voi olla piittaamaton uskonnolliselle elämälle. Hän etsii totuutta. Hän kulkee uskonlahkosta toiseen, mutta jokin käsittämätön voima vaikuttaa, että et-

sijä on kriittinen. Tuo voima varottaa: Älä sido itseäsi. Kenties hän tutkii filosofiaa, teosofista elämänymmärrystä, kuuntelee esitelmiä, lukee kaikkea mahdollista, mutta jos hän hairautuu liiaksi sitomaan itseään johonkin ajatussuuntaan tai järjestöön, niin karmalliset syyt astuvat väliin. Tulee paikkakunnan muutto, väistämättömiä velvollisuuksia tai vakavammissa tapauksessa voittamaton tympääntyminen. Löydettyt selitykset eivät vastaa etsijän sisäistä ihmisyystuntoa.

Etsijäsielu löytää aikanaan kristosofisen elämänymmärryksen ja melkein huudahtaa: Tätähän olen etsinyt koko elämäni ajan, tässä on kaikki elämän pulmat ratkaistu. Etsijäsielu on kenties jo ikäihminen ja toisinaan hän aivan kuin kapinoi elämää vastaan: Miksi et antanut minun löytää tätä elämänymmärrystä aikaisemmin? Miksi näin paljon elämästäni on kulunut hukkaan? Hän ei osaa ymmärtää, että hänen karmansa johto on osaksi Kristuksen kädessä ja siksi hän tuli suojelluksi sivuvirtauksilta. Pieni Kristussiemen sai itämisaikaa. Nyt hän voi tietoisemmin, kuin mihin hän kykeni edellisessä elämässään, suunnata koko tarmonsä Vuorisaarnan elämänymmärryksen toteuttamiseen, ja näin tehden antaa Kristuksen käteen koko karmansa.

Kysymys: Olen miettinyt käsitettä ”vapaus”. Se kuvastuu minulle kuin Ilmestyskirjan monipäinen peto, jonka ”suu puhuu suuria sanoja ja pilkkapuheita”. Ih-

minen kaipaa vapautta, mutta miten hän vapauteen pyrkii. Vapauden nimessä käydään verisiä veljessotia, uskonsotia ja toimeenpannaan vallankumouksia. Eräät ihmiset luulivat vapautensa vaativan, että Jeesus Kristus oli ristiinnaulittava. Vapauden nimessä valtiokirkoksi muuttunut kristillinen lahkio tuhosi gnostikot ja myöhemmin poltti noin miljoonan elävää "kerettiläistä". Kansojen vapauden nimessä käytiin kaksi ns. maailmansotaa, joissa murhattiin miljoonia ihmisiä. Vapauden tiellä olivat ne miljoonat juutalaiset, jotka myrkytettiin antamalla heille "tuskaton kuolema sopivien kaasujen avulla", kuten Nobel-palkinnon saanut ihmisystävä Alexis Carrel neuvoo vapauttamaan maailman "kelvottomista" ihmisistä. Myös H. P. Blavatsky oli aikansa teosofien vapauden tiellä ja samantapaisia ilmiöitä näemme myöhemminkin, mm. Suomessa. Vapauteen pyrkimässä on omituinen piirre: Ne ihmiset, jotka pitävät vapaudesta suurinta ääntä, ovat itse valmiita tallaan tietä omalle vapaudelleen, vaikkapa toisten ruumiitten yli. Henkisetkään liikkeet eivät ole vapaita tällaisesta rienauksesta. Onko vapaus samaa kuin mielivalta? Mitä tarkoitetaan henkisen työn vapaudella käytäntöön asti toteutettuna?

Vastaus: Kysymys on aina ajankohtainen, emme voi sivuuttaa teosofista liikettä. Maailma mellastaa omalla tavallaan, koska se ei muusta tiedä eikä muusta piittaa. Henkisissä liikkeissä toivoisi meneteltävän toisin. Mutta tutkiessamme H. P. Blavatskyn kirjoituksia, teosofisen liikkeen vaiheita ja "Viisaudenmestarien kir-

jeitä" näemme, että H. P. Blavatsky ja Mestarit, jotka teosofisen sanoman ilmoittivat, olivat aikalaistensa teosofien vapauden tiellä. Silloisten vaikutusvaltaisten teosofien mielestä Mestarit ja H. P. B. olivat kaikkeen syy-päitä. Heitä syytettiin "epäjohdonmukaisuuksista", "vääristä tiedonannoista", "mediumismista" ja ties mistä. Heidät leimattiin vallantavoittelijoiksi ja puoskareiksi, suuriksi huijareiksi. Mestarit ja H. P. Blavatsky olisi pitänyt "tallata" sanattomiksi, sillä he olivat aikansa teosofien vapauden tiellä. Ja kuitenkin: Teosofit saivat teosofisen maailmankatsomuksen Mestareilta ja H. P. Blavatskyltä, muuten he eivät olisi tietäneet teosofiasta mitään. Omituisinta oli se, että nuo syyttäjät puhuivat teosofian nimessä aivan kuin he olisivat olleet viisaampia kuin Mestarit ja H. P. B. Minkä huomion tästä teemme? Sen, että nuo syyttäjät käyttivät Mestareitten ja H. P. Blavatskyn julistamaa teosofiaa oman viisautensa ja suuruudenhulluutensa porraspuuna. Teosofia oli sopiva oman mahtavuuden tehostusväline. Teosofian nimessä olisi ollut sopiva perustaa vaikkapa "okkultinen yliopisto", johon "omaan napaansa" tuijottavat teosofit olisivat valinneet oppilaita, vaikka H. P. Blavatsky sanoi, etteivät sellaiset opiston suunnittelijat olisi kelvanneet opistoon edes oppilaiksi.

Vapaus ei ole vallattomuutta, vaikka se pyrkii menemään vallattomuudeksi ihmisten kypsymättömyyden takia. Vapaus sisältää vastuun. Jos edellä mainitut teosofit olisivat tajunneet, että he olivat vastuussa kaikista edesottamuksistaan, niin kukaties he olisivat menetelleet toisin. Tilanne on se, kuten Pekka Ervast opet-

taa, että henkisen liikkeen päämäärän pitää olla selvä. Käytännössä nousee eteen tosiseikkoja, jotka helposti peittävät päämäärän näkyvistä. Mutta tosiseikat pitää ajatella puhki ja nähdä päämäärä niitten takaa. Kun päämäärä, henkisen liikkeen tarkoitus, on selvä, niin se herättää vastuuntunnon: Olemme vastuussa tästä ihmiskunnasta, olkootpa henkisessä työssä eteennoiset tosiseikat meille itsellemme karvaita tai makeita. Vastuu velvoittaa. Vastaa itse teoistasi. Älä työnnä teoistasi aiheutuvaa taakkaa toisten kannettavaksi. On perin helppoa keksiä hienoja ideoita ja työntää niistä johtuva taakka toisille.

Työ henkisessä liikkeessä on yhteistyötä. Siihen osallistuvat vapaat ihmiset vapaasta tahdostaan. Yhteistyön perusta on veljesrakkaus. Itsenäiset, vapaat ihmiset tahtovat rakastaa toisiaan — ei toisten pakottamina — vapaaehtoisesti, uhrautuvasti. Henkinen liike on kuin temppeleltä alttareineen, jolle jokainen uhraa vapaaehtoisesti parhainta itsestään. Mutta henkinen liike onnistuu vain, mikäli siihen osallistuvat mieltivät, uurastavat, jotta henkisen liikkeen olemassaolon tarkoitus tulisi päivänselväksi ja vastuuntunto heräisi. Herännyt vastuuntunto syrjäyttää halun ”tallata toisten ruumiitten yli”, kuten kysyjä sanoi, ja avaa ymmärryksen näkemään, että sellainen halu on kotoisin helvetistä ja kiihkeästä. Se halu ei ole Kristuksesta.

On välttämätöntä tutkia teosofista liikettä sen alkuvaiheista asti. Silloin selviävät syyt voittoihin ja tappioihin, silloin selviää teosofisen liikkeen tarkoitus ja tehtävä. Jos tyydyimme vain pinnallisiin väittämiin vai-

vautumatta itse tekemään tutkimuksia, unohtuvat perustotuudet. Mutta kun päämäärä, tarkoitus ja tehtävä ovat selvät, silloin osaamme vapaina ja vastuullisina suorittaa henkistä työtämme. J. R. Hannula painotti toistuvasti: Henkistä työtä tehdään Vuorisaaressa Mestarin johdolla. Tuo lause sanoo paljon. Vaikka henkinen työ on vapaata, onnellista ja siunattua, niin me emme kykene asettamaan sille ohjelmia emmekä päämääriä. Se tehtävä kuuluu Kristuksen Valkoiselle Veljeskunnalle.

22

Kysymys: Eräässä kristosofisessa esitelmässä verrattiin Mestareitten työtä kalastamiseen, verkon heittämiseen. Valkoinen Veljeskunta heittää ikäänkuin verkon ihmiskuntaan toivossa, että ihmiset tarttuisivat siihen vapaaehtoisesti ja oma-aloitteellisesti. Ken tarttuu verkkoon, hän tulee vedetyksi Valkoisen Veljeskunnan kouluun. Onko verkko kyllin tiheäsilmäinen, ettei itseään liian pieneksi tunteva oppilas pääse putoamaan?

Vastaus: Jeesus Kristuskin käytti kalastamista vertauskuvana sanoessaan Pietarille: Minä teen sinusta ihmisten kalastajan. Tämänkin vertaus on ymmärretty väärin siten, että pyritään tekemään käännyttäisiä. Jokainen kirkko, uskonlahko ja puolue "kalastaa" joukkojen suosiota. Kun näin "kalastettu" ihminen joutuu kyllin tehokkaan "aivopesun" uhriksi, niin hänen selkeä talonpoikaisjärkensä hämärtyy. Hän voi uskoa, että ihmisten

keskinäinen veljeys toteutuu vasta sitten, kun kaikki epäveljelliset ihmiset teloitetaan, tai että taivasten valtakunta toteutuu maan päällä, senjälkeen kun kaikkivaltias, kaikkietävä ja kaikkihyvä persoonallinen Jumala tuhoaa viimeisessä sodassa vastustajansa, persoonallisen perkeleen, ja hänen kannattajansa, pahat ihmiset. Toisin sanoen, että sodalla rakennetaan rauhaa, pahaa tekemällä tehdään hyvää, vääryydellä jaetaan oikeutta... ja että ihmiskunnan tuleva onni ja hyvinvointi riippuu siitä, miten tehokkaita ihmiset ovat pahanteemisessä. Tämän tapainen "usko" kuvastaa järjen hämärtymistä. Pahaa tekemällä lisätään pahan voimaa samoin kuin hyvää tekemällä lisätään hyvän voimaa.

Kalastus-vertausta tulee ymmärtää siten, että ihmiset, joita "kalastetaan", ovat vapaita ihmisiä. He, kuten kysymyksessä sanottiin, oma-aloitteellisesti tarttuvat "verkkoon". Kalastaminenhan on onnen kauppaa, veikkausta, sillä kalat eivät ole kalastajan käskettävissä. Väinämöinenkin, vaikka hän olikin "tietäjä iänikui-nen", teki venettä veikkaamalla. Valkoinen Veljeskunta ei käännyt ketään pakolla, vaan se toivoo, että ihmiset kuuntelisivat viisaitten ääntä, ottaisivat oppia heidän puheistaan ja noudattaisivat niitä käytännössä. Näin tehden heidän sielunsa puhdistuisi ja heidän auransa alkaisi hohtaa, ensin himmeämmin, myöhemmin yhä kirkkaammin. Auran hohto, valo, näkyy pimeään ihmiskunnan suuressa meressä ja "kun oppilas on valmis, on Mestarikin valmis auttamaan". Kerrotaan, että Buddha mietiskellessään tarkasteli ihmiskuntaa. Kun hän näki jossakin ihmisen hohtavan kuin pieni kynttilä, niin hän

lähetti jonkun oppilaistaan tuon hohtavan ihmisen luo viemään hänelle Buddhan hyvää sanomaa. Ihminen uskoi lähettiä sattumaksi, kohtalon "sormeksi" tai Jumalan sallimukseksi ja hän mietti kuulemaansa, punnitsi sitä järjellään ja sydämellään ja ryhtyi noudattamaan Buddhan hyvää lakia. Näin hän "tarttui verkkoon" ja hänestä tuli Buddhan oppilas.

Kun opimme rakastamaan Mestareitten sanomaa totuudesta, veljeydestä, ihmisyydestä..., niin silloin putoavat pois kuvitelmamme omasta pienuudestamme tai suuruudestamme, syntisyydestämme tai yllevyydestämme. Tunnemme ykseyttä Jumalassa.

23

Kysymys: Mitä on iankaikkinen elämä?

Vastaus: Tavallisin käsitys ns. uskovaisten kesken lienee se, että iankaikkinen elämä alkaa joko kuoleman tai ns. viimeisen tuomion ja ylösnousemisen jälkeen ja kestää loppumattomiin, että iankaikkinen elämä on sidottu aikaan: sillä on alku, mutta ei loppua. Tällainen ajatuksen juoksu johtuu tietenkin ihmisällyn rajoittuneisuudesta ja sen taipumuksesta katsella ihmistä vain aineellisena olentona. Kuitenkaan ei liene aivan mahdotonta käsittää, että koska maailmankaikkeus on rajaton, ääretön, niin myös se tajunta, jota olemme tottuneet nimeämään Jumalaksi tai jumaluudeksi, on myös ääretön, kaikkialla oleva. Ihminen ei voi olla jumaluuden

ulkopuolella, vaan "Hänessä me elämme, liikumme ja olemme", kuten kristittyjen pyhä kirja toteaa. Jumala on myös ihmisessä eli ihminen on Jumala. "Te olette jumalia" toteaa myös Vanha Testamentti ja Jeesus toistaa tämän lauseen. Jumaluus ei ole koskaan syntynyt eikä koskaan kuole. Koska ihminenkin on "osa", "pisara" tai "kipinä" jumaluudessa, niin ihmishenki elää ikuista elämää. Ikuinen elämä on elämää Jumalassa.

Päivätietoinen persoonallisuutemme on ajassa syntynyt. Se syntyi silloin kun lapsena heräsimme tietoisiksi itsestämme. Se elää aikansa ja kuolee viimeistään kuolemanjälkeisen elämän päättyessä. Miten monta ajallista persoonallisuutta onkaan tuo kuolematon henkemme jo jättänyt jälkeensä. Mutta kerran tulee hetki, jolloin jokin persoonallisuus löytää oman sisäisen jumalansa, kuten Stefanus löysi kuolinnäyssään ja Paavali Damaskon tiellä. Se persoonallisuus saavuttaa silloin kuolemattomuuden eli toisin sanoen: Ikuinen elämä laskeutuu fyysilliseen päivätietoisuuteen asti. Sellainen ihminen elää päivätietoisesti Jumalassa, hän elää ikuista elämää.

24

Kysymys: Onko kehtojaisten pito välttämätön?

Vastaus: Kristityt uskovat ihmisen olevan synnissä siinseen ja syntyneen, ikuiseen kadotukseen tuomitun poloisen. Jumalan uskotaan vihaavan ihmistä ja

siksi Jumalaa täytyy peljätä. ”Jumalan pelko on viisauden alku”, sanotaan. Tämä pitäneeekin paikkansa. Alkukantainen ihminen uskoo, että Jumala on hänen ulkopuolellaan, että Jumala on ihmisen kaltainen olento, joka jyrisee pilvissä ja heittelee salamoitaan. Tuskin ihminen olisi oppinut moraalin aakkosia ilman pelkoa. Mutta pelko on vain viisauden alku, ei itse viisaus. Jeesus Kristuksen ja hänen lähimpien oppilaittensa näkemys Jumalasta oli toisenlainen. Jumala eli Isä on kaikkiallinen henki. Ihminen ei voi olla Jumalan ulkopuolella. Ihmisruumis on Jumalan temppeli ja Kristus asuu jokaisessa ihmisessä. Jumala on rakkaus, joten Jumalaa voi vain rakastaa, ei peljätä.

Vanha Testamentti huokuu kauttaaltaan tuota alkukantaista Jumalan vihaa, jota täytyy peljätä. Niinpä Mooseksen Herra sanoo eräässä käskyssään: ”Sillä minä, Herra, sinun Jumalasi, olen kiivas Jumala, joka kostan isien pahat teot lapsille kolmanteen ja neljänteen polveen niille, jotka minua vihaavat; mutta teen laupeuden tuhansille, jotka minua rakastavat ja pitävät minun käskyni”. Näin menettelee myös nykyajan diktaattori: Hän kostaa armottomasti kaikille vastustajilleen ja korottaa uskotuikseen kannattajansa. Mutta kyseenalaista on, onko kannattajien rakkaus todellista. Kristityt omaksuivat Vanhan Testamentin alkukantaisen Jumaläkäsityksen ja jotta viaton lapsi ei joutuisi ikuisen kadotukseen, suoritetaan kaiken varalta lapsikaste. Kasteen tehosta ei tiedä kukaan yhtä vähän kuin ikuisesta kadotuksestakaan, mutta — kaiken varalta.

Ihmisen elämäntaipaleessa on kaksi kohtaa, syntymä

ja kuolema, jolloin hän on avuton, toisista ihmisistä riippuvainen. Ihmiset eivät ole keksineet syntymää eivätkä kuolemaa. Ne kuuluvat elämän järjestykseen. Ne ovat kuin elämän äänetöntä puhetta: Ottakaa vastaan taivaista tullut ihmislapsi, ja kun ihminen kuolee, niin hävittääkää hänen loppuunkäytetty ruumiinsa. Elämän äänetöntä kehotusta noudatettaessa on tullut tavaksi viettää kehtojaiset, pieni juhlahetki. Samoin on vainajalle pidetty pieni muistohetki. Nämä ovat omaisten tunnelmallisia juhlahetkiä, sillä eihän pieni lapsi tiedä mitään kehtojaisista, eikä vainaja ole velvollinen tulemaan omiin hautajaisiinsa. Mutta omaisia ja ystäviä juhla- ja muistohetki voi kohottaa.

Kysymys: J. R. Hannula sanoo "Kristosofian polulla II"-kirjassa s. 28 mm.: "Niinpä Paavalikin, vaikka onkin korkea Mestari, on kuitenkin selvästi minäolento, niinkuin P. E. sanoi eräillä kesäkursseilla. Jeesus Kristuksesta ja Pekka Ervastista sensijaan tuli minuuden takainen kosmillinen olento". Ja s. 177 J. R. H. toistaa ja jatkaa samaa P. E:n puhetta: "Jos vaikka hän (Paavali) olisikin puhkaissut ja voittanut kiertotähtiemme rajoja ja tullut aurinkokansalaiseksi, niin hän ei liene voittanut aurinkokunnan ja eläinradan rajoja". — Kirjassaan "Tie ihmisyyteen" s. 91 V. L. toteaa, että Paavali uudessa jälleensyntymässään ponnisti "vihkimysten tien päähän asti, saavuttaen voittoseppeleen: '... ja

hänen päässään seppeleenä kaksitoista tähteä', voitto eläinradan kahdentoista merkin voimista". — Kulkiko Paavali uudessa jälleensyntymässään Isän vihkimyssarjan päähän asti? Tuliko hänestäkin minuuden takainen olento?

Vastaus: Sanomme ensinnä, etteivät kysymykset Jeesus Kristuksen, Pekka Ervastian, apostoli Paavalin, J. R. Hannulan vihkimyksistä ja heidän asemastaan henkisisä hierarkioissa ole ns. "autuuden asioita". Niitten ymmärtäminen ei kasvata meitä oikeiksi ihmisiksi. Meidän ihmisiksi tulemisemme riippuu siitä, kasvammeko sisäisesti Vuorisaarnan mitan mukaisiksi. Koska kristikunta on kadottanut tiedon todellisesta kristinuskosta, on niitten, jotka ovat päässeet tietoon, sitä tietoa lietsottava. Lietsominen tapahtuu pääasiallisesti henkisen liikkeen avulla ja siksi Pekka Ervast painotti edessä olevaa uskonpuhdistusta. Kristinusko samoin kuin muutkin uskonnot ovat jo puhdistetut kirjallisenä opetuksena, nyt on edessä opetusten toteuttaminen. Siinä on yksilöllinen ja samalla maailmanlaajuinen työkenttä, sillä siihen työhön kutsutaan kaikkia ihmisiä, ensi kädessä niitä, jotka asiasta ovat päässeet perille. Jotta emme ummessa silmin antaisi etsikkoajan vieriä ohitsemme, — sellaista on kyllin usein koettu — on välttämätöntä ymmärtää myös oma osuutemme Mes-tareitten työkentällä. Olemme mukana maailmanlaajuisessa ihmiskunnan nostamistyössä. Sitä työtä ei aloitettu eilen eikä se pääty huomenna. Jotta selvästi käsittäisimme vastuunalaisuutemme, on välttämätön-

tä ymmärtää edellä mainittuja, vastuunalaisuudestaan tietoisia ihmisiä, edelläkulkijoita. Siksi Pekka Ervast paljasti Jeesus Kristuksen mysteriot ja siksi J. R. Hannula paljasti Pekka Ervastian mysteriot.

Olemme sellaisen tosiasian edessä, että apostoli Paavali on saanut ja ottanut tehtäväkseen maailmanlaajuisen uskonpuhdistustyön käytännöllistytämisen. Niinpä Pekka Ervast kirjoittaa "Suuren seikkailun" viimeisessä luvussa: "Kuulkaa nyt. Jeesus Kristus, kaikkien meidän Mestariimme, tahtoo, että uskonpuhdistus pannaan toimeen. Häntä surettaa kirkkojen materialismi, dogmien vääryys ja todellisen uskon puute. Hän on sanonut Paavalille: tee velvollisuutesi." On kysymyksessä käsillä olevan työn uusi vaihe; sen myös "Suuri seikkailu" paljastaa. Tämän tosiasian kieltäminen merkitsee oman velvollisuutemme ja vastuunalaisuutemme kieltämistä.

Alussa mainitut kysymykset vihkimyksistä saavat lisävalaistusta, kun ymmärrämme Melkisedekin vihkimysjärjestelmän ja Jeesus Kristuksen uudistaman vihkimysjärjestelmän eron. Melkisedekin koulu muodostaa kuin tikapuut askeleineen, joita pyrkijä kiipeää askel askeleelta eli nousee vihkimyksestä vihkimykseen. Kun Kristus saavutti Jeesuksessa päivätietoisuuden, niin vanhan järjestelmän rinnalle tuli uusi järjestelmä. Niinpä Jeesus "nousi" Jordan-kasteessaan Melkisedekin yläpuolelle eli antoi Melkisedekin takana olevan Hiljaisen Vartijan, Suuren Uhrin eli Kristuksen, täyttää itsensä. Jeesus Kristus koki sen jälkeen elämänsä aikana taaksejääneet vihkimyskokemukset, ja nuo kokemukset —

kiusaukset, kirkastus ym. — merkitsivät hänelle kuole-mattoman ruumiin rakentamista. Samoin Pekka Ervas-tin Jordankaste oli Logos-vihkimys, ja elämäntyössään hänkin koki taaksejääneet vihkimykset psykologisina järkytyksinä.

Paavali on tapaus erikseen. Sauluksen suunnaton tar-mokkuus, hänen ehdottomuutta hipova asenteensa puo-lustaa mooseslaisuutta, jonka hän näki muita uskontoja korkeammaksi, todistaa, että hän oli jo varhaisemmis-sa ruumistuksissaan kulkenut Meldisedekin tietä. Sau-lus oli vihitty. Damaskon tiellä hän koki Kristuksen ja siirtyi Pojan vihkimyssarjaan, jonka Jeesus Kristus oli avannut. (Jeesus itse kulki Isän vihkimyssarjassa.) Sau-luksesta tuli Paavali. Damaskus-tapahtuman eri seikko-jen erittely osoittaa, että Paavali koki siinä samalla ker-taa uudestisyntymisen, kasteen ja kirkastuksen, ja nä-mä kokemukset tapahtuivat Pojan vihkimyssarjassa. Damaskus-kokemus nosti Paavalin kirkastuksen vuorel-le ja sen jälkeen alkoi hänen työnsä Jeesus Kristuksen sanoman puolesta. Työssään Paavali koki jälkeenjääneet vihkimyskokemukset psykologisina järkytyksinä, joista hän itse kertoo. Työssään hän käyttä n n ö l l i s t y t t i, t e k i f y y s i l l i s e s t i t o d e l l i s i k s i henkiset ko-kemuksensa kulkien samalla Golgatalle. Hän kirjoittaa Timoteukselle, ”Sillä minut jo uhrataan, ja minun lähtö-ni aika on tullut. Minä olen hyvän kilvoituksen kilvoi-tellut, juoksuni päättänyt... Tästedes on minulle tal-letettu vanhurskauden seppel...”. Paavalin elämässä toistui pienoiskoossa Jeesuksen julkinen vihkimys-draama.

Helluntaina 1934 Pekka Ervast sanoi mm., että Paavali on yrittänyt monta kertaa saada aikaan uskonpuhdistuksia. Ja "Suuressa seikkailussa" hän sanoo mm.: "... ja hän (Paavali) yrittää parastaan saadakseen silloin tällöin puhdistuksia aikaan". Paavali on siis kristillisenä aikana ruumistunut usean kerran. Ja: "Paavali etsii vanhoja ystäviä". Jälleen Paavali on uskonpuhdistustyön kärjessä. Hän on todellakin Työn Mestari. Korkeimmatkin ihanteet jäävät ilmaan leijailemaan, ellei niitä tuoda käytäntöön. Mitä Paavali uudessa inkarnatiossaan löysi, saavutti ja voitti, sen todistaa vasta tulevaisuus. Mutta hänen elämäntyönsä todistaa, että hänen voittoseppeleessään ovat tähtinä eläinradan kahdentoista merkin voim at.

26

Kysymys: Rukouksesta, mietiskelystä, rukousmietiskelystä ja joogasta on erilaisia käsityksiä. Onko niillä jotakin yhteistä? Mitä on meditaatio?

Vastaus: Sananlasku sanoo: härillä ajaja puhuu häristä. Se tarkoittaa, että useimmilla ihmisillä on jokin mieliharrastus, jossa heidän mielensä eli ajatuksensa askartelevat. Jokapäiväisen elämän monet puuhat häiritsevät mieliharrastusta, mutta niiden ohimentyä ajatukset palaavat itsestään ko. harrastukseen. Tällainen ihminen elää eräänlaista mietiskelyelämää: hänen sielunsa aivankuin lepää mieliharrastuksessaan.

Mietiskelyllä eli rukousmietiskelyllä sanan henkisessä

merkityksessä tarkoitetaan, että luodaan sellainen mielen perusasento, joka on jatkuvasti avoinna Kristuksen valolle. Se valo on alussa ehkä vain "mieliharrastus", mutta siitä tehdään pysyvä perusasento. Sellaista mielentilaa voidaan nimittää elämäksi Jumalassa. Henkinen elämä tähtää Jumalan löytämiseen ja löytämisen edellytyksenä on, että Jumalan etsijä valmistaa sielunsa temppeliksi, jossa Jumalan ääni voi kuulua. Sielussa tulee vallita hiljaisuuden, mielen tulee levätä Jumalassa. Silloin Kristus voi puhua.

Sisäisen mietiskelytilan saavuttamisen keinona käytetään meditaatiota, jota Pekka Ervast nimittää rukousmietiskelyksi ja eräs Intian filosofinen koulu joogaksi (Rājā yōga). Jooga tarkoittaa Jumalaan yhtymistä. Joogan harjoittaja pyrkii yhdyttämään alemman ja ylemmän minänsä. Jeesus käytti sanaa *ies*: "Minun ikeeni (joogani) on suloinen..." Rukousmietiskelyssä (joogassa) on siveellisiä ja teknillisiä asteita. Siveelliset asteet antavat meditaatiolle oikean suunnan ja sisällön, jota toteutetaan teknillisten asteitten avulla. Vuorisäärnassa oleva Isä meidän -rukous on Jeesus Kristuksen antama mietiskelykaava. Pekka Ervast teki siitä oikean käännöksen, josta käy selväksi mm. se, että "jokapäiväinen leipä" ei tarkoita aineellista hyvinvointia, sillä kysymyksessä on yliaistillinen leipä.

27

Kysymys: Pekka Ervast piti eräillä kesäkurssilla sarjan esitelmiä, jotka painettiin kirjaksi nimellä "Ruu-

su-Ristin syntysanat Suomessa". Sarjan viimeinen esitelmä on nimeltä "Jobin kohtalo". Esitelmäsarja sisältää P. E:n omia kokemuksia. Liittyykö myös Jobin aseman selvittely jollakin tavoin P. E:n asemaan ja kohtaloon? Kirjassaan "Teosofian sanoma nykyajalle" P. E. sanoo, että jokainen varakas ihminen on luotu kasvattamaan itseään siveellisesti ja että siveelliset ominaisuudet ja siveellinen tahto, jotka ilmenevät mm. neroissa, ovat eri asioita. Saisiko lisäselvitystä?

Vastaus: Varakkaalla ihmisellä ei ole taloudellisia huolia. Varakkaan kohtalo on elämän taholta tarjottu tilaisuus ja vihje: kun sinulla ei ole taloudellisia huolia, niin olet velvollinen kasvattamaan itseäsi siveellisesti; varallisuutta ei ole annettu leikin vuoksi. — Jokaisella ihmisellä on jonkin verran siveellisiä ominaisuuksia, mutta siveellinen tahto on korkeamman minän toimintaa, se on uskoa hyvän voimaan. Usko johtaa tekoihin hyvän puolesta. Siveellinen itsekasvatus johtaa uskon heräämiseen.

Jobin kirja ei ole historiallinen kertomus, vaan runopukuinen kuvaus. Alkunäytös tapahtuu näkymättömässä maailmassa, jumalien neuvostossa. Jumalat pitävät kokousta ja mukana on myös Saatana. Jobin kirjan Saatanana ei ole sarvipäinen hirviö, jollaiseksi kristityt kuvittelevat Saatanan. Jobin kirjan Saatana on korkea enkeliolento, jota lähinnä voidaan rinnastaa hienoon herrasmieheen. Hän tekee Adonain kanssa kauppaa erään ihmisen, Jobin, sielusta. Kysymyksessä on Jobin siveellisen tahdon kestävyys. Saatana saa koetella Jobia. Jo-

bin omaisuus palaa, hänen omaisensa ja sukulaisensa tapetaan, mutta Job kestää koetukset. Vasta sitten, kun Saatana antaa Jobin kokea vaikeaa sairautta, Job on vähällä sortua. Syy, miksi Job uhkaa sortua, osoittautuu olevan se, ettei Job tiedä, mitä elämä todella on. Hän ei tiedä mitään jälleensyntymisestä eikä täysin tajua syysuhteen lain toimintaa. Jos Job olisi saanut nykyaikaisen kristosofisen valistuksen, niin hän olisi osannut paremmin suhtautua tilanteisiinsa. Jobin siveellinen tahto on kuitenkin niin voimakas, että hän lopulta voittaa.

Jobin kohtalon ydin on se, että Job voittaa Saatanan.

Pekka Ervast nimittää maapallon johtavaa enkeliolentoa Saatanaksi. Maa on suuri koulu, kasvatuslaitos ja kuritushuone ja sen koulun "rehtori" on ollut ja on edelleenkin alimmilla luokilla Saatana. Me ihmiset olemme koululapsia. Saatanan koulun periaate on: silmä silmästä eli "nahka nahasta", kuten Jobin kirja sanoo. Siinä on vallinnut syysuhteen laki koko ankaruudessaan: väärinteko on korvattava kärsimyksillä.

Sitten Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi ja karma alkoi siirtyä Kristuksen käteen. Syysuhteen laki on edelleen voimassa, sitä ei voi kukaan kumota. Mutta karman johdossa alkoi tapahtua sellainen muutos, että karmaa voidaan lunastaa henkisellä työllä. Muutos alkoi alustavasti jo Jeesus Kristuksen saavutusten ansiosta, sillä näkymätön maailma joutui silloin Kristuksen hallintaan. Ihmisen ajatukset, tunteet ja tahtotoelämykset tapahtuvat näkymättömässä maailmassa,

joten Kristus vaikuttaa sieltä päin ihmisiin kannustavasti. Vain näkyväinen maailma jäi vielä edelleen Saatanan johtoon. Johanneksen Ilmestyskirjan kirjoittaja kuvailee ko. tapahtumaa siten, että käytiin suuri sota taivaissa ja Saatana heitettiin maan päälle ja että Saatanana asettui meren hiekalle, koska hän tiesi aikansa lyhyeksi.

Edellä mainituissa esitelmissään P. E. sanoi, että hän koki samanlaisen henkisen kasteen, jonka Jeesus koki Jordanilla. Hän siis rinnastaa omaa henkistä asemaansa Jeesuksen asemaan. Hän, P. E., myös puhuu karman johdon siirtymisestä. Siis karman johto on alkanut siirtyä Kristuksen käteen myös näkyväisessä maailmassa. Sehän merkitsee sitä, että Pekka Ervast voitti Saatanan myös näkyvemmän maailman hallitsijana. Jobin kirjan kertomus on siis ennustus siitä tapahtumasta, joka nyt on tosiasia.

Kristikunnan historia on todistamassa, että näin on todella tapahtunut. Jeesus Kristuksen Vuorisaarnan seuraajilla ei ole ollut tilaa maan päällä. Heidät on tavalla tai toisella tuhottu. Nyt on tilanne alkanut muuttua sellaiseksi, että ainainen verimarttyyriuden uhka vähenee. Kristuksen seuraaja voi kokea muunlaista marttyyriutta, mutta hän voi säilyttää henkensä. H. P. Blavatskyä ei tapettu, joskin hän sai muuten kärsiä. Leo Tolstoi sai elää, joskin vainottuna ja väärin ymmärrettyinä. Pekka Ervast ja J. R. Hannula saivat jatkaa elämäntyötään kuolemaansa asti jne. Voitto Saatanasta alkaa näkyä niitten ihmisten kohdalla, jotka antautuvat päättävästi henkiseen valistustyöhön.

Ko. esitelmäsarjan viimeinen esitelmä "Jobin kohta-lo" antaa avaimen ymmärtääksemme sekä Pekka Ervas-tia että aikamme mullistavia ilmiöitä.

28

Kysymys: Entisajan mysteriokouluissa etsittiin vas-tausta elämän ja kuoleman kysymyksiin. Opetus oli sa-laista, oppilaat eivät saaneet kertoa ulkopuolisille mys-terioitten salaisuuksia. Myöhemmin, kun mysteriorot al-koivat rappeutua, turvauduttiin mysterionäytelmiin. Us-kon, että elämän ja kuoleman kysymykset ovat ajan-kohtaisia myös nykyaikana. Miten tehdään vastaavaa opetustyötä nyt, ottaen huomioon julkisuuden?

Vastaus: Ns. vanha liitto alkoi ratkaisevasti atlantilai-sella ajalla. Silloin perustettiin Valkoinen Veljeskunta, joka avasi vihkimysten tien. Uudessa Testamentissa ni-mitetään vihkimysten tietä Melkisedekin järjestelmäk-si eli kouluksi. Varhaisemmissa juuriroduissa, varsinkin Atlantiksella, ruumistuivat myös edellisten luomispäi-vien jälkeenjääneet sielut ja he muodostivat ihmiskun-nan valistuneimman osan. He olivat vanhempina sielui-na karmallisesti siinä asemassa, että heidän tuli läksyn-sä suoritettuaan siirtyä omiin enkelijärjestöihinsä. Vih-kimysten tie oli tarkoitettu etupäässä heille, sillä "ta-vallinen" ihmiskunta, me, jotka nyt muodostamme ih-miskunnan valtaenemmistön, olimme atlantilaisena ai-kana kehityksemme puolesta lapsia. Kenpä meistä kyke-ni silloin astumaan vihkimysten tielle. Nyt elämme jo

viidennen juurirodun loppupuolella ja buddhalaiset väittävät, että vain yksi ihminen, Gautama Buddha, on noussut kahdeksanteen vihkimykseen. — Mysteriorit olivat vanhan liiton, Melkisedekin järjestelmän, kouluja, joissa opetettiin harvoja valittuja sieluja. Heidän tuli saavuttaa kestävä yhteys ylempään minäänsä kyetäkseen opettamaan sekä näkyväisessä että näkymättömässä maailmassa.

Kun ”Sana tuli lihaksi”, kun kosmillis-mystillinen Kristus saavutti itsetietoisuuden Jeesus Natsarealaisen päivätajunnassa, alkoi ns. uusi liitto: Kristus tuli maapallon korkeammaksi minäksi. Se muutti vihkimysten tien siten, että vanhan tien rinnalle tuli myös uusi tie. Ihmiskunnalle alkoi uusi aikakausi mm. siten, että Kristuksen ”ääni” kuuluu nyt jokaisen ihmisen sydämessä. Koko ihmiskuntaa ajatellen se merkitsee, että ihmisten tulee tajuta veljeys kaikkia ihmisiä koskevaksi tosiasiaksi. Uusi aikakausi liikenne- ja tiedoitusvälineinen tekee ihmisten keskinäisen kanssakäymisen mahdolliseksi, veljeyden toteuttamiselle ei ole ulkonaisia esteitä.

Uusi aikakausi kuuluu kaikille ihmisille, ei enää vain aniharvoille. Siksi teosofinen maailmankatsomus ja elämänyymmärrys toi entisajan mysterioviisauden julkiseksi; H. P. Blavatsky oli Valkoisen Veljeskunnan valtuutettu lähetti. Kristosofinen elämänyymmärrys tekee — Pekka Ervastian ja J. R. Hannulan suulla ja kynällä — julkiseksi myös Jeesus Kristuksen saavutukset. Sekä vanhat että uudet mysteriorit ovat nyt julkisia. Ne ovat

älyllisesti ymmärrettävissä ja sisäisesti koettavissa. Ymmärtäminen ja kokeminen riippuu meistä itsestämme.

Elämän ja kuoleman kysymykset ovat ajankohtaisia myös nykyaikana, kuten kysyjä huomauttaa; ne ovat vielä ajankohtaisempia kuin ennen. Varmaan nytkin moni kaipaa kiinteämpää opetusta, mysterialaitoksen tapaista koulua. Sellaisesta ovat aikamme Mestarit puhuneetkin tulevaisuuden unelmana. Tällöin on hyvä muistaa, että olemme jälleensyntyviä sieluja. Saamme olla kiitollisia voidessamme valmistaa itseämme, ettemme joutuisi ennenaikaisesti ylivoimaiselle koetukselle.

29

Kysymys: Kristosofia opettaa, että maapallon edellisten jälleensyntymien eli luomispäivien ihmiskunnat saivat syntyä nykyisen ihmiskunnan mukana jatkamaan kehitystään. Olen ymmärtänyt, että suuret Mestaritkin ottavat nyt — Kristus-voiman lähestyttyä — korkeampia vihkimyksiään. Ovatko nämä seikat jossakin yhteydessä keskenään? Onko tämä tavallinen ihmiskunta erikoisasemassa, koska se saa kokea ja joutuu kokemaan näin erikoisten tapahtumien vaikutuksia?

Vastaus: Maapallon edelliset luomispäivät eivät olleet kemiallis-fyysillisiä, kuten nykyinen luomispäivä on. Niissä kasvaneilla ihmiskunnilla ei ollut samoja kehitysmahdollisuuksia kuin meillä, tämän neljännen luomispäivän ihmiskunnalla on. Maapallon ensimmäinen

luomispäivä oli aineelliselta puoleltaan vain kuumuutta, lämpöä, ja sen ihmiskunta voi, ehkä vähän kuvaannollisesti sanoen, rakentaa "talonsa" ajatuksin, mielikuvi-
tuksin. Toinen luomispäivä oli tunnetasolla ja kolmas luomispäivä eetteritasolla. Nykyisen kaltaista karkeaa ainetta ei ollut, ei siis ollut mahdollisuuksia kokea karkean aineellisuuden rasituksia. Nuo kolmen edellisen luomispäivän ihmiskunnat olivat meidän kannaltamme katsottuna keskenkasvuisia ihmisiä, ja siksi heistä suuret joukot saivat syntyä nykyisen maan päälle. Se tapahtui etenkin menneissä juuriroduissa. He toivat tullessaan karmalliset heikkoutensa ja saavutuksensa. He auttoivat meidän, lapsi-ihmiskunnan, kehitystä, mutta istuttivat meihin myös omia heikkouksiaan. He siis loivat karmaa, joka lankesi myös heidän lunastettavakseen, vaikka me, "tavalliset" ihmiset, jouduimme samaan karman "myllyyn".

Tässä on siis kysymys ei vain yksilöllisistä, vaan yleismaailmallisista seikoista, jotka koskevat koko ihmiskuntaa. Lankeemuksista on noustava, siihen tähtää kehitys, luomisprosessi. Tässä vaiheessa astuvat esiin ns. korkeimmat vihityt, jotka yksin kykenevät antamaan sen avun, jonka turvin noitten edellisten luomispäivien ihmiskuntien aiheuttama karma on voitettavissa. Korkeimmat vihityt ovat jo suorittaneet elämäntyönsä, ja heidän esiintymisissään oli sellainen järjestys, että ensimmäinen tuli viimeiseksi. Kolmannen luomispäivän ihmiskunnan korkein hedelmä ruumistui Gautama Buddhana herättäen korkeamman järjen valon. Toisen luomispäivän kukka ja hedelmä, Jeesus Kristus, toi

maailmaan Kristusrakkauden, ja ensimmäisen luomis-päivän kukka ja hedelmä, Pekka Ervast, paljasti Isän tahdon ja yhdisti edellisten vihittyjen aikaansaannokset. Yhdistäminen tapahtui suullisen ja kirjallisen opetuksen muodossa. Ihmiskunta on nyt saanut sellaisen avun, jonka turvin se voi astua sille ihmisyyteen johtavalle tielle, joka johtaa Mestariuteen.

Elämä on kehitystä Mestareillekin. Jumalatkin kulkevat kirkkaudesta kirkkauteen. Ja se kulku tapahtuu työn avulla, toisia auttamalla ja nostamalla. Kukaan ei elä yksin itseään varten. Nuo korkeimmat vihitytkin, antaessaan kukin oman luomispäivänsä karmalle parantavan lääkkeen, kokivat työssään ainutlaatuiset vihkimyksensä. Vihkimys on tajunnan laajentumista, jumalallisen tajunnan, järjen, rakkauden ja Isän tahdon päivätauista ilmenemistä. Vaikka vihkimys on toistaiseksi vielä harvinaista, niin se ei ole poikkeuksellista, jokaisen ihmisen tulee kulkea sama henkinen tie. Vihkimys on sitä, että Jumala, Logos, Kristus, saa sijaa ihmisessä, ja vihkimyksen tekee tavalliselle ihmiselle mahdolliseksi se, että joku suunnattomasti muuta ihmiskuntaa edellä oleva esikoisihminen on tuonut Jumalan, Logoksen, Kristuksen, lähelle ihmistä. Sellainen esikoinen oli esim. Jeesus Kristus. Hän puhuikin siitä, että taivasten valtakunta on tullut lähelle.

Tämä tavallinen ihmiskunta on todellakin erikoisase-massa, kun saamme olla mukana kokemassa näin merkittäviä asioita ja tapahtumia. Saamme olla ratkaisemassa mm. pahan probleemaa, sodan ja väkivallan ongelmia. Olemme tilaisuudessa ratkomaan niitä mm. siten,

kuin nuo edellisten luomispäivien ihmiskunnat niitä ratkoivat — ja vieläkin syvemmin. Saatamme ensimmäisen luomispäivän ihmisen tavalla asennoitua ajatukssissamme pahanvastustamattomuuden kannalle, ja toisen luomispäivän ihmisen tavalla saatamme tuota ajatustamme tunteillamme ruokkia, rakastaa. Lisäksi voimme sitä kolmannen luomispäivän ihmisen tavalla kypsyttää, selvitellä pahan käytännöllisiä ilmennyksiä ja miten niihin on sovellettava pahanvastustamattomuutta. Kaikki tämä on vielä keskeneräistä, siitä puuttuu käytäntö. Tämä nykyinen neljäs luomispäivä antaa mahdollisuuden myös todelliseen, käytännölliseen pahanvastustamattomuuteen. Jumala, Isä, ei käytä väkivaltaa, ei kosta pahaa pahalla; Isä on rakkaus ja hyvä tahto, Isä on anteeksiantoa. Tavallinen ihminen voi näitä avuja opetella, ja opetellessaan ja toteuttaessaan hän toteuttaa Isän tahtoa, siis tekee Isän tekoja, opettelee maailmojen luojaksi. Ihminen on kutsuttu kasvamaan Mestari-Rakentajaksi.

30

Kysymys: Onko henkimaailma sama kuin hengenmaailma? Mitä luonnonhenget ovat? Ovatko luonnonhenget myös kosmillisesta Kristuksesta?

Vastaus: Hengenmaailmaksi voidaan nimittää täydellä syyllä Aurinko-Logoksen toiminta-alaa, josta käyteään mm. nimityksiä Aadi eli ensimmäinen ja Anupadaka eli ”ilman vanhempia”. Ihmis-monadit, ihmisen

jumalkipinät, ovat viimeksimainitulla elämäntasolla. Henkimaailmaksi nimitetään niitä puoliaineellisia (muotoihin sitoutuneita) maailmoita, joissa ihminenkin viettää kuolemanjälkeisen elämänsä ja jotka ovat kansoitettuina näkymättömän maailman olennoilla, mm. luonnonhengillä. Usko luonnonhenkiin tavataan useissa uskonnoissa. Suomalaiset uskoivat haltioihin, menninkäisiin, tonttuihin, vedenneitoihin... Koko luonto ymmärrettiin eläväksi, järkevien ja puolijärkevien olentojen kansoittamaksi. Paavalikin mainitsee henkivallat ja sanoo, että "niitä on paljon sellaisia jumalia". Luonnonhenkien joukko on monitahoinen ja -asteinen olentoryhmä, joka ei kuulu samaan kehitysjärjestelmään kuin ihminen. Osa luonnonhenkiä toimii karman toimeenpanijoina. Luonnollisesti luonnonhengetkin ovat kosmillisesta Kristuksesta, mutta ne eivät tietenkään ole siitä kosmillisesta Kristuksesta kuin ihmismonadit. Ne ovat Logoksen eri "sädettä".

Kysymys: Miten on suhtauduttava psyykkisiin kykyihin?

Vastaus: Kysymyksestä ei käy selville psyykkisten kykyjen laatu. Psyykkisillä kyvyillä ymmärretään tavallisimmin selvänäköisyyttä ja -kuuloisuutta sekä muita ylifyysillisiä ilmiöitä, jotka eivät ole niitä kokeneen hallittavissa. Sattumanvaraisesti esiintyen ilmiöt ovat

luonteeltaan mediumistisia. On harhauttavaa uskoa, että nuo sattumanvaraisesti toimivat kyvyt ovat henkisen edistyksen merkkejä. Tämäkin asia selviää karman lain valossa. Kun ihminen haluaa saada "yliluonnollisia" kykyjä, niin hän saa niitä. Mutta ensin on aiheutettava syy, jonka seurauksena kyvyt syntyvät. Syy saattaa olla joko hyvää tarkoittava tai vaikkapa kuinka itsekäs tahansa, esim. halu kostaa vihamiehelleen "yliluonnollisella" tavalla. Monen kansan keskuudessa, Suomessakin, on esiintynyt tällaista kostonhenkeä, ja kun ei itsellä ole kykyjä, on turvauduttu "tietäjiin". Näin menetellen aiheutetaan syy, jonka seurauksena ko. kosta uhoava ihminen syntyy uudessa ruumistuksessaan vanhemmista, jotka kantavat perintönä psyykkisten kykyjen taipumuksia. Mediumistiset psyykkiset kyvyt ovat perinnöllisiä, ja koska niitten alkusyy on salattuna, on uhkarohkeata ryhtyä niitä edelleen "kehittämään". Yllyttäjiä kyllä löytyy, he myyvät kaikenlaisia "oppikursseja" omaa hyötyään tavoitellen. Psyykkisten kykyjen "kehittäjä" vetää ennemmin tai myöhemmin esiin itse aiheuttamansa alkusyy, vaikkapa kostonhengen, joten hänen saavutuksensa ovat kaikkea muuta kuin ihmisyteen kannustavia.

Jos ihmisellä on psyykkisiä kykyjä, niin miten hänen on niihin suhtauduttava? Siten, ettei korota niitä jalustalle eikä uskottele olevansa muita "kehittyneempi". Pitää jättää ne huomioimatta heti, kun on ottanut niistä opin. Jos on nähnyt vakuuttavan "kummituksen", näyn, ilmestyksen, tai kuullut vakuuttavan "yliluonnollisen" äänen, niin se todistaa kokeneelle, että maan ja taivaan

välillä on muutakin kuin mitä viidellä aistilla havaitaan. Kokemus on isku materialismille. Se on arvokas, kouriintuntuva kokemus, josta sietää ottaa oppia. Opin tulee kannustaa henkiseen elämään, Vuorisaaunan neuvoon suuntaan.

32

Kysymys: Voiko äidinrakkaus kohota mestarirakkauten tasolle? Vaikuttaako elämä naisen ruumiissa estävästi?

Vastaus: Äidinrakkautta on ylistetty kauneimmaksi inhimilliseksi tunteeksi ja sitä se kieltämättä on. Äidinrakkauteen sisältyy uhrautumista, siis tekoja, toimintaa lapsen onnen puolesta. Voimme vertailla sitä sukupuoli-rakkauteen. H. P. Blavatsky (hän oli nainen) sanoi leikkisästi, että nuoren naisen ”koko maailma” voi olla — mies. Kumpaisessakin tapauksessa rakkaus rajoittuu: äidinrakkaus lapseen ja nuoren naisen rakkaus mieheen. Entä näiden syvyys? Äiti uhrautuu, toimii lapsen puolesta, joten äidinrakkaus ei ole pelkkää illuusiota, tunteilua; äiti unohtaa ainakin osaksi itsensä uhrautessaan lapselleen. Nuori nainen uskoo rakastavansa miestä, mutta todellisuudessa hän rakastaa omaa mielikuvaansa miesihanteesta, jonka hän luulee olevan toteutuneena ko. mieheissä. Kysymyksessä on naisen oma ”onni”, siis itserakkaus. ”Onni” syntyy siitä, että mies uhrautuu hänelle. Ellei mies uhraudu, on ”onni” mennyt. Äiti sen sijaan rakastaa lastaan, vaikka lapsi ei vas-

taisikaan äidin toiveita. Äidinrakkaus on rajoitettu ja epätäydellinen heijastus Mestarin rakkaudesta. Mestari-sielun "koko maailma" ei rajoitu yhteen ihmiseen, siihen sisältyy koko ihmiskunta. Mestari-rakkaus on vastuuta, velvollisuutta.

Usko miehen erikoisuuteen perustunee siihen, että uskontojen keskushenkilöt ovat olleet miehiä. Tästä seikasta lienee saanut alkunsa se kirkollinen käsitys, että vain miehet ovat "Jumalan mielen mukaisia" kirkon toimihenkilöitä. Eräät teosofitkin ovat painottaneet miesten erikoisasemaa. Tällöin unohdetaan se tosiasia, että miehiä on puolet ihmiskunnasta, mutta he eivät ole uskontojen alkuunpanijoita. Uskontojen perustajia ei kasva joka oksalla. He ovat erikoisia ihmisiä. Me muut olemme elämänskoulun haparoivia oppilaita. Ei merkitse mitään se, elämmekö miehen vai naisen ruumiissa, sillä mestariksi ei tulla yhdellä hyppäyksellä. Pääasia on pyrkimys ihmisyyttä kohti. Kaikki me, olimmepa miehiä tai naisia, voimme pyrkiä ja karman laki sanoo, ettei pyrkimys mene hukkaan. Vuorisaarna ohjeenamme rakennamme kalliolle, kun rakentaessamme omaksumme saman asenteen, joka on Mestareillakin: Me olemme vastuussa tästä ihmiskunnasta.

Kysymys: Teosofisessa kirjallisuudessa sanotaan ensimmäisen ihmisrodun asuneen pohjoisnavalla. Miten H. P. Blavatsky selittää tämän seikan?

Vastaus: H. P. Blavatskyn maininta ns. "Pyhästä maasta" on ehkä ymmärretty liian kirjaimellisesti. Kysymyksessä ei ole jokin maapallon pinnalla oleva piste, maapallon "akselin pää", pohjoisnapa, vaan rodun asuma-alue, mantere, jonka rajat ovat epäselvät. (Vertaa: Eurooppa, Aasia, Amerikka...) Maapallon pinta on ensimmäisen juurirodun ajoista suuresti muuttunut ja "Pyhään maahan" liittyy lisäksi mystério, jota ei ole paljastettu. H. P. Blavatsky kirjoittaa "Salaisessa Opissa" mm:

"Häviämätön Pyhä Maa'. Tähän nimeen antaa aiheita se, että sanotaan: tämä 'häviämätön Pyhä Maa' ei koskaan joutunut saman kohtalon uhriksi kuin muut mantereet, koska se on ainoa, minkä on määrä kestää Manvantaran alusta sen loppuun asti kunkin kierroksen aikana. Se on ensimmäisen ihmisen kehto ja viimeisen jumalallisen kuolevaisen asunto, hänen, joka on valittu olemaan Shishtana ("jäännös", "tähteet") tulevan ihmiskunnan siemenenä. Tästä salaperäisestä ja pyhästä maasta voidaan sanoa hyvin vähän, paitsi kenties mitä muuan kommentario runollisesti lausuu, että 'Pohjantähti luo siihen valvovan silmänsä Suuren Hengityksen kunkin päivän aamunkoitteessa sen iltahämärän loppuun asti'. (Intiassa tätä kutsutaan 'Brahmaan päiväksi'.) (Salainen Oppi II osa s. 14.)

Pekka Ervast kirjoittaa (Tietäjä 1909 s. 309) erään kirjoituksen johdosta mm: "Ensimmäinen juurirotu oli astraalis-eetterinen... Tunnustan haaveilleeni, että itse pyhä maa olisi fyysillinen. Tunnustan myös, etten ole

siitä haaveilusta vielä vapaa. En ole vielä aivan varma, että pohjoisnapa on löydetty. Mutta mahdollisesti tässä erehdyn. Olen ehkä erehtynyt otaksuessani, että pyhä maa olisi fyysillinen. Ehkä se on vain eetterinen. Silloin on aivan selvästi tosi H. P. B:n sana, ettei siihen pyhään maahan kukaan astu fyysillisellä jalalla.”

34

Kysymys: Anteeksianto vapauttaa karmallisista seurauksista. Entä jos toinen osapuoli antaa anteeksi, mutta toinen ei? Miten karma silloin suhtautuu tilanteeseen?

Vastaus: Oletamme, että anteeksipyyntö ja anteeksianto eivät ole vain kohteliaisuutta, vaan sydämen syvyydestä tapahtuvaa. Silloin epäsopu on sovittu molemmin puolin, joten karmalla ei ole muistiinpantavaa. Mutta lienee tilanteita, jolloin toinen osapuoli pyytää ja antaa anteeksi täydestä sydämestään, mutta toinen osapuoli sen sijaan pysyy kylmänä ja pitää nurjaa mieltä. Oma ymmärryksemme ja oikeustajuntamme sanoo, että kun anteeksiantaja, jos hän on saattanut aikaan toiselle vahinkoa, korjaa erehdyksensä myös tekoina, niin karmalla ei ole hänen kohdallaan muistiinpantavaa. Sen sijaan anteeksiantamaton ihminen vetoaa karmaan, tässä tapauksessa koston, koska hän sai hyvityksen eikä se häntä tyydytä. Toiveittensa mukaisesti hän saa kosta, mutta kenties silloin hänen monet kostontuumansa

usean ruumistuksen ajoilta kootaan yhteen ja hän saa olla aiheuttamassa vaikkapa "huolimattomuudesta" tapahtuvaa suurempaa onnettomuutta. Se voi olla järkytys, jonka muisto rasittaa häntä koko myöhemmän elämän. Karman langat ovat moninaiset. Paljon ihmisiä tuhoutuu, ei kenenkään ihmisen, vaan luonnon aiheuttamissa mullistuksissa: myrskyjen, maanjäristysten jne. aiheuttamana. Niissäkin ihmiset sovittavat tekojaan.

35

Kysymys: Ystäväni moitti kristosofeja siitä, että he puhuvat Pekka Ervastian henkisestä ja okkultisesta asemasta. Hänen mielestään sellaisen seikan toistaminen on persoonanpalvontaa, joka ei edistä ihmisen henkistä kasvua. Kysyn: onko P. E:n aseman ymmärtämisestä apua P. E:n opetusten käytännöllisessä noudattamisessa?

Vastaus: Ystävän moitteen johdosta voi esittää vastakysymyksen: loukkaantuvatko kristityt siitä, että Jeesus Kristusta nimitetään Jumalan Pojaksi? Jeesuksen aikalaiset loukkaantuivat siitä ja julistivat Jeesukselle kuolemantuomion. Jeesus vetosikin psalmeihin, joissa sanotaan kaikista ihmisistä: "Te olette jumalia" ja hän ihmetteli: kun te kaikki olette jumalia, niin miksi on väärin, että sanon itseäni Jumalan pojaksi? Tämä lause paljastaa sen seikan, että Jeesuksen aikalaisten jumalan kuva oli kangistunut ja jäykistynyt sellaiseksi, ettei psalmistan järkevä lause kyennyt sitä horjuttamaan,

vaikka psalmit sisältyivät pyhiin kirjoituksiin. Psalmistän sanat uhrattiin jäykistyneen jumalankuvan alttarille. Sama seikka toistuu yhä. Kun J. R. Hannula puhui Pekka Ervastian henkisestä ja okkultisesta asemasta Kristuksen Valkoisessa Veljeskunnassa, niin sellainen puhe loukkasi sitä jumalankuvaa, joka tällä hetkellä vallitsee kristillisessä maailmassa. Siitä se jumalankuva heijastuu myös teosofisesti ajattelevien käsityksiin. Olemme vuosisatojen kuluessa niin tottuneet virallis-kristilliseen jumalankuvaan, että sen alttarille voidaan uhrata jopa Pekka Ervastian mitä monipuolisimmin selittämä Jumala- ja Kristusnäkemys. Hänkin toistaa jatkuvasti: kaikki ihmiset ovat Jumalan poikia, mutta — kun otetaan huomioon kehityksen laki — kaikki ihmiset eivät ole jumalanpoikuuteensa samassa suhteessa, toistaiseksi. Emme kaikki ole Mestareita vielä, mutta Mestarius odottaa jokaista. Kysymme: onko näin ollen epätavallista, että joku on Mestari, jopa Mestareitten Mestari? — Pekka Ervast sanoi mm.: auktoriteetin paljastaminen herättää demokraattisen hengen. Kun J. R. Hannula puhui Pekka Ervastian asemasta, niin hän paljasti samalla oman auktoriteettinsa. Siinä on hätäntymisen ja hermostumisen syy, mutta hätäntyminen ei muuta tapahtuneita tosiasioita. Elämme uuden uskonnon aamunkoitossa ja uskonnon julistajan on myös tultava julkisuuteen. Vakava tutkija tulee omalla työllään selvyteen ja vakuutetuksi näistä tosiasioista, ja tulevat sukupolvet eivät enää hätäänny.

P. E:n aseman ymmärtäminen ei luonnollisesti auta ihmisyksilöä P. E:n opetusten noudattamisessa, sillä nou-

dattaminen on käytäntöä. Mutta ihminen ei ole vain si-
veellinen olento, hänen järkensäkin vaatii selvyyttä.
Olemme parhaillaan maailmanlaajuisten tapahtumien
pyörteessä, jossa meitä ei auta sokea usko eikä ainainen
epäily. Teosofinen elämänymmärrys ojennettiin autta-
vaksi kädeksi. Ellemme siihen käteen tartu, elämme
kaaoksessa. Siinä kaaoksessa elää parhaillaan kristikun-
ta, joka harjoittaa todellista persoonanpalvontaa. Se ju-
listaa Jeesuksen Jumalan Pojaksi, mutta leimaa hänen
Vuorisaarnansa käytäntöön kelpaamattomaksi.

36

Kysymys: Mitä olisi sanottava ns. lentävistä lauta-
sista ja niihin liittyvistä "avaruusihmisistä", joita ny-
kyään pohditaan jopa kansainvälisissäkin merkeissä?

Vastaus: Sopiihan UFO-hälyäkin miettiä. Sananlas-
kukin toteaa, ettei niin pientä pilaa, ettei totta toinen
puoli. Kyseessä olevan kohun takana on jokin elämään
liittyvä ilmiö, mutta aikamme materialismi on turrutta-
nut elämänkatsomuksemme ja ajatusmaailmamme niin
kaksivaiheiseksi, että käsitämme ilmiöt, jotka eivät alis-
tu viiden aistimemme pakkopaitaan, joko harha-aisti-
muksiksi tai hölynpölyksi. Emme suvaitse kolmatta se-
litysmahdollisuutta, vaikka sellainenkin on.

Elämme parhaillaan murrosajassa, usean ajanjakson
taitekohdassa. Suurin murroskohta on se, että planeet-
tamme ihmiskuntineen on ratkaisevasti siirtynyt ns.

nousevalle kehityskaarelle, jossa aineen mahti alkaa hellittää otettaan ja ihmisyyden periaatteet alkavat yhä selvemmin näkyä. Tähän liittyy pienempien ajanjaksojen taitekohtia. Ns. mustan ajan, Kali-jugan, ensimmäinen ja pimein jakso päättyi viime vuosisadan loppupuolella. Samoihin aikoihin tapahtui Maan hoippuvasta pyörimisestä, presessionista, johtuva siirtyminen Kalojen merkistä Vesimiehen merkkiin. Nykyinen ajankohta on myös rotuhistoriallisesti merkittävä. Viidennen juurirotumme kuudennen alarodun syntysanat on lausuttu ja samalla myös tulevan kuudennen juurirodun syntysanat, nämä kun liittyvät edellä mainittuihin kosmologis-planeetaarisiin seikkoihin. Elämme siis erikoisessa murrosajassa, jota aikaa, se huomattakoon, ei mitata vain vuosisadoissa, vaan vuosituhansissa. Siitä huolimatta kriittilliset ajankohdat näkyvät selvemmin. Viime vuosisadan loppupuoli muodostui käännekohdaksi.

Nykyinen murrosaika ei aiheuta ainoastaan aatteellisia mullistuksia. Se ei ravistele vain käsityksiä pahasta ja hyvästä, veljeydestä ja sen vastakohdasta, epäveljeydestä, sodasta ja rauhasta. Murrosaika tarttuu myös ihmisten fyysiseen ja psyykkiseen olemukseen aiheuttaen niissä muutoksia, alussa psyykkisiä ja myöhemmin fyysisiä muutoksia. Kahteen sukupuoleen jakautumisen aika päättyy aikanaan ja luonto keksii uudet menetelmät, kuten se on keksinyt nykyisenkin menetelmän. Mutta ennenkuin uusi jälleensyntymistapa vakiintuu fyysisenä tapahtumana, ilmenee ihmisissä monenlaista psyykkistä poikkeavuutta nimenomaan sukupuolisuuhteissa. Sellaista on esiintynyt jo kauan ja se näyttää yhä lisääntyvän.

Poikkeavuudet aiheuttavat sielullisia kärsimyksiä. Tuolalaiset ilmiöt leimataan sairaalloisiksi, koska ne ovat vielä poikkeuksellisia. Edellä sanottu ehkä valaisee myös "avaruusihmisten" ongelmaa.

Tuleva rotu herättää eloon uudestisyntyneessä muodossa erään kauan toimeettomana olleen aistin, jota teosofia nimittää astraaliseksi selvänäköisyydeksi. Uudella aistilla on kaksi puolta kuten toisillakin aisteillamme. Niinpä näköaistimme havaitsee alemmalla puolellaan ulkoisen maailman esineitä. Mutta näköaistin korkeampi puoli etsii noista esineistä totuutta. Se aivan kuin kysyy: Onko näkemäni esine todella sellainen kuin se näyttää olevan? Jos toinen ihminen näkisi saman esineen toisenlaisena, niin näköaisti ei ilmaisisi totuutta. Näköaistin korkeampi tarkoitus on, että oppisimme näkemään totuuden tässä ilmiömaailmassa. Samoin kuuloaistin alempi puoli havaitsee ääniä. Sen avulla ymmärrämme myös niitä ajatus-vertauskuvia, joita nimitämme puheeksi, sanoiksi. Mutta kuuloaistin korkeampi puoli havaitsee mm. "taivaallista" musiikkia, se yltää kauneuden maailmaan, jne. Myös tulevassa rodussa heräävä uusi aisti on kaksipuolinen. Sen alempi puoli havaitsee astraalimaailmaa ja vainajien elämää Tuonelassa, mutta saman aistin ylempi puoli, se puoli, joka on aistin varsinainen sisäinen ydin, näkee elämän Logoksen taiteena. Ja korkeinta taidetta on veljeys käytännössä toteutettuna.

Samoin kuin sukupuolielämän murrosvaiheessa esiintyy ns. epätavallisia ilmiöitä, samoin esiintyy uuden aistin murrosvaiheessa. Paljon ennen kuin astraalinen sel-

vänäköisyys yleistyy ja tunnustetaan "normaaliksi" aistiksi, esiintyy useissa ihmisissä sen aistin "epätavallisia" oireita. Eräs profeettakin kuvailee, että lapsenne näkevät näkyjä ja vanhempanne unia uneksuvat. Nuo oireet näyttäytyvät salaperäisinä aavistuksina, selvinä unikuvinä, vakuuttavina enteinä... Useat näkevät aaveita ja kummituksia, toiset luonnonhenkien karkeloita. Ns. tervejärkiset ihmiset pitävät näitä tapauksia sairaalloisuudesta johtuvina harhanäkyinä ja heikkohermoisten ihmisten vöyhötyksinä. Mutta ne ovat murrosvaiheen ilmiöitä. Näkymätön maailma lähestyy näkyväistä toistaiseksi noin epämääräisesti. Ja koska me nykyajan ihmiset olemme viiden aistimme pakkopaidassa ja meiltä puuttuu selvä käsitys ilmiöitten laadusta, niin tavallisesti yritämme selittää noita "harhanäkyjä" siten, että ne sopisivat tuntemamme viiden aistimen piiriin. Ylifyysinen yritetään tehdä fyysiseksi. Tällainen yritys avaa mielikuvitukselle mieleisen temmellyskentän. Siihen liittyy kaikkivaltias rahamaailma, joka pyrkii hyötymään "näkijöitten" kustannuksella. Kun mielikuva lasketaan lentoon, niin tehdään valtavia "tosikertomuksia", joilla kerätään sensationhaluisilta ihmisiltä omaisuuksia. Kärpäsestä kasvaa nopeasti härkänen. — UFO-kirjojen tekijöitten rajoittuneisuus näkyy mm. siinä, että he eivät pääse irti viiden aistimensa kahleista ja että elämä maailmankaikkeudessa on muka samanlaista kuin maapallollakin. Niinpä UFO-ihmiset kuvataan meidän kaltaisiksemme. Heillä on pää, kädet ja jalat kuten meilläkin, lisäksi suu, silmät ja korvat. He ovat naisia ja miehiä, he pukeutuvat kuten mekin. He ovat pahoja ja

hyviä, he käyttävät kulkuneuvoinaan samanlaisia rakkinaita kuin mekin jne. Kuvailujen höysteeksi kelpaavat raamatun kertomukset, salaperäiset kalliopiiirustukset, Egyptin ja Keski-Amerikan pyramiidit... Ja me ihmiset uskomme. Joten: ei niin pientä pilaa...

37

Kysymys: Löytyykö mitään oikotietä, jotta pääsisi selville niistä motiiveista, joitten kannustamana on liittynyt henkiseen liikkeeseen? Olisiko Paavalin mainitsemilla elämänarvoilla, uskolla, toivolla ja rakkaudella, jotakin tekemistä motiivien kanssa?

Vastaus: Toinen ei voi tietää toisen motiiveista, mutta jokainen voi — ja totuudenetsijän pitäisikin — tutkia itseään. Mikäli etsijä huomaa motiiveissaan itsekkäitä piirteitä, niin niitä pitäisi oikaista.

Uskolla, toivolla ja rakkaudella on kielteinen ja myönteinen puolensa. Niinpä uskon kielteinen puoli on taika eli harhauskoa. Mm. Jumalan pelko on taikauskoa, sillä Jumala ei ole ulkopuolinen olento, joka uhkaa ja rankaisee. Jumala on rakkaus, ihmisen sisäinen henki. Uskon myönteinen puoli eli oikea usko on ihmissielussa herännyt sisäinen voima, tahto, joka ilmenee totuuden etsintänä. — Toivon kielteinen puoli toivoo esim. kuolemanjälkeistä autuutta tai elämänaikaista palkkaa ”hyvistä töistä”. Toivon myönteinen puoli eli sellainen nöy-

rä toivo, joka sisältyy totuudenetsijän luonnolliseen sieluntilaan, on toivoa löytää totuus, vaikka totuuden löytäminen näyttäisikin kaukaiselta unelmalta. — Rakkau- den kielteinen puoli on itserakkautta. Myönteisen puo- len ilmaisee sattuvasti Jeesus Kristus: rakastakaa toi- sianne sillä rakkaudella, jolla Kristus rakastaa meitä.

Totuudenetsinnän kannustavina motiiveina saattavat olla uskon, toivon ja rakkauden sekä kielteiset että myönteiset ilmaukset. Ehkä useimmissa tapauksissa kiel- teiset puolet sekaantuvat ainakin osittain etsinnän kan- nustimeen, ainakin alussa. Harva ihminen lienee niin epäitsekäs, että kykenisi rakastamaan toisia ihmisiä per- soonattomasti, Kristuksen tavalla. Tavallisesti rakkau- teen liittyy itsekäs toivo vastarakkaudesta, tai — vaik- kapa piilotajuinenkin — palkinnontoivo. Niinikään ta- vanomainen lähimmäisenrakkaus, joka johtaa ”hyviin töihin”, kätkee helposti uskon ”Jumalan mielisuosiosta”. Virhemotiivit eivät ole etsinnän alkuaasteilla ”vaaralli- sia” — mestarius vasta takaa täydellisyyden — mutta ne johtavat aikanaan ratkaisuvaiheeseen. Elämänkoulu on ankara koulu, joka karsii meistä pois kaiken, mikä ei kestä totuuden tulta. Siksi on sangen terveellistä, että Jumalan etsijä asettaa mietiskelyssä persoonallisen it- sensä seinää vasten ja kysyy siltä Isän kasvojen edessä: Miksi uskot niin ja niin? Miksi toivot sitä ja sitä? Miksi rakastat, vai rakastatko? Onko motiivisi Vuori- saarnan hengen mukainen? Mietiskelyssä voi oikaista it- seään siinä, missä virheen löytää. Näin tehden karman herroillekin jää vähemmän työtä.

Kysymys: Pekka Ervast antaa ihmisyyteen pyrkijöille toivoa herättävän viittauksen: "...uskallamme toivoa, että jollemme itse uuvu, karma ei meitä tuhoa." Toisinaan näyttää kuitenkin siltä, kuin karma tuhoaisi vakavankin etsijän. Saisiko tähän seikkaan lisävalaistusta?

Vastaus: Kysymys herättää eräitä vastakysymyksiä. Mistä tiedämme omamme tai toisen ihmisen karman määrän? Kun ihminen pyrkii henkiselle tielle tosissaan, niin hän aivan kuin sanoo elämälle: laske päälleni enemmän taakkaa, jotta siitä vapautuisin nopeammin. Niinikään jokainen voi tehdä itselleen kysymyksen: olenko pyrkinyt epäitsekkäin motiivein? Olenko pyrkinyt ja tehnyt henkistä työtä ilman maallisen tai taivaallisen palkan odotusta, kuten on neuvottu? Pyrkijän on alkutaipaleellaan melkein mahdoton tuntea tarkoin tarkoituseriään. Meillä on sekä synnynnäisiä että kasvatuksen kautta omaksuttuja unelmia ja toiveita niin näkyväisestä kuin kuolemantakaisestakin elämästä. Toiveet saattavat olla salattuina sielun syvyyksissä ja tulevat näkyviin vasta henkisellä tiellä. Onhan mahdollista asennoitua henkiseen työhön vaikkapa siinä toivossa, että henkistä työtä tehden voi pelastua karman käsistä. Tämä on palkan toivoa. Niinikään taivaallinen autuus on yhtä houkutteleva kuin unelma maallisesta paratiisista. Siksi H. P. Blavatskykin viittaa alkemistien vertauskuvalliseen yleisliuottimeen, johon oppilas joutuu henkisellä

tiellään. Alkemistit tarkoittivat sitä prosessia, että persoonallisuus pyyteineen aivan kuin sulaa eli liukenee pois, jotta Kristus voisi syntyä ja kasvaa. "Uskallamme toivoa", sanoo P. E. Se on nöyrästi sanottu tietäjän toteamus. Elämämme ja kuolemamme on Isän kädessä. Me voimme vain yrittää tehdä henkistä työtä voimiemme ja kykyjemme mukaan.

39

Kysymys: Vaikuttaako kahden jälleensyntymän välin lyhyys siten, etteivät ihmissielun viat ehdi muuttua tai hyveet kehittyä yhtä perusteellisesti kuin pitemmän taivastilan aikana?

Vastaus: Jälleensyntymien väliaikoja ohjaa karma, ne eivät ole tavallisen ihmisen määrättävissä. Taivastilan pituus vaihtelee eri yksilöillä. "Normaalin" vainajan persoonallisuus haihtuu kiirastulessa ja deevakhaanissa ja uudessa jälleensyntymässä luodaan uusi persoonallisuus. Kiirastulen vaikeus ja taivastilan onnellisuus riippuvat maisen elämän pyrkimyksistä ja ponnisteluista. Samoin taivastilan pituus. Kun ihminen kuolee lapsena, niin hänellä ei ole vielä karmaa, ei siis myöskään kiirastulta. Hänellä on melkein uusi persoonallisuus, joten lapsi voi syntyä uudelleen samassa persoonallisuudessa. Siksi muutamat lapset saattavat muistaa jopa edellisen kuolemansa.

Lyhyt kuolemanjälkeinen elämä on myös niillä ihmis-

sieluilla, jotka ovat valinneet ns. vasemman käden tien, jotka ovat katkaisseet siteen kuolemattomaan itseensä. He ovat ns. aviitshi-tilassa, ”lakkaamattomassa helvetissä”. Sellaisella sielulla ei ole taivastilaa. Hän syntyy melkein heti kuoltuaan ja hänen helvettinsä on pääasiallisesti maanpäällinen elämä. Hän syntyy ja kuolee, kunnes hänen olemuksensa katoaa elämän näyttämöltä. Hänen jumalallinen itsensä jää odottamaan uutta kehityskautta.

Oman ryhmänsä muodostavat jälleensyntymisen pakosta vapautuneet sielut. Heillä on kuolematon persoonallisuus ja he voivat syntyä maailmaan silloin, kun heidän apuaan tarvitaan. Tiibetin päälaamat ovat sellaisia sieluja. Kun dalai-laama tai tashi-laama kuolee, niin hänen uskotaan syntyvän uudelleen melko pian samana persoonallisuutena. Toisen esimerkin antaa Pekka Ervast puhuessaan apostoli Paavalista. Helluntaina v. 1934 hän piti esitelmän aiheesta ”Teosofinen liike ja apostoli Paavali”. Esitelmässään hän lausui mm: ”Paavali astui syvällisten kokemustensa jälkeen Mestari-ihmisten joukkoon, niiden, jotka tekevät työtä ihmiskunnan hyväksi. Hän ei tullut samalla tavalla kuolemattomaksi kuin Jeesus Kristus. Hän on syntynyt uudelleen, hänellä on uusi ruumis, mutta hän on kuitenkin sama Paavali. Hän on yhtä innostunut Jeesuksen sanomasta kuin ennenkin... Paavali on mukana tässä työssä. Hän auttaa kaikkia niitä, jotka vilpittömästi tahtovat palvella tätä asiaa. Toivon, että voisitte uskoa, niinkuin minä uskon, tietää, niinkuin minä tiedän, että Paavali on mukana tässä työssä, jota me olemme tekemässä”. — Pekka

Ervast siis opetti, että apostoli Paavali oli jo Paavali-ruumistuksessaan saavuttanut persoonallisen kuolematomuuden, joten hän syntyi uudessa fyysillisessä ruumiissa Suomeen, ollen mukana Pekka Ervastian suorittamassa henkisessä työssä vuonna 1934. (Katso aikakauslehti Ruusu-Risti v. 1934 ss. 181—82).

40

Kysymys: Mikä olennaisin ero on ns. vanhan liiton ja uuden liiton mestariuteen johtavilla askeleilla ihmisen kulkiessa vihkimysten tietä?

Vastaus: Näin laajaa kysymystä olisi katseltava usealta puolelta, mutta tyydymme olennaisimpaan seikkaan. Aika ennen Jeesus Kristusta eli ns. vanha liitto eroaa ajasta Jeesus Kristuksen jälkeen siinä, että ihmisen suhde kosmillis-mystilliseen Kristukseen muuttui Jeesuksen kosmillis-henkisen saavutuksen kautta. Taivasten valtakunta lähestyi. Vanhan liiton aikana Kristus oli aivan kuin kaukana, näkymättömissä maailmoissa, mutta uuden liiton alkaessa Jumalan laki kirjoitettiin ihmisten sydämiin, kuten Uusi Testamentti asian ilmaisee. Käytännössä tällainen ero merkitsee mm:

Valkoisen Veljeskunnan koulussa, Melkisedekin koulussa, oli kasvanut kyllin viisaita, itsensä voittaneita ihmisiä, jotka kelpasivat tavallisten ihmisten opettajiksi neuvoen heille ihmisyyteen johtavan tien. Suuria joukkoja varten he julistivat moraaliohjeitaan uskontojen

muodossa. He ottivat myös vakavia etsijöitä oppilaikseen. Siksi pyrkijää kehoitettiin valitsemaan itselleen opettaja. Opettaja kykeni opastamaan oppilastaan vain omalle vihkimystasolleen asti. Hän tuli vihityksi näkymättömässä maailmassa siihen veljeskuntaan, jossa hänen opettajansakin oli. Jos oppilas jaksoi kyllin ponnistaa, niin hän löysi Kristuksen näkymättömässä maailmassa, unimaailmassa. — Se tie on yhä olemassa, mutta Jeesus Kristuksen kautta avautui myös uusi tie. Uuden tien valmistava vaihe on se, että ihminen herää etsimään totuutta. Hän tutkii mm. eri uskontoja, niitten moraaliohjeita, pyrkien sovittamaan niitä käytännölliseen elämäänsä. Vanhan liiton tie muodostuu näin hänen valmistavaksi tiekseen, vaikkei hänellä olekaan ketään fyysisistä opettajaa. Ennakkoluuloton suhtautuminen entisajan profeettoihin avartaa hänen sieluaan ymmärtämään myös Jeesus Kristuksen opetuksia, Vuorisaarnaa. Etsiminen ja ponnistaminen johtaa pyrkijän lopulta päivätajuiseen kosketukseen Kristukseen, kuten Pekka Ervast kertoo mm. Stefanukselle, Paavalille ja itselleen tapahtuneen. J. R. Hannula kertoo niinikään omasta uudestisyntymiskokemuksestaan. Siten avautuu uuden liiton tie Kristuksen yhteydessä. Kristus, Isän ihannekuva täydellisestä ihmisestä on näin saanut ratkaisevan otteen, ja sisäinen Kristus on nyt hänen opettajansa. Tämä on hänelle päivätajuinen asia. Hän ei ole riippuvainen kenestäkään opettajasta eikä hänen tarvitse tulla vihityksi näkymättömän maailman veljeskuntiin, sillä hänen tiensä on siinä, että sisäinen Kristus saa hänessä yhä enemmän sijaa, ja Kristus johtaa hänen askeleitaan Lo-

goksen mysterioihin. Paavali ilmaisee tämän seikan sanoen, että hän kärsii synnytystuskia oppilaittensa takia, kunnes Kristus saa heissä muodon.

41

Kysymys: Mitä tarkoittaa lause: jokainen tulee uskollaan autuaaksi?

Vastaus: Se lause on erään tosiasian ilmaisu. Siinä on virallistuneen kristillisyyden vivahdus: tulee autuaaksi. Ihminen ei ole uskossaan autuas, vaan hän tulee autuaaksi ehkä kuoleman jälkeen. Vuorisaarnan autuudenjulistukset kohdistuvat elävään ihmiseen: autuaita ovat puhdassydämiset, rauhan rakentajat, oikeamieliset, lempeät..., siis elävät ihmiset, jotka ovat sisäisesti autuudenjulistusten kuvailemassa mielentilassa. Rauhan rakentaminen lienee arpapeliä kuoleman jälkeen ja tuskin ketään vainajaa vainotaan hänen vanhurskautensa eli oikeamielisyytensä takia. Kristikunta on työntänyt autuuden kuoleman taakse. Väärinkäsitys on syöpynyt niin lujasti kristittyjen tajuntaan, että se ilmenee jokaisessa kristittyjen ryhmittymässä. Kirkkokuntia on monta ja uskonnollisia yhdyskuntia satoja. Jokainen niistä uskoo omistavansa pätevimmän uskonpattentin opettaen: kun uskot niin kuin neuvomme, niin tulet autuaaksi kuoltuasi, välttyt ikuisesta piinasta. Ja monet uskovat tai ovat uskovinaan, sillä kun ihminen ei etsi totuutta, ei hän myöskään tunne itseään.

Kysymys: Eräs (henkinen?) järjestö opettaa, että ihminen, joka tulee Mestariksi, rakastaa niin paljon, ettei hän jaksakaan olla ihmiskunnan mukana, vaan siirtyy toisiin planeettoihin. Minkälaisista Mestareista tässä on kysymys?

Vastaus: Ko. järjestö vastaa itse opetuksistaan. Olen ymmärtänyt tilanteen päinvastoin. Jälleensyntymisen pakosta vapautunut ihminen voi luonnollisesti siirtyä pois Maan kehitysjärjestelmästä, mutta hän voi myös jäädä Mestarina palvelemaan ihmiskunnan henkistä kasvua. Ihmiskunnan päämääränä on Mestarius, ja Mestarius edellyttää niin suurta rakkautta, että Mestari syntyy vapaaehtoisesti maailmaan julistamaan totuuden sanomaa. Sellaisia Mestareita ovat mm. uskontojen alkujulistajat. Paljon rakkautta kysytään siltä, joka jumaltietoisena tulee opettamaan ihmisiä, kärsimään heidän pilkkaansa ja vainoamistaan. Ihmiset ovat aina vihanneet auttajiaan, silloin kun nämä ovat elossa. Kun he siirtyvät pois kuoleman kautta ja heidän opetuksensa on onnistuttu kääntämään palvelemaan ihmisten itsekkyyttä, niin silloin heille huudetaan "Herra, Herra".

Kysymys: Kun kesäkurssit ovat tärkeä kristosofinen työmuoto, niin kysyn: Olisiko syytä julkaista kesäkurs-

siesitelmät ja keskustelut kirjana? Olisi tarpeellista kerata kesäkurssit jälkeensä.

Vastaus: Tämä kysymys on esitetty useasti ennenkin siitä syystä, että aikaisemmin julkaistiin kesäkurssikirjoja. Kenties niistä hyötyisivät ainakin tulevat sukupolvet. Mutta kirjan teko ei ole aivan vähäpätöinen seikka. Missä ovat työntekijät?

44

Kysymys: H. P. Blavatskyn sanojen mukaan Valkoisen Veljeskunnan seuraava vuosisatalähettiläs alkaa vaikuttaa vuoden 1975 jälkeen. Olen kuullut huhun, että myös J. R. Hannula olisi luvannut tulla pian takaisin. Onko kysymys samasta persoonasta?

Vastaus: Pekka Ervast puhui v. 1934 eräästä asiasta ja lisäsi: "Tämä voi merkitä sitä, että H. P. Blavatsky on sanonut: minäpä synnyn Suomeen." Tuo lause on kirjoitettu muistiin. Se on mutkikas lause, joka ei sano suoraan: H. P. B. on luvannut syntyä Suomeen, vaan jokin asia voi merkitä sitä, että H. P. B. on sanonut... Viisas tietäjä peittää sen, mitä hän paljastaa, ja se tapahtuu syystä. Jokainen äiti uskoo lapsensa olevan maailman ihmeellisin olento. Jos hän ajattelee teosofisesti, niin hänellä on suuri kiusaus uskoa: minun lapseni on varmaan H. P. B. Hän puhuu uskostaan toisille ja niin on huhu valmis. Täten syntyisi satoja kuviteltuja

"H. P. B:itä" maailmaan. Teosofisen liikkeen historias-
ta löydämme kosolti tällaisia esimerkkejä. Viisas Mes-
tari opetti: puu tunnetaan hedelmistään, viikunoita ei
kasva orjantappuroissa. Syntyypä H. P. Blavatsky Suo-
meen tai muualle, niin hän ei varmaan aseta kynttilään-
sä vakan alle. Kyllä se loistaa, ja H. P. B:n ääni kuuluu
niin, että maailma höristää korviaan.

J. R. Hannulasta levitettyyn huhuun saa vastauksen
siltä, joka on laskenut huhun liikkeelle. Minä en ole
sellaista kuullut. Seuraavan tapauksen voin kertoa. Kes-
kustelimme Hannulan kanssa ennustuksista, joiden mu-
kaan Pohjolassa syntyvään, uuden uskonnon omaksu-
vaan valtakuntaan kuuluisivat paitsi Skandinavian
maat, myös Pohjois-Saksa ja osia Pohjois-Venäjältä.
Siihen J. R. Hannula vastasi sangen tiukassa äänilajis-
sa: "Ei se niin ole. Siihen kuuluvat vain Suomi, Ruotsi,
Norja ja Tanska, ja minä näissä maissa kuljen edesta-
kaisin." Ajasta, koska se tapahtuu, hän ei maininnut.
Muista asioista kyseen ollen hän toisinaan sanoi — ja
hänen äänessään oli peruuttamaton sävy: "Minä näin
sen näyssä."

Kysymys: Kirjassaan "Ihmisen synty" Pekka Ervast
selittää Paavalin Efesolaiskirjeen lauseita, joissa puhu-
taan taisteluista pahuuden henkiolentoja vastaan. P. E.
jatkaa: "Pitääkö meidän taistella noita henkiolentoja
vastaan, jotka juuri ovat meidän auttajiamme, jotka te-
kevät meidän elämämme, koko olemassaolon mahdoli-

seksi? Ilman niiden suurta uhrityötä emme olisi olemassa... Silloin meidän on ymmärrettävä, että niin se kuitenkin on.” Tässäkin näkyy P. E:n opetusten valtava syvyys. Voisiko tätä seikkaa jotenkin valaista?

Vastaus: Paavali puhuu taistelusta pahuuden henkiolentoja vastaan taivaan avaruuksissa lisäten, ettei se taistelu ole tähdätty verta ja lihaa vastaan. Kysymys ei siis ole fyysisestä sodasta, vaan henkivaltoja vastaan käydystä, ihmissielun sisäisestä kamppailusta. Viralliskristillisen elämäkatsomuksen omaavassa Paavalin puheet tuovat mieleen Perkeleen joukkoineen, joka kavaluudellaan saalistaa ihmisten sieluja. Mutta Pekka Ervast selittää, että Logoksen kolmivoimaisuus, tahto, rakkaus ja järki eli Isä, Poika ja Pyhä Henki, personoituu elämän kentässä tajuisten olentojen kautta. Siten Logos Pyhänä Henkenä personoituu yhdeksässä enkelihierarkiassa. Ne hierarkiat sisältävät maailman rakennusmestarit ja työntekijät, joten ihminenkin on enkeleitten toimesta sitä mitä hän on. Ihminen on kutsuttu ratkaisemaan tässä kehitysjärjestelmässä ihmisen ja siis myös Logoksen, mysterio, ja jotta ihminen siihen kykenisi, ovat enkelihierarkiat häntä auttamassa palvelijoina, enkelit, jotka eivät vielä tunne ihmisen mysteriota, kuten Pekka Ervast huomauttaa. Paavalikin sanoo, että olemme kutsutut opettamaan enkeleitä. Ihmisen, vai sanosimmeko rakkauden mysterio on syvä. Enkelijärjestöt, kahta ylintä, serafeja ja kerubeja, lukuunottamatta, eivät vielä tunne ihmisen mysteriota. Se kuultaa enkelihierarkioille annetuista nimistäkin. Alimpaa, entistä

kuuluomispäivän ihmiskuntaa kutsutaan enkelikunnaksi. Enkeli merkitsee lähettiä. Sen nimessä on jotakin perin inhimillistä. Mutta sen yläpuolella olevan arkki-enkelikunnan nimi kuvastaa jo mahtavuutta, käskijätyyppiä. Ja edelleen seuraavien enkelijärjestöjen nimet kuten vallat, mahdit, ruhtinaat... kuvastuvat melkein epäinhimillisiltä, aivan kuin väkivaltaisilta, Kristushengen vastaisilta. He kykenevät herättämään meissä piilevinä olevia voimia, erilaisia haluja, pyyteitä, himoja, jotka tulevat ansoiksi ja kompastuskiviksi tiellämme. Meidän tulee voittaa nuo itsessämme heränneet ansat, ei siten, että heristämme nyrkkiä henkivalloille, kuten kristityt tekevät, vaan voittamalla sisäiset kiusauksemme. Voittaessamme opetamme enkeleitäkin. Olemme täten vapaita Jumalan poikia ja kohoamme enkeleitten yläpuolelle. Avaudumme Kristus-rakkaudelle ja koemme Logoksen mysterioita.

46

Kysymys: Mitä olisi sanottava viikkolehtien horoskoopeista?

Vastaus: Astrologia on vanha tiede. Se perustuu tähtimaailman suggestiiviseen vaikutukseen mm. maapalloon ja ihmiskuntaan. Mutta ns. viikkolehti-horoskoopit ovat pilailua. Niiden sanotaan nojautuvan Auringon asemaan, mutta astrologian mukaan Auringon asema on vain yksi tekijä. Pikainenkin vertailu eri tekijöitten

ns. "horoskooppeihin" osoittaa, että kysymyksessä ei ole astrologia, vaan pilailu.

Astrologiasta puheen ollen voisimme kiinnittää huomiota erääseen Mestarin tiedonantoon, joka kenties on astrologeilta jäänyt aivan huomiota vaille. Eräässä Mestarin kirjeessä, josta H. P. Blavatsky ottaa kohdan Salaiseen Oppiinsa, sanotaan: "...On aivan oikein, että Mars nykyään on pimityksen tilassa ja Merkurius on juuri astumaisillaan siitä ulos. Voitte lisätä, että Venus on viimeisessä kierroksessaan..."

Kierroksilla tarkoitetaan tässä tapauksessa todennäköisesti planeetan kristallisoitumis- ja eetteröitymisasteita ja pimennyksillä näitten asteitten välisiä öitä, lepokausia, eikä esim. äyllisiä tai henkisiä kehityskierroksia ja pimennyksiä, jollaisista Mestarit myös puhuvat. Tällaisesta ilmoituksesta voitaisiin tehdä eräitä päätelmiä. Mars on sodan jumala. Mars suggeroi sotasankariuteen, joskin Mars-planeetan Valkoinen Koulu toisaalta kannustaa miekan vallasta luopumiseen. Marsin ollessa pimennyksen tilassa sen alempi puoli on voimakas. Se heijastuu Maahan sodan jumaloimisena ja sen vaikutuksen näemme kaikkialla kansojen elämässä etenkin nykyaikana. Sota on päällimmäisenä kannustimena kansojen elämässä. Samalla muutamit yksilöt ovat kyllästyneet sotaan.

Merkurius on älykkyyden, järjen ja myös veljeyden planeetta. Merkurius on juuri astumassa ulos pimennyksestään. Sen suggestio inspiroi nyt voimakkaasti älykkyyden jumalointiin. Mutta Merkuriuksen alempi suggestio tähtää valheeseen, kavaluuteen, omanvoitonpyynn-

tiin. Nämä molemmat inspiratiot näemme parhaillaan länsimaaisessa sivistyksessä. Älykkyys on huipussaan, mikä näkyy etenkin tieteissä ja tekniikassa, mutta samalla on huipussaan myös ahneus, omanvoitonpyynti ja näihin liittyvä kavaluus. Mutta koska Merkuriuksen pimennystila on juuri loppumaisillaan ja sen "päivä" alkamassa, niin se innoittaa järjen heräämistä ja veljeyden valtaantuloa. Niinpä järjen ääni onkin alkanut kuulua yhä voimakkaampana. Rotusortoa vastaan kamppaillaan kautta maailman, maailman saastumisen estämiseksi on ryhdytty tositoimiin, kansojen veljeyttä aletaan jo ymmärtää ja siihen pyritään, sotien järjestömyys on yleisenä puheenaiheena ja sotien poistamisesta neuvotellaan, sanalla sanoen: teosofiset opit ovat saamassa jalansijaa.

Venus on viimeisessä kierroksessaan. Venuksesta tuli aikoinaan maapallolle lähetystö, alkuperäinen Valkoinen Veljeskunta. Venuksen "viimeinen kierros" antaa aiheen otaksua, että Venus on suorittamassa viimeistä vaihettaan myös Maan ihmiskunnan auttamistyössä. Se merkitsee silloin toisaalta, että Maan ihmiskunta on ottamassa vastuun omasta henkisestä kasvamisestaan ja että ihmiskunnalle on avautunut uusi tai uudenlainen tie Kristukseen. Pekka Ervast puhuukin "Tähtikoulut"-kirjassaan paitsi entisestä Melkisedekin eli vanhan liiton tiestä, myös Pojan ja Isän tiestä. Hän sanoo myös, että Kristus on ottamassa karman johdon jälleensyntymisen mystérioissa. Se ratkaisee ihmiskunnan tulevaisuuden.

Venus on siis saavuttamassa kirkastuksensa huipun. Pekka Ervast puhuu myös, että Maakin on astunut kir-

kastuksen tielle ja sen eetteröityminen on alkanut. P. E. toteaa, että avaruuksien planeettamaailmassakin tehdään lähetystyötä, sitä teki ja tekee yhä Venuksesta tullut lähetystö. Entä miten Maan ihmiskunta maksaa elämälle Venuksesta tulleen avunannon?

47

Kysymys: Olen vuosikymmenien kuluessa tutkinut aikamme teosofista kirjallisuutta, tutustunut jonkin verran eri uskontoihin, tutkinut Uutta Testamenttia jne. Vakaumukseni on, että vain Pekka Ervastian opetusten avulla olen päässyt sisälle tutkimiini asioihin. Hänen opetuksensa Kristuksesta on ainutlaatuista. Kun aloin ymmärtää Kristuksen mysteriota, avautuivat kaikki kysymykset uudessa valossa. Tunnustan Pekka Ervastian suureksi opettajaksi. Mutta J. R. Hannulan opetusta Pekka Ervastian asemasta Valkoisessa Veljeskunnassa en osaa sulattaa. Tunnustan rehellisesti, että J. R. H:n selitykset aivan kuin loukkaavat minua. Minusta tuntuu kuin P. E:n ylistys olisi persoonanpalvontaa, joka hämää Pekka Ervastian opetusten syvyyttä. Kuka ratkaisee pulmani?

Vastaus: Tuskinpa sellaista pulmaa osaa ratkaista muu kuin asianomainen itse, mutta voidaanhan tilannetta pohtia. Voidaan tehdä vastakysymys: miksi kysyjä loukkaantuu J. R. H:n opetuksiin? Jeesuskeenkin loukkaannuttiin. Silloinkin oli kysymys Kristukses-

ta. Huomatkaamme: jo ennen Jeesusta puhuttiin Kristuksesta. Niinpä Matt. 2:4 kertoo, että kuningas Herodes kyseli ylipapeilta ja kirjanoppi-neilta, missä Kristus oli syntyvä. Miten Herodes olisi osannut sellaista kysyä, ellei hän olisi tiennyt, mitä sana "Kristus" tarkoittaa. Samoin: miksi Jeesus kysyi fariseuksilta: "Mitä arvelette Kristuksesta? Kenen poika hän on?", elleivät fariseukset olisi tienneet arvonimestä "Kristus". Matt. 22:42. Ja edelleen: ylimmäinen pappi sanoi Jeesukselle: "Minä vannotan sinua elävän Jumalan kautta, että sanot meille: oletko sinä Kristus?" Ylimmäinen pappi tiesi, mitä tarkoittaa sana "Kristus", mutta hän ei tunnustanut Jeesusta Kristukseksi. Ja Joh. 4:25: "Nainen sanoi hänelle (Jeesukselle): Minä tiedän, että Messias on tuleva, hän, jota sanotaan Kristukseksi..." Kristus on arvonimi samoin kuin Buddha. Juutalaiset loukkaantuivat, kun Jeesusta nimitettiin Kristukseksi. Mutta Jeesus sanoi: "Sentähden jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä... mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa". Se oli painavaa, velvoittavaa puhetta. Kun J. R. Hannula puhui Pekka Ervastian asemasta uuden uskonnon julistajana vedoten aina P. E:n omiin puheisiin, niin hän teki, mikä hänen velvollisuutensa oli. Rinnastaahan Pekka Ervast Jordankastettaan Jeesuksen vastaavaan kokemukseen: Sama, mikä tapahtui Jeesukselle Jordanilla, kun Johannes kastoi hänet, sama tapahtui hänelle. "Minä tulin kastetuksi." Joku voi loukkaantua sellaiseen puheeseen nyt, kuten loukkaannuttiin

Jeesukseenkin, mutta ei loukkaantuminen muuta tosiasiota. Loukkaantuminen johtuu ennakkoluuloista. On tutkittava asioita, kunnes ennakkoluulot hälvenevät.

Kristikunta on suistunut persoonanpalvontaan. Se huutaa Jeesusta Jumalan Pojaksi, mutta ei piittaa Jeesuksen opetuksista. Tässä on syy, mikseivät kristityt nyt loukkaannu, kun Jeesusta nimitetään Kristukseksi. Mutta jos joku viittaa Jeesuksen opetuksiin, Vuoriisaarnaan, niin heti loukkaannutaan, sillä moraali velvoittaa. J. R. Hannulan opetukset Pekka Ervastin asemasta loukkaavat siksi, että J. R. H. vetoaa jatkuvasti P. E:n moraalisiin opetuksiin, jotka ovat samalla H. P. Blavatskyn, Gautama Buddhan ja Jeesus Kristuksen opetuksia. He kaikki ovat sotaa ja väkivaltaa vastaan. Sodan henki on syöpinnyt meihin ihmisiin niin kiinteästi, että sodan vastustaminen aiheuttaa loukkaantumista.

48

Kysymys: Olen ollut muutaman kerran sellaisessa kristosofisessa esitelmätilaisuudessa, jolloin joku yleisöstä on esitelmän jälkeen esittänyt vastalauseen esitelmän johdosta. Kaikissa tapauksissa on vastalauseissa esitetty jokin toinen uskonnollinen näkemys, joka osoitti, että vastalauseen tekijä oli jonkin uskonnollisen yhdyskunnan jäsen. Mitä noista "protesteista" olisi opittavaa?

Vastaus: Vastalauseen esittäjä saattoi puhua hyvässä tarkoituksessa pelastaakseen esitelmäitsijän ja yleisön

ikuisesta kadotuksesta. Olihan hänellä esitettävänä oma pelastuspatenttinsa. Mutta esittäessään vastalauseen hän samalla paljasti itsensä. Hän valitsi ns. vähemmän vastarinnan tien, mikä osoitti hänen luonteensa heikkouden. Hän tuli julistamaan omaa sanomaansa toisten järjestämässä tilaisuudessa ja häiritsemään heidän toimintaansa. Jos hänellä olisi ollut tarmoa, niin hän olisi itse vuokrannut huoneen ja kutsunut yleisöä kuuntelemaan julistustaan. Se olisi rehtiä toimintaa eikä maistuisi uskomusten salakuljetukselta.

Mutta "protestilla" on hyväkin puolensa. Johannes sanoo Ilmestyskirjassaan: jos olisitte kuumia tai kylmiä, mutta kun olette penseitä, niin olette ulos-oksennettavissa. Elämme karmanalaisessa maailmassa. Olemme "kuumia" silloin, kun työskentelemme asian puolesta ja "kylmiä", jos olemme sitä vastaan. Karma merkitsee tekoa, toimintaa. "Kylmäkin" toiminta, siis vastustus, on seurauksia aiheuttava syy. Se sitoo "protestin" tekijän kristosofisen elämänymmärryksen piiriin, joten hänen on aikanaan korjattava erehdyksensä. Vastustavallakin teollaan hän auttaa itseään löytämään Kristuksen omasta sydäimestään, tapahtukoon se vaikkapa vasta tulevissa ruumistuksissa.

49

Kysymys: Mitä tarkoitetaan Maa-planeetan eetteröitymisellä? Entä maapallon kuolemanuhalla, josta Pekka Ervast kirjoittaa kirjassaan Christosophia? Hän sanoo,

että osa ihmiskuntaa tullaan siirtämään toiselle taivaan-kappaleelle. Ovatko kysymyksessä tämän luomispäivän tapahtumat?

Vastaus: Luonnollisesti on kysymys tämän luomispäivän tapahtumista. Teosofinen käsitys aineesta on toisenlainen kuin materialistisen tieteen käsitys. Teosofian mukaan maapallo on elävä olento, joka käy saman kehitysprosessin läpi kuin ihminenkin. ”Ihminen” sanan aineellisessa, käsinkosketeltavassa muodossa on fyysinen ruumis. Sitä vastaa tämä maapallon neljäs luomispäivä, jolloin Maa on kemiallis-fyysisessä tilassa. Maalla on ollut sikiövaiheensa ennen syntymistään nykyiseen kiinteään tilaansa. Sillä oli nuoruusvuotensa, se saapuu täysi-ikäisyyteen, vanhuuteen ja viettää myös kuoleman jälkeisen kautensa. Niinpä Mestari Kuut-Huumi kirjoitti v. 1882: ”Luonnonlaki on yhtenäinen ja lapsen siittäminen, kasvaminen, syntyminen, edistyminen ja kehitys eroaa pallon kehitysasteista ainoastaan laajuudellaan. Pallolla on kaksi hammaspuhjennan ja hiustenkasvun jaksoa — se hävittää ensimmäiset kalliot antaakseen tilaa uusille, — ja sananjalat ja sammaleet elävät ennen suuria metsiä. Samoin kuin ruumiin atomit vaihtuvat (joka) seitsemäs vuosi, niin pallokin uudistaa kerroksensa seitsemän kierroksen jälkeen...” — Jos vielä kysymme, onko Maan aineellinen tila Kuut-Huumin mainitsemien ”kierrosten” aikana samanlainen, ovatko kalliot teräksen kovia, vesi ”vetelää” ja ilma kaasumaista, niin se selviää saman Mestarin kuvaillessa ns. radshaaurinkoa: ”Jupiterin ilmakehän rajut häiriöt ja vieläpä

sen punainen pilkkukin, joka tuottaa nykyään tieteele niin paljon päänvaivaa, johtuvat 1) tuosta vaihtelusta ja 2) radsha-aurion vaikutuksesta. Vaikka se on nykyisessä asemassaan avaruudessa vain näkymättömän pieni, niin ne metalliaineet, joista se on kokoonpantu, parast'aikaa laajenevat ja muuttuvat ilmamaisiksi fluidumeiksi — siihen tilaan, missä meidän oma Maamme ja sen sisarpallot olivat ennen ensimmäisen kierroksen alkua — sekä tullen osaksi tähtien ilmakehästä." (Harvennus V.L.) Kuut-Huumi sanoo ko. radsha-aurion olevan Jupiterin takana ja selityksestä käy selville, että sen aineellisuus purkautuu parhaillaan. Sen eetteröityminen johtaa siihen aineelliseen tilaan, missä Maa oli ennen kuin se "siitettiin". Maa on nyt neljännessä kierroksessaan, joten se on kolmen ja puolen kierroksen aikana kristallisoitunut nykyiseen kiinteyteensä. Tästä tilastaan se alkaa jälleen eetteröityä. Meidän ihmisten on seurattava maapallon mukana, sillä eetteröityminen koskee niin meidän fyysistä ruumistamme kuin planeettaammekin. Ainakin tässä suhteessa elämme maaemomme armoilla, vaikkemme itsepäisyydessämme tahdo sitä tunnustaa.

Edellä sanotuista Mestarin opetuksista saamme luonnontieteellisen perustan kysyjän mainitsemiin tapahtumiin. Lisäksi teosofia opettaa ja Pekka Ervast viittaa siihen opetuksissaan, etteivät kaikki ihmiset jaksa seurata maapallon mukana. Vaikka elämän kasvatusohjelma tähtääkin siihen, että ihmiskunnan olisi saavutettava Mestari-aste määrätyn ajanjakson kuluessa, niin

kaikki ihmiset eivät sitä astetta saavuta. Mestarius ei ole fyysinen, vaan sisäinen, henkinen tila, jonka saavuttaminen tapahtuu asteittain. Ja henkinen tie kuljetaan fyysisessä maailmassa fyysisen ruumiin avulla. Siksi ihmisen sielullis-henkinen muuttuminen muuttaa samalla fyysistä ruumista, joten ihminen on osallisena oman fyysisen ruumiinsa ja samalla maapallon eetteröitymisprosessissa. Se prosessi on luonnollisesti hidas, mutta aikanaan ihmisten fyysiset ruumiit muuttuvat sillä tavoin herkeiksi, etteivät ne kestä perin itsekkäitten ja raakojen sielujen käyttövälineinä. Tuollaiset ihmiset ovat kuin kaloja kuivalla maalla. Ne tukehtuvat. Niitten kehitysmahdollisuudet katkeavat. Nähtävästi elämä järjestää niille sieluille heidän kehitystasoaan vastaavan taivaankappaleen heidän koulukentäkseen. Siihen viittaa myös Jeesus Kristus.

Pekka Ervast puhuu maapallon kuolemanuhkasta. Uhka-sana vivahtaa ennenaikaiseen, odottamattomaan, poikkeukselliseen. Ei maapallon luonnollinen eetteröityminen ole kuolemanuhka, se sisältyy ns. luomissuunnitelmaan. Mutta ihmiset itse uhkaavat parhaillaan tuhota elämän tällä planeetalla ja tämä tosiasia vetääkin kysymyksessä mainitut asiat nykyaikaan. Kun kuolema uhkaa maapalloa, sanoo Pekka Ervast, niin ihmisten kahtiajako alkaa.

Kysymys: Pekka Ervast opettaa, että ihmisen heikkoudet sisältävät yhtä suuria mahdollisuuksia kuin hänen

hyveensä: "Kaikkien kykyjen arvoitus on käytännöllisesti ratkaistava." Saisiko lisävalaistusta?

Vastaus: Heikkouksien arvo on niitten voittamisessa. Ellei olisi heikkouksia, ei olisi voitettaviakaan. Jos ihminen olisi ollut alusta asti täydellinen, ilman vikoja, heikkouksia, paheita, niin hän olisi kuin "Herran enkeli", vailla pahan tuntemusta ja myös vailla sääliä ja rakkautta. Toisaalta on huomattava, että ihminen saattaa uskoa paheita hyveiksi ja hyveitä paheiksi. Niinpä murhaa pidetään paheena, mutta sodassa tappamista hyveenä, sankaruutena, palkinnon arvoisena tekona.

Arvosteltaessa paheita ja hyveitä on muistettava, että on kahdenlaista moraalia. Käytännössä oleva yhteiskuntamoraali on usein "moraalittomuuden moraalia", joka palvelee hyötyä. Kristusmoraali, joka esiintyy selvimpänä Buddhan ja Jeesuksen käskyissä ja neuvoissa, tähtää ihmisen henkiseen kasvamiseen.

51

Kysymys: Mitä merkitsee Kalevalan kuvaus Väinämöisen paluusta? Onko kysymyksessä legenda vai eräänlainen ennustus?

Vastaus: Kalevalaa voidaan syyistä sanoa pyhäksi kirjaksi, sillä se kuvaa muinaissuomalaista uskontoa. Pyhiä kirjoja voidaan avata useammalla avaimella. Niinpä Kalevalan kuvaukset koskevat ihmissielun sisäisiä kamp-

pailuja ja muutoksia, joita tapahtuu ns. vihkimysten tiellä. Ja koska vihkimysten tie liittyy koko ihmiskunnan kehitykseen, niin joudutaan ns. "pelastusdraaman" pariin. Sillä tarkoitetaan sitä, että Jumala, Kristus..., millä nimellä elämän kehitystahtoa nimitämmekin, tahtoo pelastaa ihmiskunnan tietämättömyydestä ja synnistä jumalallisen tiedon valoon ja irti pahasta, joka on kehityksen välttämätön ja hetkellinen ilmennys. Käytännöllinen pelastustyö eli ihmiskunnan valistaminen ja ohjaaminen tapahtuu jumalviisaitten ihmisten avulla. Uskontojen keskushenkilöt ovat näitä jumalviisaita työntekijöitä. He johtavat ihmisiä vihkimysten tielle. Pelastustyön keskuksena on jumalviisaista ihmisistä koostunut Kristuksen Valkoinen Veljeskunta, joka tarvittaessa, "kun aika on täyttynyt", lähettää maailmaan tietäjiä ja profeettoja. Siksi useimpien uskontojen keskushenkilöihin on liitetty samoja legendoja, mm. legenda neitseestäsyntymisestä. Väinämöinenkin syntyi ilman immetä. Ja koska ihmiskunnan kulku kohti täydellisyyttä tapahtuu ajassa, ollen siis jatkuva, niin henkisen opettajan takaisintulokin — olkoon se legenda tai ennustus — liittyy useitten henkisten opettajien elämäkuvauksiin. Samoin kuin Väinämöinen lupasi tulla takaisin silloin kun häntä kaivataan, samoin lupasi tulla takaisin hindulainen Krishna, meksikolainen Quetzalcoatl jne. Kristityt odottavat Kristuksen takaisintuloa, ja koska he yhdistävät Jeesuksen ja Kristuksen, niin odotus merkitsee Jeesuksen takaisintulemistä. Krishna sanoo tulevansa takaisin, kun adharma eli henkinen pimeys on suuri.

Legendoissa on enemmän totuutta kuin historiassa, totea H. P. Blavatsky. Historia ulottuu korkeintaan muutamien vuosituhannen takaisiin aikoihin, mutta legenda kaiuttaa muistoja kymmenien ja kenties satojen vuosituhansien takaisilta ajoilta. Legenda katselee aivan kuin korkeuksista ihmiskunnan taivallusta sen nousu- ja laskukausina, näkee valtavan historian poljennon, jolloin uskonnot syntyvät, elävät aikansa ja kuolevat, syntyäkseen jälleen. Täten legenda kuvailee myös historiallisia tapahtumia ja ennustaa tulevia. Väinämöinenkin palasi jo Suomen kansallishaltiana, kuten Pekka Ervast kertoo Kalevalan Avaimessa, mutta Sampo-Tempeli sanan mystერიomerkityksessä ei vielä ole näkyväisen maailman todellisuus.

52

Kysymys: Mitä Jeesus tarkoitti puhuessaan Johannes Kastajasta: "Totisesti minä sanon teille: Ei ole vaimoista syntyneitten joukosta noussut suurempaa kuin Johannes, mutta vähäisin taivasten valtakunnassa on suurempi kuin Johannes"?

Vastaus: Todennäköisin syy Jeesuksella oli verrattessaan Johannesta taivasten valtakunnassa olevaan se, että hän erotti toisistaan vanhan ja uuden tien saavutukset. Johannes Kastaja oli ns. vanhan liiton profeetta, Jeesuksen ystävä ja serkku. Johannes Kastajasta kerrotaan vain, että hän eli askeettisesti, saarnasi parannusta ja

kastoi ihmisiä paikassa, ”jossa oli paljon vettä”. Hän kastoi mm. Jeesuksen. Johannes teloitettiin. Johannes oli — Jeesuksen omien sanojen mukaan — profeetta Elian jälleensyntymä. (Esim. Matt. 17: 12—13). Profeetta Eliasta kertoo Kuningasten kirja kuvaten hänet suureksi voimaihmiseksi. Elialla oli paljon oppilaita, mainitaan jopa viisikymmentä profeetan oppilasta. Elia oli aikansa suuri henkinen opettaja. Hänen etevin oppilaansa oli Elisa, jonka ylifyysilliset aistit olivat siten auenneet, että hän näki opettajansa Elian menevän elävänä ”tulisilla vaunuilla taivaisiin”. Kun Elisa arvasi Elian poismenon, niin hän pyysi: ”Tulkoon minuun sinun hengestäsi kaksinkertainen osa.” Mutta Elia asetti ehdon: ”Pyyntösi on vaikea täyttää. Mutta jos näet, kuinka minut otetaan pois sinun tyköäsi, niin se täytetään; jollet, niin se jää täyttämättä.” Toisin sanoen: Jos Elisan ylifyysiset aistit ovat kyllin avautuneet, jotta hän näkee opettajansa Elian poismenon, niin Elisa saa asettua Elian tilalle ja ottaa huostaansa Elian oppilaat. Niin myös tapahtui. Elisa näki, että hänen opettajansa Elia oli saavuttanut persoonallisen kuolemattomuuden, joten hän ”nousi elävänä taivaisiin”. Tähän Elian kehitykseen viittaa Jeesus sanoen Elian jälleensyntyneen Johannes Kastajana. Ellei Elia olisi saavuttanut persoonallista kuolemattomuutta, ei hän olisi jälleensyntynyt Eliana, vaan entisen Elian uutena personoitumana. Jeesuksen sanat, että Johannes on suurin vaimoista syntyneistä, selittyy profeetta Elian kautta. Elia oli edennyt pitkälle Melkisedekin eli Sanat-Kumaaran koulussa, alkuperäisen Valkoisen Veljeskunnan tiellä. Hän oli

taistellut sisäiset taistelunsa, tallannut jalkoihinsa sielunsa heikkoudet ja voittanut. Elia oli todellinen "Jumalan sotatorvi", joka kiivaili Jumalansa puolesta, kuten myöhempi Saulus, tappaen mm. satoja Baalin pappeja. Hän taisteli oikeuden puolesta vääryyttä vastaan. Elian viisaus oli enkeleitten, valtojen, ruhtinaitten ja herrauksien viisautta. ("Te saitte lain enkeleiltä"). Syntyessään Johannes Kastajaksi hän ei voinut tietää siitä uudesta elämänymmäryksestä, joka tuli Jeesuksen kautta: väkivallasta ja miekasta luopumisesta. Pahanvastustamattomuus oli hänelle uusi ja käsittämätön. Vaikka Johannes oli suurin vanhan elämäнкäsityksen mukaan, niin hän oli pienin, kun kysymys oli taivasten valtakunnasta, jossa voima on heikkoudessa ja ikuinen elämä persoonallisen kyvykkyyden kuolemassa.

53

Kysymys: Hebrealaiskirjeessä kerrotaan Jeesuksen tulleen ylimmäiseksi papiksi Melkisedekin järjestyksen mukaan. Melkisedek kuvataan perin salaperäiseksi olennoiksi ja ko. kirje kehottaa tutkimaan mm. enkeleitten ja Kristuksen suhdetta: "Sentähden tulee meidän sitä tarkemmin ottaa vaari siitä, mitä olemme kuulleet, ettemme vain kulkeutuisi sen ohitse." Mikä on Melkisedekin arvoitus?

Vastaus: Melkisedek on todellinen arvoitus ns. usko-
vaisille, vain kristosofia voi luoda siihen valoa. Melki-

sedek on maapallon Valkoisen Veljeskunnan johtaja, toisella nimellä Sanat-Kumaara. Myös Vanha Testamentti mainitsee Melkisedekin. Hebrealaiskirje kuvaa Melkisedekiä näin: "Sillä tämä Melkisedek, Saalemin kuningas, Jumalan, Korkeimman pappi, joka meni Aabrahamia vastaan, hänen palatessaan kuninkaita voittamasta, ja siunasi hänet; jolle Aabraham myös antoi kymmenykset kaikesta ja joka ensiksi, niinkuin hänen nimensäkin merkitsee, on 'vanhurskauden kuningas' ja sen lisäksi vielä 'Saalemin kuningas' se on 'rauhan kuningas'; jolla ei ole isää, ei äitiä, ei sukua, ei päivien alkua eikä elämän loppua, mutta joka on Jumalan Poikaan verrattava — hän pysyy pappina ainaisesti." Melkisedek on salaperäinen olento. Hän ei ole maapallon ihminen, sillä hänellä ei ole isää eikä äitiä, ei myöskään sukua. Hän on muualta tullut ja on verrattava Jumalan Poikaan. Jeesuksesta sanotaan: "Sinä olet pappi iankaikkisesti Melkisedekin järjestyksen mukaan." Ylimmäinen pappi merkitsi juutalaisuudessa uskonnollishenkisen tien korkeinta astetta.

Vanha Testamentti kertoo Melkisedekistä ja Aabrahamista kuin tavallisena sotahistoriana. Mutta hebrealaiskirjeen valossa näemme Aabrahamin "sodan" vertauskuvaksi. Ensimmäinen Mooseksen Kirja kertoo: "Kun hän (Aabraham) oli paluumatkalla, voitettuaan Kedoriaomerin ("orjuuden suku") ja ne kuninkaat, jotka olivat tämän kanssa, meni Sodoman ("salaisuus") kuningas häntä vastaan Saaven laaksoon, jota sanotaan 'Kuninkaan laaksoksi'. Ja Melkisedek, Saalemin ("rauha, autuus") kuningas, toi leipää ja viiniä; hän oli Jumalan,

Korkeimman pappi. Ja hän siunasi hänet sanoen: 'Siunatkoon Aabrahamia Jumala, Korkein, taivaan ja maan luoja. Ja kiitetty olkoon Jumala, Korkein, joka antoi vihollisesi sinun käsiisi.' Ja Sodomän eli salaisuuksien kuningas tarjosi Aabrahamille "sotasaaalista", mutta Aabraham ei ottanut edes langan päätä eikä kengän paulaa. — Vanhoissa Raamatun käännöksissä esiintyvät edellä mainitut nimien suomennokset.

Melkisedek toi siis Aabrahamille leipää ja viiniä, joita annettiin vihittävälle mysterioissa. Tämä tapahtui "Kuninkaitten laaksossa", jossa myös Sodomän eli salaisuuksien kuningas tarjosi Aabrahamille palkkiota. Sanomme tapauksen näin: Aabraham oli taistellut sisäiset taistelunsa ja voittanut häntä itseään hallitsevia kuninkaita, mm. ahneuden himon, koska siitä erikoisesti mainitaan. Suurin voitto tapahtui "Kuninkaan laaksossa", Kuningas- eli Ruhtinas-mysterioissa, joissa Melkisedek vihki Aabrahamin. Vihkimys oli salainen ja henkinen, näkymättömän maailman tapahtuma, sillä Melkisedek ei ollut fyysinen olento. Hebrealaiskirjeen kirjoittaja sen tiesi, hän osasi lukea Aabrahamin "sotahistoriaa" okkultisesti.

Pekka Ervast sanoo Suomen kansallishaltijan, Väinämöisen, myös käyttäneen mallinaan Mustanmeren Ruhtinas-mysterioita.

ONGELMIEN
SEURASSA

XI

Kirjoittanut

VÄINÖ LEHTONEN

Tampereella 1975

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

Ongelmien seurassa -sarjan yhdenkentoista osan kysymykset ja vastaukset on koottu Väinö Lehtosen jälkeenjääneistä papereista. Väinö Lehtonen ei ole niitä itse tarkistanut. Käsikirjoituksia järjestettäessä painatusta varten on pidetty asian muuttamattomuutta tärkeimpänä ohjeena. Toivomme kirjan täten palvelevan parhaiten ihmisyyden asiaa.

Tampereella 1975

Kristosofinen Kirjallisuusseura r.y.

Kysymys: Millainen on itsenäinen ihminen? Miten ihminen pääsee tietoiseksi omista salaisista talenteistaan?

Vastaus: Itsenäinen ihminen on tietenkin sellainen, joka ei ole kaiken maailman tuulien heiteltävissä, ts. ajatteleva ihminen, joka miettii eteen tulevia asioita niin pitkälle kuin osaa ja jaksaa, jotta hän ne ymmärtäisi. Sitten hän uskoo siihen vakaumukseen, jonka hän on todeksi todennut. Hän ei usko mihinkään sokeasti, vaan oman työnsä ja vaivannäkönsä jälkeen. — Kysytään, miten ihminen pääsee tietoiseksi omista salaisista talenteistaan. Eivätköhän seuraavat J. R. Hannulan sanat ole siinä kaikkein sopivimmat: Talentit ovat työn sinetillä suljetut. Kokemus osoittaa, ettei kukaan tiedä omista kyvyistään eikä salaisista talenteistaan, ennen kuin on koetellut niitä. Tällaisessa henkisessä liikkeessä se varsinkin näyttäytyy erikoisen selvästi. Minä tiedän ainakin kokemuksesta sekä itseni että toisten suhteen, ettei sitä usko itsellään olevan minkäänlaisia talentteja. Mutta kun yrittää, pistää käytäntöön niin kuin osaa, niin työ tekijäänsä neuvoo, ja sitten huomaa, että sielun pohjalla voi olla sellaistaakin, mistä ei ole uneksinutkaan.

Kysymys: Mitä on okkultismi?

Vastaus: Okkultismi eli salatiede siinä merkityksessä kuin H. P. Blavatsky ja myös Pekka Ervast nimeä käyttivät, tarkoittaa henkistä tietä, jota kulkemalla ihminen kasvaa oikeaksi ihmiseksi. Tämän nimen taakse on myöhemmin kätkeytyä kaikenlaisia selityksiä. On yhdistetty ns. okkultiset tieteet salatieteeseen. Sitähän on kaikenlaisia okkultisia tieteitä, kuten esim. Kabbalassa tulee näkyviin, on astrologia ja monet muut. Ne ovat yleensä salaisia, tuntemattomia, ja niitä on nimitetty okkultisiksi tieteiksi. Mutta kyllä H. P. Blavatsky ja Pekka Ervast painottavat erikoisesti sitä, että salatieteessä on kysymys siitä tiestä, joka johtaa ihmisyyttä kohti. H. P. Blavatsky käytti sellaista joogan muotoa, jota noudattamalla ihmiset voivat lähestyä Mestareita. Hän ei antanut mitään erikoisia valaisevia ohjeita paitsi muutamille lähimmille oppilailleen. Hän vain viittasi maailman eri uskontoihin ja kehoitti etsimään uskontojen perustajien alkuperäisistä opetuksista siveellisiä neuvoja, joita käytännöllisessä elämässä noudattamalla voi edetä ihmisyyttä kohti.

Kysymys: Sanotaan, että Jeesus Kristus kävi Isän tietä. Mutta sanotaan myöskin, että Pekka Ervast avasi Isän tien. Miten tämä on ymmärrettävissä?

Vastaus: Se on ymmärrettävissä siten, että ennen Jeesusta oli olemassa vain se tie, jonka Venuksesta ja Merkuriuksesta tullut alkuperäinen Salainen Valkoinen Veljeskunta ihmiskunnalle avasi, ns. Melkisedekin koulu, kuten Vanhassa ja Uudessa testamentissa kerrotaan. Se oli Jeesukseen saakka ainoa tie, jota voitiin kulkea. Muuta tietä ei ollut. Jeesus avasi uuden tien, Pojan tien, ihmisten kuljettavaksi. Uusi tie merkitsi käytännössä sitä, että ihmisen ei enää niinkuin ennen Jeesus Kristusta tarvinnut treenata omaa fysiologista ja psykologista rakennettaan niin, että hän pääsi ulos fyysisestä ruumiistaan ja näkymättömissä maailmoissa koki joitakin vihkimyksiä ja löysi olentoja, joissa oli Kristus. Jeesuksen jälkeen tilanne muuttui, niin että ihminen saattaa päivätajunnassaan kokea Kristusta olematta missään transsissa. Sen tien avasi Jeesus Kristus suurelle ihmiskunnalle kuljettavaksi. Pekka Ervast sanoo Jeesuksesta, että Jeesus itse kulki Isän tietä rakentaen omaa fyysillistä ja eetteris-fyysillistä ruumistaan siksi iankaikkiseksi kirkastusruumiiksi, joka on elämän ja kuoleman Herra. Jeesus avasi siis Pojan tien ihmiskunnalle, mutta itse hän kulki Isän tietä. Nyt Pekka Ervast avasi Isän tien suurelle ihmiskunnalle kuljettavaksi, Isän tien, jonka ensimmäinen porras on pahanvastustamattomuus, niinkuin ensimmäinen porras Pojan tiellä on sotimattomuus. Mutta Pekka Ervast itse kulki, kuten J. R. Hannula selvästi kirjoittaa ja esittää, sellaista tietä, jota ei vielä ennen ollut avattu. Hän kulki Logokseen. Siitä saamme selvyuden J. R. Hannulan kirjoista.

Kysymys: V. 1951 kysyttiin J. R. Hannulalta: "Onko oikeutettua, että pistoksilla ym:llä yritetään pidentää kuolevan elämää vastoin tämän tahtoa?" Vastaus oli kielteinen. Nyt on tilanne dramaattisesti muuttunut. Kuolettavasti loukkaantunut tai sairastunut voidaan pitää hengissä ylläpitämällä hengitystä respiraattorissa, viemällä sydämeen elektroninen tahdistaja, ylläpitämällä verenpainetta nesteensiirroilla ja munuaisten sammuessa käyttämällä keinomunuaista sekä ruokkimalla suoneen. Näin siitä huolimatta, että aivot ovat peruuttamattomasti kuolleet: Aivasähkökäyrä on suora viiva. "Elämää" voidaan siis jatkaa kuin kudosviljelypreparaattia. Onko tämä tarpeen? Huomautan, että kysymys nimenomaan koskee tapauksia, joissa aivokuolema on ehdottoman varma?

Vastaus: Niin, tämä kysymys ymmärtääkseni ei ole aivan suoraviivainen. Sillä kun ajattelemme esim. hengityshalvauksen saanutta ihmistä, joka makaa respiraattorissa, joka hänen puolestaan suorittaa hengityksen, niin tuo ihminen saattaa muuten olla täysin normaali, täydessä tajussaan. Hän voi lukea, miettiä, ts. hänen elämänsä, vaikka se on ulkonaisesti riippuvainen tuosta hengityskojeesta, on sisäisesti virkeä ja hänellä on ainakin tilaisuus tutkia itseään, miettiä elämänsä ja ottaa askeleita ihmisyyttä kohti siitä huolimatta, että hän on sidottu vuoteeseen. Tässä nyt ei ole-

kaan kysymys tällaisesta tapauksesta, minä nyt vain otin tämän esimerkin.

Mutta tässä sanotaan, miten ruumista ja ruumiin elimiä, tavallaan koko ruumista voidaan pitää hengissä keinotekoisesti siitä huolimatta, että aivokuolema on varma. Kuolemisprosessihan on ollut aikaisemmin sangen vaikeasti määriteltävissä. Ei ole ollut oikein varmuutta siitä, milloin ihminen on kuollut. Nyt on keksitty laite, jolla siitä asiasta pääsee selville. Elektroenkefalografiksi nimitetään aparaattia, joka rekisteröi muistiin aivoista tulevat sähköimpulssit, piirtää niistä käyrän. Tämä on keino, jolla voidaan todeta, ovatko aivot elävät. Jos elektroenkefalografi näyttää nollaa, niin silloin tiedetään, että aivoissa ei ole elämää. Sieltä ei enää tule sähköisiä impulsseja.

Tässä on kysymys tällaisesta ihmisestä, jota vielä pidetään elossa. Joku on esim. saattanut loukkaantua ja olla hyvin kauan siinä tilassa, ettei ole saanut aivoilleen ravintoa, niin että aivokuolema on tullut. Tällainen elossa pitäminen ainakin minusta tuntuu jo hieman harmahtavalta. Ihmistä pidetään elossa senkin jälkeen, kun sillä ei ole enää mitään merkitystä. Silloinhan sidotaan ihminen sieluna ruumiiseen, koska ruumista pidetään elossa, vaikka se on täysin tajuton, täysin tiedoton mistään muusta kuin siitä, että se koneellisesti elää.

Tämä muistuttaa ankarasti ottaen hyvin paljon sellaisia tapauksia, joissa kerrotaan, miten eräässä Afrikan kolkassa jonkin kansan keskuudessa on maagikkojen ”koplakunta”, joka pitää silmällä, kun ihminen kuolee ja haudataan. He menevät kiireesti sinne ja kaivavat

haudatun ruumiin ylös. Jonkinlaisen maagillisen menetelmän avulla he saavat ruumiin herätetyksi henkiin ja myyvät sen suuresta hinnasta jollekulle teollisuuslaitokselle, joka käyttää sitä jossakin kaukana esim. sokeriviljelmillään, jottei vain vainajan poika näkisi omaa kuollutta isäänsä työssä. Kerrotaan tapauksista, jolloin silminnäkijä on tällaisia nähnyt, mm. eräästä tapauksesta, kun näille kummituksille ei saanut antaa suolaa. Sillä suola merkitsi silloin sitä, että näille muumioille tuli merkillinen vimma päästä takaisin omaan hautaansa, jonne he sitten lyyhistyivät ja alkoivat lahota. Siinä on eräs maagillinen tapa käyttää kuolleita ihmisiä. Kerrotaan, että tuon kansan keskuudessa on laissakin sellainen pykälä, jossa ankarasti kielletään ruumiiden kaivaminen haudoista. Ihmiset hautaavat kuolleen aivan asuntojensa lähelle, jotta he voivat pitää niitä silmällä niin kauan kuin ne alkavat lahota. — On hyvin samantapaista pitää keinotekoisesti elossa kuollutta ihmistä, jonka elämä on ehdottomasti sammunut.

5

Kysymys: Jos ihminen tekee itsemurhan tuskallisen, parantumattoman sairauden vuoksi, väsyttyään odottaen kuolemaa, jonka tuloa lääkärit vielä keinotekoisesti viivyttävät esim. toistuvilla verensiirroilla verisyöpää sairastavalle, miten tällaisen ihmisen käy kuoleman jälkeen edellyttäen, että teko oli täysin harkittu?

Voiko tavallinen ihminen millään tavoin auttaa tällaista henkilöä?

Vastaus: Elämässä vallitsevat omat lakinsa, joille ei mitään mahda. Kuolemanjälkeinen elämä tietenkin riippuu niistä motiiveista, joista itsemurha on suoritettu. Karmallinen seuraus itsemurhasta — niin sanotaan — on väkivaltainen kuolema jossakin seuraavassa ruumistuksessa. Voihan tuollaista ihmistä tietenkin auttaa järkeillä puheilla.

6

Kysymys: Eilisessä esitelmässä mainittiin elämän suunnitelmiin kuuluvan, että Auringon Kuninkaallisen Neuvoston Keskus-looshi saa fyysillisenkin muodon maapallolla. Toivoisin saavani lisävalaistusta ajatukselleni, että mielestäni Auringon Kuninkaallisen Neuvoston Keskus-looshi on jo saanut — tai on saamaisillaan — fyysillisen muodon maapallollamme. Miten muuten voisimme ymmärtää kristosofista työtä ja kesäkursseja. Tietääkseni missään muussa liikkeessä, seurassa tai yhtymässä ei sallita puhuttavan Pekka Ervastista ja J. R. Hannulasta ihmiskunnan suurina, keskenäänkin yhteistyössä olevina Opettajina. Missään muualla ei heitä myöskään tunnusteta liikkeen takana oleviksi voimatodellisuuksiksi.

Vastaus: Niin, totuus on tietenkin siinä, että Auringon Kuninkaallisen Neuvoston keskuspaikka on maa-

pallolla ja että se on nimenomaan Suomessa, suomalaisella kummulla, niinkuin Pekka Ervast jo sanoi. Mutta se on toistaiseksi eetterimaailmassa. Sehän tulee näkyviin kemiallis-fyysillisessä maailmassa siinä henkisessä työssä, jota täällä tehdään. Sen työn laadusta voidaan sitten päätellä, millä tavoin Keskus-Looshi on päässyt ilmi tässä käytännön elämässä. Onhan suuria toiveita ymmärtääkseni kuitenkin siitä, sillä on otettu askeleita siihen suuntaan.

7

Kysymys: Pekka Ervast loukkaantui lapsena ollessaan, niin että hän sai loppuiäkseen selkävamman. Ei suinkaan sellaisella olennolla kuin Pekka Ervast voinut olla minkäänlaista karmaa tällaiseen tapahtumaan?

Vastaus: Karmaa on monenlaista. On kansallistakin karmaa ja yhteiskarmaa, koko ihmiskunnankin karmaa. Ei oikeastaan voida sanoa, että Jeesus Kristuksella oli henkilökohtaisesti sellaista karmaa, että hänet tapettiin. Jos sitä sanotaan karmaksi, että hänen kohtalossaan oli sellainen mahdollisuus, että hänet voitiin ristiinnaulita, niin kyllä se karma oli tämän ihmiskunnan karmaa. Se oli otettu tämän ihmiskunnan takia eräältä toiselta, kuten Pekka Ervast kuvailee. Jeesus Kristus oli ollut niin kauan ruumistumattomana, että hänel-

lä ei ollut karmaa itsellään, että hän olisi päässyt syntymään lapsena tänne fyysilliseen maailmaan, koska hän oli ollut ruumistuneena maan päällä niin varhain kuin kolmannen juurirodun aikana.

Tapahtui sitten sellainen teko, selittää Pekka Ervast, että eräs viisas Mestari-olento, Shankaraatshaarja meni luolaan ja oli syömättä niin kauan, kunnes kuoli. Koska se oli tavallaan itsemurha, jonka karmallisena seurauksena on väkivaltainen kuolema, niin Jeesus Kristus otti tämän Shankaraatshaarjan karman kantaakseen. Sen vuoksi hänen karmaansa sisältyi mahdollisuus, että hänet voitiin ristiinnaulita. Se olisi tietenkin jäänyt tekemättä, jos hänen oppilaansa olisivat olleet täysin tehtävänsä tasalla, jos he olisivat oikein ymmärtäneet Mestariaan. Ymmärtämättömyyden ymmärtää kyllä. Se on kuin anteeksiannettava asia sen vuoksi, ettei Jeesus saanut tehdä työtään kuin kolme vuotta. Se on tavattoman lyhyt aika. Ei hän varmaan ehtinyt sinä aikana opettaa omia oppilaitaan kyllin perusteellisesti. Opetus sitten jatkui, niinkuin Pistis Sophia kertoo, vielä 11 vuotta ristiinnaulitsemisen jälkeen siten, että Jeesus, joka heräsi valekuolleista taitavien ystävien avulla, oli tilaisuudessa opettamaan oppilaitaan. Evankeliumeissakin kerrotaan, että kun oppilaat olivat rannalla ja paistoivat kalaa, niin Jeesus tuli heidän keskelleen ja kysyi heiltä, oliko heillä mitään syötävää. Tämäkin jo osoittaa, ettei Jeesus ristiinnaulitsemisen jälkeen suinkaan ollut mikään henkiolento vain, vaan hän oli ruumiillinen olento, joka kaipasi ruokaa, hänellä oli nälkä.

Kysymys: Miten sellainen selitetään, että kaksi henkilöä näkee samana yönä samanlaista unta kolmannesta henkilöstä?

Vastaus: Yksi selitys voi olla telepaattinen. Nuo ihmiset ovat jossakin ajatuksellisessa suhteessa keskenään.

Kysymys: Vaikuttavatko sakramentit jotain kristoso-
fiin?

Vastaus: Minä en ymmärrä sakramenteista paljoakaan, mutta hyvä sauna minun mielestäni on aito sakramentti. Siellä ihminen puhdistuu. Saunassa suomalainen viisaus tulee näkyviin erikoisemmin. J. R. Hannulakin kirjoitti saunan sakramenttaalisuudesta. Todennäköisesti suomalainen sauna on alunperin ollut sellainen pyhä paikka, jossa ihmiset ovat käyneet puhdistumassa, eivät ainoastaan ruumiillisesti, vaan myöskin sielullisesti.

Onhan kaikenlaisia kirkollisia sakramenteja, mutta kirkolliset sakramentit ovat menettäneet alkuperäisen tehonsa. Ei pidä paikkaansa, että totuuden Pyhä Henki olisi kulkenut käten päälle panemisella apostoli Pietarilta aina nykyaikaisille piispoille. Kyllä ketju on aikaa sitten katkennut niitten piispojen kohdalla ainakin, jot-

ka ottivat uskonnon siltä kannalta kuin muistaakseni paavi Leo IX, joka sanoi: "Miten paljon meitä hyödyttääkään tuo tarina Kristuksesta". Ei tällaisten ihmisten käsien kautta kulje totuuden Pyhä Henki, jos se yleensä kulkee kenenkään käsien kautta. Sentähden kirkollisilla sakramenteilla, joitten toimeenpanijoilta puuttuu kaikki tieto siitä, mistä todella on kysymys, ei ole mitään merkitystä.

10

Kysymys: Kun mm. J. R. Hannula sanoo, että veressä asuu minuus, niin onko totuudenetsijän suotavaa luovuttaa vertaan? Kielteisessä tapauksessa totuudenetsijä ei niin ollen voi pyytää itselleenkaan verensiirtoa. Sotakysymys kai liittyy tähän, mutta onko siitä minuudelle vahinkoa?

Vastaus: On käsitettävää, että jos on esim. kaksi ystävästä, joista toinen on kuoleman kielissä, niin toinen antaa hänelle vertaan. Siinä on jokin inhimillinen sävy. Mutta on aivan toista sellainen puuha, että kootaan verta varastoihin sitä varten, että kun tulee sota ja pannaan päitä poikki, niin sitten aletaan syöttää verta ihmisille. Sellainen puuha on kammottavaa. Me ihmiset olemme varsinkin täällä länsimailla niin merkittäviä, että pilaamme oman elämämme. Länsimaisen sivistyksen kaikki aikaansaannokset kiertyvät keksijöitä itseään vastaan, niihin on kätkeytynä aivankuin kirous. Syy miksi näin

on, piilee ihmisen sielussa ja se on ahneus. Olemme kasvaneet sellaiseen merkilliseen viritykseen, että kaikkea täytyisi saada hirmuisen paljon. Se näkyy kaikessa. Kun on keksitty jokin keksintö, niin kaikki alistetaan keksinnön hyväksi välittämättä ensinkään seurauksista, onko niistä ihmisille vaaraa vai ei.

11

Kysymys: Mistä oikein johtuu inhimillinen ylpeys? Sehän on negatiivinen luonteenpiirre, josta kaikin mokomin tulisi vapautua, mutta miten käs siitä vapaudutaan, jos se on aivan olennainen piirre luonteessa? Mitä ylpeys pohjimmaltaan oikein on? Mitä on oikea nöyryys ja miten ihminen voisi siinä kasvaa ja oppia sitä elämään?

Vastaus: Eivät nämä asiat muutu, vaikka niitä kuinka selittäisi. Meillä on paljon kaikenlaista tietoa nyt jo. Kristosofisessa kirjallisuudessa on moneen kertaan selitetty nämä asiat. Tämä elämä on sellainen koulu, että opimme todellisesti vasta sitten, kun joudumme käytännöllisen kokemuksen kautta tahkoamaan itsestämme pois kaikkia sellaisia kyhmyjä ja kasvannaisia, jotka eivät oikeastaan kuulu ihmiselle. Sentähden saamme olla kiitollisia tässä elämänkoulussa, että se huolehtii siitä, että meistä ennemmin taikka myöhemmin karsiintuu pois kaikki sellainen, mikä ei ihmiselle kuulu.

Kysymys: Kun puhutaan kasvatuksesta ja itsekasvatuksesta, niin yleensä tämäkin ymmärretään tarkasti ottaen niin, että vain Jumala, Kristus, on kasvattaja, kehitys johtuu siitä. Olisi hyvä saada lisävalaistusta.

Vastaus: Mitä tässä on Kristuksella tarkoitettu? Jos Kristuksella tarkoitetaan sitä Jumalan kuvaa, joka on ihmisen hengessä, niin silloin kyllä voidaan puhua, että Kristus on kasvattaja. Sillä Kristus kasvattaa meitä ihmisiä siten, että meidän omatuntomme on herkistynyt, etenkin juuri Jeesus Kristuksen esiintymisen jälkeen. Siitä johtuva synnintunto on sellainen tekijä, joka pakottaa meitä ihmisiä aina tarkastamaan omaa luonnettamme ja omia heikkouksiamme ja rinnastamaan niitä Kristus-ihanteeseen, jonka kyllä jotenkuten tajuamme oman henkemme taivaissa. Jokainen ihminen tajuaa jollakin tavalla, mikä on ihmisen ihanne, päämäärä, tajuaa, ettei ihmisen tulisi olla rosvo eikä raakalainen, vaan hänen tulisi olla veljellinen toisia kohtaan, rakastaa toisia jne. Sellainen kasvattaja on Kristus meissä jokaisessa ihmisessä. Jos sen sijaan on kysymyksessä Jeesus Kristus, ei hän luonnollisesti ketään kasvata sillä tavoin, että hän pakottaisi ketään mihinkään. Hän antoi vain Vuorisaarnassa nuo tunnetut neuvonsa ja käskynsä sitä varten, että me ihmiset oikaisisimme omaa luonnettamme Vuorisaarnan käskyjen henkeen. Vuorisaarnassa on kaikkein selvin ja varmin okkultismi jokaiselle ihmiselle.

Kysymys: Minkä takia Paavali sanoo, että risti on hullutus niille, jotka kadotukseen joutuvat? Olen käsitänyt Kristuksen ristin lunastussanomaksi.

Vastaus: Minä en voi mennä sanomaan, onko tämä Paavalin lause. Muistaakseni se esiintyy joissakin apostolien kirjeissä. Kun me kristillisen aivopesun saaneina — olemmehan lapsesta asti kasvaneet määrätynlaiseen kirkolliseen elämäнкäsitykseen — kirkollisen elämäнкäsityksen kannalta luemme ko. lauseen, niin miten sen voimme muulla tavalla ymmärtää kuin siten, että kysymys on sijaissovitusopista. Mutta kristillinen kirkko ei ole puhunut sijaissovitusopista ennenkuin noin vuoden 1000 paikkeilla. Jos luemme esim. Erkki Kailan ”Dogmatiikan”, kristinopin, niin sielläkin sanotaan, että sijaissovitusoppi hyväksyttiin vasta silloin kristilliseksi opiksi. Kun tältä kannalta katselemme mainittua lausetta, niin joudumme kysymään: Minne joutuivat kaikki ne kristityt, jotka elivät ensimmäisellä vuosituhannella kristillistä aikaa, eiväthän he voineet pelastua Kristuksen ristin kautta sanan kirkollisessa merkityksessä, koska siitä opista ei silloin vielä edes puhuttu? Tällainen historiallinen tieto valaisee meidän ymmärrystämme sillä tavoin, ettei tällaista lausetta ole ymmärrettävä siten kuin myöhemmin joissakin kirkolliskokouksissa on päätetty, että Jeesuksen kuolema Golgatalla pelasti ihmiskunnan jotenkin taikatemppulla. Ensimmäiset kris-

tityt ymmärsivät ristin mysteriota aivan toisin. Tämmöinenkin lause, että risti on hullutus niille, jotka joutuvat kadotukseen, panee kysymään, mitä kadotuksella tarkoitetaan. Ei sillä sanalla iankaikkista helvettiä alunperin tarkoitettu, sillä historiallisista lähteistä saamme tietää, että kadotusoppi tai se helvettioppi, jonka kirkko otti ohjelmaansa, tuli kristinuskoon parsilaisuudesta. Se ei ollut mikään kristillinen oppi. Kristinuskossa, kun se on käynyt läpi pitkän kaksituhatvuotiskautisen historiallisen kehityksen — jos sitä nyt kehitykseksi voimme sanoa — on tapahtunut kaikenlaisia muutoksia ja tullut käsitysten sekaannus. On päätetty jossakin ”konklaavissa”, että kun Jeesus tapettiin Golgatalla, niin kaikki pelastuvat.

Voisimme kysyä: Näkökö tämä ulkonaisessa elämässä? Onko kristikunta todistuksena siitä, että kristityt ovat pelastuneet? Ovatko kristityt tulleet paremmiksi ihmisiksi kuin muut ihmiset? Me vanhempi ikäpolvi olemme kokeneet kaksi yleiseurooppalaista sotaa, joissa miljoonia ihmisiä tapettiin ja suunnattomat määrät kaupunkia hävitettiin. Onko tämä kristinopin mukaista elämää? Puhe Golgatan pelastusuhrista on tuulesta temmattu. Se on tullut epämääräisistä lauseista, joista ei tiedetä, onko esim. Paavali itse kirjoittanut niitä lauseita vai joku toinen. Kun luemme esim. Paavalin kirjeitä, huomaamme, että Paavali jonkin kirjeen lopussa sanoo: minä Paavali lähetän teille terveisiä omakätisesti. Tämä todistaa selvästi, että joku toinen kirjoitti Paavalin kirjeet ja Paavali pisti nimensä alle. Eivät kaikki ole

Paavalin lauseita Paavalinkaan kirjeissä. Jotkut asiat ovat tulleet esitetyiksi hieman huonosti, sentähden on tultu väärään käsitykseen.

Juutalaisilla oli, niinkuin Vanha testamentti kertoo, sellainen usko, että on Jumalalle mieluista, kun esim. teurastetaan suuri sonni, paloitetaan se kappaleiksi ja pannaan kivialttarin päälle, jonka alla on puita, ja sytytetään puut tuleen. Kun tämmöistä toimenpidettä ajattelee järjen mukaan, niin kyllä se on selvää taikauskoa. Ei semmoista Jumalaa voi olla, joka lihan kärystä nauttii. Semmoinen Jumala on ollut vain ihmisten mielikuvituksessa. Koska ensimmäiset kristityt saivat hieman toisenlaisen käsityksen Jumalasta kuin oli entinen juutalainen käsitys ja yrittivät sovittaa keskenään näitä asioita, niin he tietysti käyttivät vanhoja tapoja vertauskuvina. Paavali esim. selittää, ettei enää tarvita teurastusuhria, kun yksi ihminen uhrattiin Golgatalla. Tämmöinen hieman huonosti sorvattu lause on sitten antanut aihetta sijaissovitusopille. Myös väitetään, että risti on nimenomaan kristillinen symboli, koska Jeesus naulittiin ristille. Siinä ei ole perää. Ei edes ristiinnaulitseminen ole alkukristillinen tapahtuma, sillä sanotaanhan ristiinnaulitsemiskertomuksessa, että kaksi ihmistä ristiinnaulittiin Jeesuksen kanssa samanaikaisesti. Ristiinnaulitseminen oli julma roomalainen teloitustapa. Sama teloitustapa tuli sitten Jeesuksen osaksi, joten ristin salaisuus on aivan muuta kuin miksi se on kirkollisessa elämänkäsityksessä ymmärretty.

Kysymys: Kun uskollinen ja aktiivinen totuudenetsijä joutuu siirtymään toiselle tasolle, herättää se meissä mahdollisesti ristiriitoja. Mitä tämä meille opettaa?

Vastaus: En ymmärrä minkälaisia ristiriitoja se voisi herättää, kun totuudenetsijä joutuu siirtymään toiselle tasolle. Voisihan ajatella, että jos esim. joku voimakas henkinen työntekijä joutuu lähtemään kuoleman kautta pois keskuudestamme, niin joku voi vedota siihen Pekka Ervastian lauseeseen, ettei karma meitä tuhoa, ellemmme itse väsy. Mutta ko. lause on hieman karkeasti erotettu alkuperäisestä yhteydestään, sillä Pekka Ervast puhuu asiasta henkisen itsekasvatuksen yhteydessä ja sanoo: Voimme toivoa, ettei karma meitä tuhoa, ellemmme itse väsy. Tästä ei voi tehdä oikeastaan mitään johtopäätöstä, sillä mistä me tiedämme kenenkään ihmisen karmaa. Toisekseen, olemmeko me seuranneet Mestareita ja eläneet henkistä elämää juuri siinä hengessä kuin opettajat ovat neuvoneet, siinä hengessä, ettei siinä ole takana palkinnon toivoa, ts. ilman maallisen ja taivaallisen palkan odotusta, kuten Pekka Ervast sanoo. Esimerkiksi kuolemanjälkeisen autuuden toivo, joka meihin on istutettu tavallisessa kristillisessä elämäнкäsityksessä, on meissä niin tavattoman lujassa, että me mielessämme saatamme ajatella: Minä teen henkistä työtä siinä toivossa, että saisin kuoleman jälkeen taivaallisen palkan tai jotakin muuta hyvää. Se

on jo silloin palkan toivoa eikä se ole elämistä siinä hengessä kuin Pekka Ervast tarkoitti puhuessaan niille oppilailleen, joita hän yritti kasvattaa. Tuollainen risti-riita saattaa herätä joidenkin mielessä. Minä en tässä muuta ristiriitaa ymmärrä. Olemme kaikki tänne maailmaan tulleet ja kaikkien meidän on täältä lähdettävä kukin vuorollamme. Se on elämän laki. Sitten on jälleensyntymisen laki, joka ajaa meidät tänne uudelleen.

15

Kysymys: Kuinka laajalti Pekka Ervast ja hänen opinsa on tunnettu esim. Amerikan Yhdysvalloissa?

Vastaus: Siitä minulla ei ole tietoa. Muistan vain, että kun jotkut halusivat kääntää englanninkielelle Pekka Ervastian kirjoja ja pari kirjaa jo käännettiinkin, niin Pekka Ervast antoi ymmärtää, ettei sellaisista käännoksistä ole mitään apua. Apu on siinä, että henkinen elämä rupeaisi jossakin maassa roihuamaan. Tämän saatamme käsittää ajatellessamme maailman nykyistä tilannetta. Kaikki tuommoiset pienet jutut, kuin esim. jokin kirja, hukkuvat maailman kirjallisuuden joukkoon, niin että ani harva ihminen niitä sieltä löytää. Mutta jos muodostuu joku semmoinen kansa, joka panee kristosofisen elämänymmärryksen puolesta kaikki ”pillit soimaan”, niin se kuuluu ympäri maailman. Nykyisten tiedotusvälineitten kautta sanoma saadaan leviämään ympäri maailman yht’äkkiä miten monella kielellä tahansa.

Mutta se edellyttää, että todella muodostuu semmoinen kansa, joka ottaa tämän elämänymmärryksen ohjelmistonsa. Koska se tapahtuu, se on sitten toinen asia. Mutta sen puolestahan työtä yritetään tehdä.

16

Kysymys: Aikaisemmin kesäkursseilla Väinö Lehtonen selitti Jeesus Kristuksen kuoleman syytä karmallisena vaikeutena. Jeesus oli jossain edellisessä ruumistuksessa ottanut päällensä jonkun ihmisen kuoleman karman, niin että hän pääsi syntymään. Siten Jeesukselle tuli karmana väkivaltaisen kuoleman mahdollisuus, karma siitä, kun hän otti toisen kuoleman karmaa päällensä. Haluaisin nyt selvitystä tähän, olisiko se näin? Tästä on ollut epäselvyyttä toisten työntekijöitten kanssa.

Vastaus: Kyllä tästä asiasta on puhuttu. Pekka Ervast selitti eräässä suljetussa tilaisuudessa sitä niin, että se sielu, joka Palestiinassa syntyi Jeesus Natsarealaiseen ja tunnettiin Jeesus Natsarealaisen nimellä, ei ollut elänyt ruumistuneena täällä maan päällä kuin kolmannessa juurirodussa. Tästä on kaikua Vanhassa Testamentisakin. Siellä puhutaan, miten seitsemäs Adamista, Henok, otettiin taivaisiin elävänä, ilman että hän koki kuolemaa. Tällainen tarina on nähtävästi syntynyt juuri siitä seikasta, että se ihmissielu oli silloin jo niin täydellinen ja otti siitä ajasta katsoen tulevaisuudessa sel-

laisen tehtävän päällensä, jonka Jeesus Kristus otti. Jeesus ei siis ollut ruumistuneena maan päällä, vaan eli taivasmaailmoissa. Sanotaan, että toinen ihmissielu, joka myöhemmin tunnettiin Gautama Buddhan nimellä, oli se, joka eli täällä näkyväisessä maailmassa. Näiden kahden ihmisen välillä oli sellainen tajunnan silta, että taivaassa oleva sielu koki maanpäällistä elämää ulkopuolella tämän maanpäällisen elämän. Näin valmistettiin tätä ihmissielua suureen tehtävään. Hänen piti ottaa vastaan Kristus omassa itsessään tähän näkyväiseen maailmaan asti. Se oli ensimmäinen tapahtuma ja sen tähden sitä oli niin kauan ja monella tavalla valmisteltava.

Näin ollen tuolla ihmissielulla, koska nyt oli jo miljoonia vuosia kulunut siitä ajasta, kun hän oli ollut ruumistuneena täällä maan päällä, ja ihmiskunnan elämä oli muuttunut aivan toisenlaiseksi — ihmisen ruumiillinen rakennekin oli aikaisemmin aivan toisenlainen kuin myöhemmin — ei ollut semmoista karmaa, että hän olisi päässyt syntymään tänne maailmaan, sillä ei hän tänne pääse syntymään kuka tahansa. Se on karma, joka meidät tänne vetää. Ja siinä yhteydessä, niin Pekka Ervast kertoo, tapahtui semmoista, mistä sitten on lähtöisin oppi sijaissovituksesta. Tapahtui sillä tavalla, että eräs korkea vihitty, Shankaraatshaarja tappoi itsensä nälkään. Hän meni luolaan ja oli siellä syömättä niin kauan, että hän kuoli. Koska itsemurha aiheuttaa karmallisena seurauksena väkivaltaisen kuoleman, niin Jeesus Kristus otti Shankaraatshaarjan karman itselleen, jotta hän voi syntyä maailmaan palestiinalaisessa ruu-

mistuksessaan. Sentähden hänen karmaansa sisältyi Shankaraatshaarjan karman väkivaltainen kuolema, niin että hänet voitiin tappaa. Eihän se olisi ollut välttämätöntä. Emme saa ajatella karmasta sillä tavalla, että se on ehdoton laki, ettei siinä ole mitään poikkeuksen mahdollisuuksia.

Jeesushan oli suuri Opettaja, jolla oli oppilasjoukko. On hyvin luultavaa, että oppilasjoukon horjuvaisuus aiheutti sen, että karma purkautui Jeesuksen yli. Tämähän käy selville evankeliumin kertomuksesta, jossa sanotaan, että oppilaat vähää ennen kuin Jeesus ristiinnaulittiin "nukkuivat". Heitä väsytti niin, etteivät he osanneet olla hereillä. Heidän sieluntilansa ei ollut sillä tavalla aktiivinen, että he olisivat uskaltaneet mennä vaikkapa kuolemaan Mestarinsa edestä. Ei tämä sitä tarkoita, että heidän olisi pitänyt käydä pyssyjen ja paukkujen kanssa roomalaisten sotilaitten kimppuun, vaan että heidän oman sielunsa asenteen olisi pitänyt olla niin vakava, niin positiivinen ja niin sankarillinen, että he olisivat uskaltaneet mennä vaikkapa kuolemaan Mestarinsa puolesta. Siinä olisi voinut olla pelastus.

Voimme ymmärtää tämän asian, kun tarkastelemme H. P. Blavatskyn asemaa. Hänen kohdallaan tilanne oli melkein samanlainen. Hänelle kävi myöskin niin, että hän loppujen lopuksi jäi yksin. Kun maailma rupesi jylläämään ja vastustavat voimat keksivät kaikenlaisia juonia, niinkuin salakaappijutunkin, josta syystä Blavatskyä sitten syytettiin jonkinlaiseksi humpuukimestariksi, niin eivät Blavatskynkään aikaiset oppilaat olleet

niin sankarillisia ja tosissaan, että he olisivat ryhtyneet puolustamaan opettajaansa oikein tosissaan. Tietäjän ja Ruusu-Ristin vanhoissa numeroissa on kertomuksia muutamista henkilöistä, jotka olivat läheisessä suhteessa Blavatskyy. Niistä käy selville, miten Blavatsky antoi ymmärtää, että kun lehdissä oli parjauksia, niin heidän olisi pitänyt kerätä kaikki voimansa ja kirjoittaa vastaan, puolustaa sillä tavalla totuutta ja häntä. Mutta semmoista sankarillisuutta ei löytynyt. Saman seikan saatamme ymmärtää olleen Jeesus Kristuksen kohtalona. Vaikka hänkin valitsi ympärilleen kaikki parhaat oppilaansa, jotka hän oli tuonut maailmaan mukanaan, niin ei sekään auttanut, hänen täytyi kokea tuo julma kuolema.

17

Kysymys: Saatanat, ahrimanit ja luciferit ovat ensimmäisen, toisen ja kolmannen luomispäivän luokalle jääneitä ja niiden karma on lunastettavissa tässä neljännessä luomispäivässä. Tarkoittaako se, että se karma on meissä ihmisissä sisäisesti voitettava, koska meissä ovat kaikki syntiinlankeemuksen viettelevät mahdollisuudet sekä myöskin mustan magian mahdollisuudet juurtuneina syvälle sieluumme Atlantiksen ajoilta? Vai kiusaavatko nuo olennot yhä kuiskien näkymättömästi maailmasta? Pekka Ervast sanoo, että joskus kuitenkin syntyy näitä merkillisiä olentoja tänne maapallolle, kuten esim. Napoleon. Pyytäisin selvitystä tähän asiaan?

Vastaus: Ensimmäisen, toisen ja kolmannen luomispäivän ihmiset olivat niinkuin kesken kasvaneita ihmiskuntia vielä sen vuoksi, että tämä maapallo oli kolmessa edellisessä luomispäivässä näkymättömillä tasoilla. Ei ollut tällaista näkyväistä maapalloa olemassa, eikä niiden luomispäivien ihmiskunnilla siis ollut samanlaisia kehittymismahdollisuuksia kuin meillä nyt on. Suuria joukkoja entisten luomispäivien ihmiskunnista syntyi maapallolle saamaan lisäkoulutusta edellisten juurirotujen aikana, siis kolmannen ja neljännen juurirodun aikana. Sanotaan, että neljäs juurirotu eli Atlantis-manner oli oikeastaan ensimmäisen luomispäivän ihmiskunnan temmellyskenttä. He edustivat atlantilaisena aikana älymystöä, sitä sivistyneistöä, joka vei elämää eteenpäin, ja me tavallinen ihmiskunta olimme silloin vielä kuin puolieläimiä, lapsenkaltaisia.

Koska nuo ihmiskunnat edellisissä juuriroduissa elivät omalaatuistaan elämää ja heillä oli omat kokeensa suoritettavina, jotta he oppivat ihmisyyden läksyä, niin he jättivät semmoisen karmallisen perinnön koko ihmiskunnalle, joka meitä nyt kiusaa. Koska kaikki edellisten luomispäivien ihmiskunnat eivät syntyneet fyysisesti, vaan osa heistä jäi näkymättömään maailmaan, siis astraalitasolle, niin juuri he, nuo näkymättömiin maailmoihin jääneet olennot edustavat luciferejä, ahri-manuja ja saatanoita. Sanotaan, että he viettelevät ihmiskuntia sisästäpäin, tai ihmiskuntaa, meitä ihmisiä, mutta tähän ulkoiseen maailmaan jäi myöskin noitten ruumistuneitten ihmisten karma. Se jäi aivan kuin meidän lunastettavaksemme siitä syystä, etteivät edellisten

luomispäivien ihmiskunnat syntyneet tänne maapallolle turhan takia, vaan sitä varten, että he omalla elämällään myöskin kasvattivat meitä lapsi-ihmisiä ja sen vuoksi osa heidän karmastaan lankesi aivan kuin meidän maksettavaksemme. Maksaminen tapahtuu siten, että me voitamme niitä vaikeuksia elämässämme, joita tuli karmana heiltä. Saatanoilta tuli esim. väkivalta, joka erikoisesti nyt riehuu ulkoisessa maailmassa.

Pekka Ervast sanoo, että joitakin yksityisiä ihmisiä noista edellisistä luomispäivistä on vieläkin ruumistuneina maailmassa. Hän sanoi mm. Napoleonin olleen tyyppillinen asura. Kun sitten joku kuiskasi: No, missäs Napoleon nyt on?, niin Pekka Ervast vastasi (minä olin siinä tilaisuudessa mukana): Napoleon ei ole näkyväisessä maailmassa eikä hän ole näkymättömässä maailmassa, Napoleon on mystério. Siihen asiaan sisältyy mystério, ei kaikista asioista ole puhuttu.

18

Kysymys: Onko mitään mahdollisuutta voittaa itseensä?

Vastaus: Blavatsky sanoo ”Hiljaisuuden äänessä”, jonka kirjan hän kirjoitti oppilailleen, että itsesääli on harhoista suurin. Sehän se kiusaa oikeastaan meitä jokaista, toista enemmän, toista vähemmän. Kun joudumme elämän vaikeuksiin, niin nousee sisästä päin ajatus: Voi minua raukkaa! Ihminen säälii itseään, ei hän helposti

sääli toista ihmistä, vaikka toiselle tapahtuisi onnettomastikin. Koska itsesääli on harhoista suurin, niin se pitäisi voittaa. Tässä on nyt tietenkin kysymys niistä ihmisistä, jotka yrittävät sitä voittaa, sillä eivät kaikki ihmiset yritäkään voittaa. On kysymys ns. pneumaatikoista eli henkisistä ihmisistä, joista gnostikotkin puhuivat. Näiden pitäisi voittaa itsesääli. Minä en ainakaan ymmärrä mitään muuta keinoa kuin sen, että kääntää huomionsa pois itsesäälistä ja ryhtyy tekemään henkistä työtä sillä tavalla kuin parhaiten osaa ja yrittää kiinnostua henkiseen työhön. Sillä tavalla unohtaa oman rakkaan, kalliin minänsä, joka on niin onneton.

19

Kysymys: Mistä johtuu, että kristosofisia kirjoja lukiessa tulee pelon tunne?

Vastaus: Minä en ole koskaan pelännyt kristosofista kirjallisuutta. Mutta jos pelon tunne todella tulee, niin voisi ajatella, että se on vanha karmallinen kaiku. Asianomainen on tullut joskus vastustaneeksi henkisiä asioita ja nyt entinen vastustamishalu purkautuu pelontunteena. Kenties voisi näinkin ajatella.

20

Kysymys: Miksi vain aniharvat muistavat eläneensä maan päällä?

Vastaus: Se johtuu siitä, niinkuin teosofinen elämänymmärrys selittää, että vaikka sanotaan ihmisen syntyvän uudelleen maan päälle, niin siinä ei ole sanottu koko totuutta. Se voidaan niin ymmärtää, koska semmoinen tosiasia on olemassa, että me olemme jälleensyntyviä olentoja. Mutta asian yhteydessä puhutaankin jälleensyntymisen mysteriosta. Se on sangen syvä mysterio ja eräs sen mysterion salaisuus on siinä, että me ihmiset olemme persoonallisuuksina kuolevaisia. Kuolemanjälkeisessä elämässä tämä päivätietoinen persoonallisuus haihtuu kokonaan pois, tarkoitan tavallista ihmistä. Kun uusi persoonallisuus syntyy uudessa jälleensyntymässä, niin se on aivan uusi, sillä on uusi ajatus-, tunne- ja eetteriruumis, jos niitä nyt ruumiiksi sanomme. Niihin ei sisälly vanhan persoonallisuuden muistoa. Vanhaa persoonallisuutta ei voi muuten muistaa kuin sillä tavoin, että henkisen tien kulkija ensin saa kokemusperäisen yhteyden korkeampaan kuolemattomaan minäänsä, etsii sitten kuolemattoman minänsä kautta esiin entisen persoonallisuuden ja luo sen uudestaan luonnon muistista, akaashasta. Siihen perustuu jälleensyntymismuisti.

Sitten on eri asia, kun joku kuolee esim. lapsena. Eihän lapsella ole vielä ollut elämässään mitään erikoisia kokemuksia, hänellä on hyvin pienet kokemukset ja ne ovat tavallisesti kauniita. Semmoinen lapsi saattaa syntyä melko pian uudelleen samana persoonallisuutena ja silloin hän lapsena muistaa entisen lyhyen elämänsä. Hän saattaa muistaa, missä hän on asunut ja ketkä ovat hänen äitinsä ja isänsä. Sellaisia tapauksia on paljon.

Sillä tavoin jälleensyntymisoppi on tullut teknillisestikin todistetuksi.

21

Kysymys: Pekka Ervast sanoo, että vain yksi kahdestoista osa korkeammasta minästämmä ilmenee kerrallaan yhdessä jälleensyntymässä. Kaipaisin lisävalaistusta?

Vastaus. Sanonta yksi kahdestoista osa on minun tietääkseni useimmiten ilmoitettu vertauskuvana. Sillä tarkoitetaan sitä, että niinkuin kellossa on kaksitoista tuntia ja yksi tunti on kahdestoista osa ympärikerroksesta, niin tämä vertauskuva sopii jotenkin ihmisen persoonallisuuksissa esiintyviin tekijöihin. Muistamme, että me ihmiset jälleensyntyvinä olentoina olemme jo hyvin kauan taivaltaneet täällä maan päällä. Olemme aikaansaaneet paljon syitä, joiden seurauksia on kasautunut maksettaviksi. Ei kukaan yhden elämän aikana ehdi paljoakaan maksaa vanhoja velkojaan, koska aina tulee pannuksi liikkeelle uusia syitä. Tällä tavoin ihmisen syntynyt persoonallisuus tuo tullessaan jonkin karman määrän, jonkin menneisyydessä tehtyjen velkojen määrän. Elämä sovittaa sen asian niin viisaasti — puhutaankin karman herroista, jotka nuo asiat viisaudessaan järjestävät — että me ihmiset synnymme sellaisiin olosuhteisiin, sellaisilla kyvyillä ja talenteilla varustettuina, että kykenemme tuon karman määrän täyttämään, lu-

nastamaan, ellemme väsy. Joku väsyikin eikä jaksaa ja silloin jää velka maksamatta.

Tuollaiset asiat kuin että on kyseessä juuri yksi kahdestoista osa täytyy ottaa kuvaannollisesti eikä kirjaimellisesti. Me ihmiset olemme kaikki erilaisia ja kullakin on erilainen elämäntehtävä, hieman toisista poikkeava. Toinen ihminen on voimakkaampi kuin toinen, jaksaa enemmän kuin toinen jne.

22

Kysymys: Mitä etua on pienistä ryhmistä tässä työssä, kuten Ruusu-Risti, Teosofinen Seura ja Kristosofit? Miten niiden välillä voisi saada aikaan yhteisymmärrystä?

Vastaus: Sitä en todellakaan osaa sanoa, koska viisaimmatkaan eivät ole osanneet sanoa. Olisi saatava aikaan yhteisymmärrystä myöskin kristillisten kirkkojen välillä. Sillä nekin kaikki lähtevät samasta Jeesuksesta, ainakin tunnustavat Jeesuksen Jumalan Pojaksi. On kolme suurta kirkkokuntaa. Viimeksi luin kristillisistä lahkoista, niitä on tavattoman paljon. Ja kaikki ovat mielestään oikeassa. Miten saada yhteisymmärrystä niiden välillä? — Mehän tiedämme, että Suomessa on monta puoluetta ja ne kaikki sanovat ajavansa kansan parasta. Kuitenkin kun luemme sanomalehtiä ja seuraamme asioita, niin huomaamme, että ne ovat toinen toisensa tukassa kiinni eduskunnassa. Onkohan mikään puo-

lue oikein tosissaan kansan parhaan puolesta? — Kuka keksii teosofiseen pulmaan ratkaisun? Pekka Ervast aikanaan sitä yritti. Hän lähetti kiertokirjeen maailman kaikille teosofisesta rungosta haarautuneille järjestöille, joita on hyvin paljon. Asiaa piti käsiteltämän teosofisessa kongressissa Pariisissa. Vaikka kiertokirje oli aikoinaan lähetetty eri yhtymille tutkittavaksi, tutustumiseksi, niin sitä ei otettu kongressissa edes käsiteltäväksi. Niin, kuka osaa ratkaisun löytää?

23

Kysymys: Mitä tarkoitetaan, kun sanotaan, että kuupitrit auttoivat tulevia Maan asukkaita?

Vastaus: Sillä tarkoitetaan sitä, että tämän nykyisen luomispäivän edellinen luomispäivä, jota on nimitetty Kuu-kaudeksi eli Kuun luomispäiväksi, kasvatti myös oman ihmiskuntansa, niinkuin tämä maapallokin on kasvattanut ihmiskunnan. Kuu-luomispäivä oli eetterisellä tasolla, se ei ollut vielä kemiallis-fyysillisellä tasolla. Kuu planeettana on vähitellen tiivistynyt maapallon mukana sellaiseen tilaan kuin se nyt on. Sen luomispäivän ihmiskunta lähetti, niinkuin teosofinen opetus kertoo, itsestään ihmismuodon hahmot tänne maapallolle. Kun luonto täällä maan päällä — täytyy muistaa, että ne hahmot olivat eetterisiä eivätkä kemiallis-fyysillisiä — yritti rakentaa ihmisen muodon, niin se muoto oli alussa sellainen kuin sattui. Mutta muodon

sisällä voi nähdä ihmisen piirteet. Ne piirteet tulivat näkyviin ihmiskunnassa vasta vähitellen. Sillä tavalla me, tämä ihmiskunta, saimme apua edellisen luomispäivän ihmiskunnalta. Maailmankaikkeudessa vallitsee avunannon laki, niin että viisaammat auttavat heikompia, vähemmän viisaita, vahvemmat heikompia jne. Sillä tavoin kehitys menee eteenpäin.

24

Kysymys: Millä tavalla tulevaisuudessa tulee ihmisten lisääntyminen tapahtumaan ja koskeeko se uutta kehitysjaksoa? Voisiko tällaisesta olla merkkejä jo nyt?

Vastaus: Se on tietenkin luonnon asia, millä tavalla ihmisiä tulee maailmaan, koska elämä itse viisaudessaan on keksinyt tämän nykyisenkin menetelmän. Emme me ole sitä keksineet. Luonto tietenkin keksii uudet menetelmät, sitten kun se aika tulee, sillä sukupuolinen kah-tiajakautuminen on tavallaan kuin poikkeustapaus ihmiskunnan kohdalla. Se on luonnollinen tapahtuma eläinkunnan kohdalla. Mutta ihmiskunta jotenkin suistui. Se on niin pitkä asia, ettei sitä tässä voi lyhyesti selittää. Se ei ollut yhtäkkinen tapahtuma, vaan se kesti hyvin pitkiä aikoja. Vanha Testamentti nimittää sitä syntiinlankeemukseksi. Siitä johtui kahteen sukupuoleen jakautuminen, joka tapahtui tämän kehityskaaren laskevalla puolella, siis kolmannen juurirodun aikana.

Kun nyt olemme vastakkaisella puolella, nousevan

kaaren puolella, niin olemme niiden tapahtumien edessä, jolloin kahteen sukupuoleen jakautuminen tulee ihmiskunnan kohdalta poistumaan. Se ei tapahdu yhtäkkiä, vaan vähitellen. Kun joku kuulee tällaisen asian, niin hän joutuu vallan ymmälle. Mutta luonto on sellainen kuin se on.

Tässä kysytään, näkyykö siitä mitään merkkejä? Muistaakseni Pekka Ervast jossakin huomauttaa, että merkkejä löytyy sukupuolielämän harhautumisissa, joita nykyään tavataan sangen paljon. Ne ovat oireita siitä, että luonto keksii jotakin uutta.

25

Kysymys: Miten maan vetovoima voitetaan henkisesti eli okkultisesti?

Vastaus: Tämä kysymys voisi tarkoittaa vaikkapa jotakin meditaatioilmiöitä tai voisimmehan ajatella, että maa vetää meitä puoleensa moraalisestikin. Olemme maan vetovoiman alaisia kiinteästi silloin, kun olemme sielussamme kiinni aineellisessa elämässä. Luonto vaatii, että ihmiskunnan täytyy vähitellen oppia luopumaan aineellisuuden aiheuttamista kiinnikkeistä. Puhutaan maan vetovoiman voittamisesta silläkin tavalla, että maan vetovoima lakkaa fyysisesti jonkun ihmisen kohdalla. Itämailta on paljon tarinoita levitaatioilmiöistä, jolloin ihminen saattaa nousta ylös maasta. On sel-

lainen joogamenetelmäkin, jossa harjoitetaan itsensä keventämistä.

Kerron erään tarinan, erään silminnäkijän kuvauksen. Hän kulki jonkun toisen kanssa jossakin Intian aarniometsässä ja heidän ollessaan erään kallion juurella he havaitsivat kalliolla istuvan miehen. Kun mies huomasi heidät, hän säikähti. Vaikka miehellä oli ympärillään painavat, rautaiset kahleet nähtävästi siitä syystä, ettei hän lentäisi ilmaan, niin hän kuitenkin lensi yhtäkkiä toiseen paikkaan. Nämä eivät ole aivan taruja, vaikka ne meistä tuntuvat keksityiltä. Kun ajattelemme esim. Egyptin pyramiideja ja monia muita vanhoja rakennelmia, joita on tavattu sekä idässä että lännessä, niin huomaamme, että niissä on tavattoman suuria rakennuskiiviä, jotka painavat ties kuinka monta tonnia kappale. Koska niitä on pystytty liikuttelemaan, niin alkaa jo epäillä, että siihen aikaan on varmaan tunnettu jokin sellainen voima, jonka salaisuus on ihmiskunnalta hävinnyt.

26

Kysymys: Ajattelen niin, että huumorintajuinen ihminen osaa jo ainakin jossain määrin suhtautua kärsimyksiin oikein, ts. niin, ettei pelkää niitä. Liekö näin?

Vastaus: Kyllä se voi olla aivan totta. Kärsimyksiinkin voidaan suhtautua monella tavalla. Joku voi panna leikiksi sellaisen asian, jonka toinen ottaa todesta.

Kysymys: Mitä on musta magia ja sen voittaminen?

Vastaus: Magialla yleensä käsitetään yliaistillisten voimien käyttämistä. Sitä on monenlaista. Esim. kaikenlaiset seremoniat ovat alunperin olleet maagillisia toimituksia. Riippuu tarkoituksesta, onko magia mustaa vai valkoista. Kun esim. sotilassoittokunta marssii rivistön edellä ja siinä lyödään rumpua, niin että kuuluu ”kolmanteen kylään”, ja jalka nousee rummun tahdissa, niin se on maagillinen toimitus. Koska sen tarkoituksena on innostaa sotilaita, niin tarkoituksesta näyttää magian värin. Jos se ihmisjoukko, joka marssii tuolaisen rummun päristyksen jäljessä, olisi menossa esim. talkootöihin, rakentamaan jollekulle taloa, niin soitolla olisi aivan toinen tarkoitus. Silloin voitaisiin sanoa, että se on valkoista magiaa. Innostetaanhan siinä soitolla ja rummun päristyksellä ihmisiä auttamaan toista ihmistä. Sotilaita taas innostetaan tappamaan.

Kysymys: Mitä on Kundaliinitali? Jotkut opettavat, että sitä ei saa herättää. Kuinka se herää?

Vastaus: Se voima, joka meissä nyt vaikuttaa sukupuolivoimana, oli aikoinaan yhtenäinen. Se meni kahtia sillä tavoin, että toinen puoli siitä jakautui suvun jat-

kamista toteuttamaan ja toinen puoli jäi ruumiiseen vaikuttamaan maagillisena voimana, joka asustaa, niin- kuin kerrotaan, selkärangan alaosassa, muistaakseni neljannen ja viidennen nikaman välissä. Siinä okkultisessa treenauksessa, joka sisältyy Vanhan liiton vihkimystiehen, herätettiin kundaliini. Siitä herättämispuuhasta on jälkiä mm. Kalevalassa.

Kun kundaliini herää, niin se valtaa ihmisen niin, että ihminen tuntee kuin mahtavan voiman. Siinä on ollut aina se vaara, että kun kundaliini herätetään jollakin okkultisella treenauksella, niin se voi viedä ihmisen noituuteen. Nyt on opetettu, että kundaliinia ei saa herättää väkisin, vaan se herää itsestään siinä ihmisessä, joka kulkee Kristuksen viittomaa tietä. Silloin se herää luonnollisella tavalla ja antaa voimansa ihmisen käytettäväksi. Kristus herättää sen. Jos tahdomme nähdä esimerkkejä elävästä elämästä, ettei tämä jää aivan teoriaksi, niin voimme ottaa esimerkeiksi sellaiset ihmiset, jotka ovat Jeesus Kristuksen opetuksia noudattaen löytäneet mystisen Kristuksen itsestään. Leo Tolstoi oli eräs sellainen. Hän oli oikea tarmonpesä. Hän uskalsi puhua löytämästään asiasta. Samanlaisia ilmiöitä näemme myös täällä Suomessa. Arvid Järnefelt oman kertomuksensa mukaan löysi myös Kristuksen. Hänessäkin kundaliini heräsi semmoisena voimana, että hänen täytyi julistaa maailmalle Kristuksen oppia. Hänhän piti ns. kirkkopuheet silloin aikanaan. J. R. Hannula ja Pekka Ervast ovat myös kaksi sellaista tapausta. Pekka Ervast sanoi, että hän uudestisyntymiskokemuksensa jälkeen sai panna alkuun teosofisen liikkeen Suomessa

ja hän teki sen tavattomalla tarmolla ja voimalla. Samalla tavalla J.R. Hannula kertoi, miten hän koki uudestisyntymiskokemuksen, jolloin tarmo heräsi myöskin hänessä. Hän jaksoi koko lopun ikänsä tallata Suomen mannerta ja tehdä kristosofista työtä. Nämä ovat kristillisen ajan esimerkkejä Kundaliinitulen heräämisestä.

29

Kysymys: Pekka Ervast sanoo: "Verrattain harvoilla ihmisillä on mahdollista jäädä tähän tähteen Mestareina ottamaan osaa Valkoisen Veljeskunnan työhön". Mitenkä tämän ymmärtäisi oikein?

Vastaus: Tämän voi ymmärtää sillä tavalla, että kaikki eivät rakasta tätä ihmiskuntaa, koska tämän maapallon kaikki asukkaat eivät oikeastaan kuulu tähän ihmiskuntaan. Siinäkin on salaisuus. Tämän ihmiskunnan mukana on sangen paljon ihmisiä edellisistä luomispäivistä. Koska nämä olivat vanhoja sieluja ja ruumistuivat jo Lemurialla ja oppivat sen läksyn, jonka tämä maapallo voi heille antaa, heidän aikansa oli tullut siirtyä pois täältä. Se oli heidän karmansa ja sanotaan, että he siirtyivät omiin enkelijärjestöihinsä. On annettu ymmärtää, että ensimmäisestä, kaikkein vanhimmas-
ta luomispäivästä on vielä joukko ihmiskunnan keskellä elämässä ja oppimassa. He esiintyvät poikkeusihmisinä, erikoisina, suurina neroina ja tienraivaajina ja hirmuisina sotapäällikköinä jne. He ovat tavattoman eteviä

omalla alallaan. On ymmärrettävissä, että he ovat myös voimakkaita sieluja. Jos he heräävät tekemään yhtä paljon hyvää kuin he ovat tehneet tähän asti pahaa, niin he nopeasti jättävät tämän maapallon. He ovat saaneet seuraajia meistä muista ihmisistä.

30

Kysymys: Mitä ovat ns. ufot eli lentävät lautaset, joita väitetään esiintyneen maapallolla, mm. Suomessa? Onko niissä auttavia joukkoja toisista planeetoista?

Vastaus: Nämä ovat asioita, joista ei ole varsinaisia kouriintuntuvia todistuksia. Sanotaan, ettei ole savua ilman tulta. Asiassa voi olla jotakin itua ainakin sillä tavalla, että me ihmiset olemme nyt siirtymässä tästä viidennestä juurirodusta kuudenteen. Kuudes juurirotu alkaa parhaillaan ottaa ensimmäisiä askeleitaan. Kuudennen juurirodun ensimmäistä alarotua valmistetaan. Kuudes juurirotu tulee herättämään uuden aistin, nim. astraalisen selvänäön. Meillä on nyt viisi aistia ja tuleva juurirotu tuo lisää kuudennen. Olemme sellaisessa vaihdekohdassa, että kun tuo uusi aisti alkaa vaikuttaa, niin ihmiset näkevät kaikenkaltaisia unia, näkyjä ja kummituksia. Aisti ei toimi vielä muuten kuin tuolla tavalla ”repimällä” joissakin harvoissa tapauksissa. Kun joku näkee jonkin ns. yliluonnollisen ilmiön, niin hän yrittää sovittaa tuon oman näkynsä tämän fyysisen

maailman lakien mukaiseksi. Kun se ei sovi, niin täytyy keksiä jokin selitys. Jotakin perää voi olla semmoises-sa näyssä. Mutta kun joku henkilö kertoo, että ufo-ih-misiä tulee vastaan kadulla tai istuu ravintolassa eikä kukaan tunne heitä, niin se on jo kaikkea muuta kuin uskottavaa.

31

Kysymys: Maailmanuskonto ja nykyaika, mikä olisi ensiarvoisen tärkeää aikamme suuren Opettajan työn ymmärtämisessä?

Vastaus: Eiköhän ensiarvoisen tärkeätä nykyajassa olisi sotakysymyksen selvittely, sillä maailman kansat ovat todellakin yhteistuhon uhkan alaisina jatkuvasti. Vaikka valtiomiehet hyvin ymmärtävät ja tietävät, että nykyisillä teknillisillä välineillä aloitettu ja käyty sota ei varmaan koidu kenenkään voitoksi, niin siitä huolimatta ei käydä oikein tosi teossa siihen asiaan käsiksi. Onhan pohdittu jo vuosikymmenet, miten saataisiin sota pois maailmasta, mutta asiassa on monta tekijää. Ehkä kaikkein suurimpana tekijänä on kunnia, kansan kunnia. Meidän kansamme pitäisi olla hieman parempi kuin toiset kansat. Sitten on eri asia, mitä kunnia on, millä tavalla sitä mitataan, mitataanko sitä ”litroittain vai grammoittain”. Mutta niin tärkeä asia kunnia on, varsinkin suurvaltojen kunnia, että siihen ei saa puutua.

Kysymys: Väinö Lehtonen sanoi, että nyt on kerätty ”rammat” ja ”rujotkin” työhön ja että he siihen kelpaavat, koska ovat nöyriä. Miten tähän asiaan suhtautuu itseluottamus? Onko se tarpeellinen ominaisuus?

Vastaus: Minun ymmärtääkseni tuo Uuden Testamentin puhe on ymmärrettävä vertauskuvallisesti siten, ettei se tarkoita sitä, että henkisessä työssä ovat etevimpiä ”jalkapuolet” ja ”silmäpuolet” ja muut ”rujot” ja ”rammat”. Kysymys on aivan muusta, niinkuin esitelmässäkin yritin selittää. Pistis Sophiassa Jeesus sanoo, että hän itse valitsi omat vanhempansa ja ne oppilaansa, jotka syntyivät maailmaan hänen mukanaan, hän asetti syntymään vanhurskaitten ruumiisiin. Hän siis järjesti tullessaan oppilasjoukon. Mutta tiedämme, että kun kristillinen liike alkoi levitä, niin oppilaita oli enemmänkin. Ja kaikki meni hyvin alussa. Mutta vähitellen kristillinen liike alkoi ajautua matalikolle ja päättyi valtiokirkon syntyyn.

Mutta kun katselemme muita henkisiä liikkeitä, näemme sen ilmiön, että ne ensimmäiset ihmiset, jotka esim. H. P. Blavatskyn aikana ottivat osaa sen aikaiseen teosofiseen työhön, olivat lupautuneet tekemään työtä H. P. Blavatskyn rinnalla. Vaikka kaikki alussa näytti menevän hyvin, niin juuri nämä, jos nyt nimitämme heitä kutsutuiksi, — niinkuin Uudessa Testamentissa sanotaan, että heidät oli kutsuttu Kuninkaan pojan häihin — juuri ne ensimmäiset teosofit, ne kutsutut, jot-

ka karmansa nojalla olivat tavallaan kuin velvollisia lunastamaan jotakin karmaa tekemällä teosofista työtä H. P. Blavatskyn rinnalla, vähitellen jättivät Blavatskyn, niin että hän jäi loppujen lopuksi yksin. Se juuri todistaa, että kutsutut eivät olleet kelpollisia tulemaan Kunninkaan pojan häihin, jos tuollaista vertausta käyte-
tään. Mutta sitten näemme, että henkinen työ on jatkunut maailmassa ja on tehty uusia yrityksiä. Nyt voidaan sanoa, että koottiin "rujot" ja "rammat" tien ohesta. Ei se suinkaan sitä merkitse, että nämä olivat jollain tavoin huonompia kuin ensimmäiset, vaan se oli sitä, että myöhemmin työsaralle tulleet olivat jo vähän viisaampia, vähän enemmän valistuneita. He olivat jo osanneet voittaa itseään jonkin verran. He eivät olleet niin vallanhaluisia, niin itseään korostavia, vaan sillä tavalla "rujoja ja rampoja", että he käsittivät oman heikkoutensa, tietämättömyytensä. Sanotaankin, että tietämättömyyden käsittäminen on tiedon ensimmäinen askel, joten tässä ei ole kysymys mistään huonoudesta, vaan päinvastoin voisi sanoa paremmuudesta. Sillä henkinen tiehän johtaa juuri siihen, että me luovumme persoonallisuudestamme.

33

Kysymys: Missä on itsealoitteellisuuden ja itsensä pakottamisen välinen raja? Vai onko asiassa jokin ratkaisu, joka tekee tällaisesta kysymyksestä aiheettoman?

Vastaus: Itsealoitteellisuuden ja itsensä pakottamisen

raja on yksilöllinen asia, sillä me ihmiset olemme luonostamme laiskoja. Jos kysymme kadun mieheltä, mikä on hänen ihanteensa, niin melkeinpä hän sanoo, että kun saisi maata sängyssä selällään eikä tarvitsisi mitään tehdä. Vertauksessa kuvastuu laiskuus. Meissä ei oikeastaan ole itsealoitteellisuutta tarpeeksi, ainakaan kaikissa. Silloin ei auta muu kuin täytyy käyttää itsensä pakottamista. Hyvä esimerkki on se, jos alkaa mietiskellä, niin ei olekaan yksinkertaista istua ja miettiä, mietiskellä Jumalaa tai omaa korkeampaa minäänsä. Kyllä siinä sillä tavoin käy, että fyysisessä ruumiissa olevat kaikenlaiset voimat hyökkäävät kimppuun. Nenänpää alkaa syyhyä ja korvaa alkaa kutittaa, milloin mitäkin, niin ettei voi pysyä rauhassa hiljaa viittä minuuttia. Eikä siinä silloin mikään muu auta, jos tahtoo voittaa ensimmäiset ansat ja esteet, kuin pakottaa itsensä pysymään hiljaa. Fyysinen ruumis tottelee vähitellen, kun sitä totuttaa.

34

Kysymys: J. R. Hannula sanoo kirjassaan ”Vihkimyksestä” (s. 16), että ensimmäisenä helluntaina muutamat opetuslapset ”hetkessä” muuttuivat opetuslapsiudessaan apostoleiksi. Miten tätä kokeumusta voisi ymmärtää nykyaikana? Mitä on apostoli?

Vastaus: Tietysti ”hetkessä” muuttuminen ei tapahtunut ilman edellä käyvää valmistusta. Muistakaamme, että Jeesuskin lähetti joukon oppilaitaan työtovereik-

seen. He olivat vanhoja vihittyjä, jotka tulivat mukaan Jeesuksen työhön. Heillä oli sellainen menneisyys takanaan. Oli mahdollista, että he joukolla saivat uudestisyntymiskokemuksen sitä henkistä työtä varten, jota heidän oli ryhdyttävä tekemään. Heistä tuli sitten apostoleita, siis sellaisia, jotka kulkivat paikasta toiseen ja puhuivat Mestarinsa opetuksista ja opista niin hyvin kuin taisivat. Uudessa Testamentissa on sangen vähän kerrottu, mitä he puhuivat. Sanotaan pääasiallisesti vain niin, että he opettivat, että Jeesus on Kristus. Tämä menee ohi korvien, kun sen lukee ajattelematta. Sana Kristus ei ole kristillistä keksintöä, Kristus tarkoittaa voideltua. Jo entisajan mysteριοissa nimitettiin voidelluiksi niitä, jotka olivat läpäisseet jonkin vihkimyksen. Senaikaiset juutalaiset tiesivät nämä asiat, varsinkin rabbiinit, jotka olivat omissa kouluissaan niitä pohtineet. He odottivat Messiasta. Yleinen tieto meilläkin on, että juutalaiset odottivat Messiasta, he odottivat Kristusta. Kun sitten Jeesus teloitettiin, niin oppilaat yrittivät puheissaan todistaa, että Jeesus oli se Kristus, jota oli odotettu. Tällä tavoin heidän sanomansa keskittyi juuri sen asian todistamiseen, että Jeesus oli Kristus, Jeesus oli odotettu Messias. Uskokaa hänen opetuksiinsa.

35

Kysymys: Kaitselmuksen ansiosta ihminen saa niin paljon karmaa kantaakseen kuin hän kussakin ruumistuksessa jaksaa lunastaa. Miten kaitselmuksella muulla tavalla vaikuttaa elämäämme?

Vastaus: Asiaa on kuvattu suorakulmaisella kolmiolla. Ihmisen suhde tähän elämään on sellainen, että vaaka-suora viiva kuvaa ihmisen karmaa, sitä menneisyyden painolastia, jonka ihminen tuo jälleensyntyessään tullessaan. Vaakasutoran viivan toisessa päässä oleva pystysuora viiva, kateetti, kuvaa ihmisen omaa tahtoa ja niitä yhdistävä viiva, hypotenuusa, kaitselmusta, joten ihminen on kuin suorakulmainen kolmio. Sitä mukaa kuin ihmisen tahto kasvaa ylöspäin, niin kaitselmuksen tuki on apuna. Se on jatkuvasti apuna, niin että ihminen jaksaa ponnistaa elämänsä läpi. Jos hän tahtoo, ei hän lannistu. Kun sitten tulee aika, jolloin ihminen alkaa lunastaa omaa karmaansa, siis vaakasutor viiva alkaa lyhentyä, niin kaitselmuksen viiva, hypotenuusa, nuosee yhä enemmän pystyyn ja loppujen lopuksi yhtyy oman tahdon viivaan. Ihmisestä itsestään tulee silloin kaitselmuks, oman onnensa seppä.

36

Kysymys: Kuinka ja missä ajattelussa henki ja sielu toimivat ikäänkuin erillisinä tässä fyysillisessä elämässä sekä myös kuolemanjälkeisessä elämässä?

Vastaus: Kristosofisen elämänymmärryksen mukaan henki on meidän korkeampi minämme ja sielu on tunne-ajatus perinssiippi meissä. Sehän se yleensä on meissä ratkaiseva. Mikäli meissä pääsee esille henki, ts. korkeampi järki, rakkaustahto, niin silloin tulee henkinen

puoli ilmi sielullisissakin toiminnoissa. Kuolemanjälkeisessä elämässä on tilanne semmoinen, että korkeampi minä irtaantuu kuolinhetkellä ja ihmisen purgatorio jää persoonallisen sieluelämän varaan, mitä siihen on maanpäällisessä elämässä kertynyt. Niitten avujen varassa hän sitten saattaa tehdä kuolemanjälkeisessä elämässä auttamistyötä, jos hän on ollut maaelämänsä aikana auttavainen. Ellei hän sitä ole ollut eläessään, niin ei hän sitä voi olla kuoleman jälkeenkään. Kun jotkut ovat kyselleet, miten he voisivat esim. unielämässään auttaa, niin Pekka Ervast antaa tähän semmoisen neuvan, ettei pidä pyrkiä siihen, että tahtois auttaa toisia, vaan pitää pyrkiä siihen, että kykenisi olemaan hyvä ihminen. Jos ihminen on päivätietoisessa elämässään hyvä ihminen, niin hän on sitä myöskin nukkuessaan. Sitten tulee kyllä tilaisuuksia, jolloin hän voi tehdä jotakin unielämässäänkin.

37

Kysymys: Johanneksen ilmestyskirjassa, 21:ssä luvussa sanotaan näin: ”Ja meri antoi ne kuolleet, jotka siinä olivat ja kuolema ja tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat, ja ne tuomittiin kukin tekojensa mukaan ja kuolema ja tuonela heitettiin tulijärveen. Ja jota ei ollut elämän kirjaan kirjoitettu, hänet heitettiin tulijärveen”. Mitä tämä tällainen sanoma oikein merkitsee?

Vastaus: Johanneksen ilmestyskirja on kirjoitettu vertauskuvallisesti tarkoituksella, että ihmiset sitä pohtisivat ja kasvaisivat pohtiessaan, sillä ei ihminen kasva itsestään, hänen on tehtävä työtä. Ilmestyskirjan kuvauksia on avattava useammalla avaimella, sillä ne ovat selvästi psykologisia. Ihmissielussa tapahtuu ihmisyyden tiellä muutoksia, joita kirjassa kuvataan, ja kuolemanjälkeinen elämä sisältyy Ilmestyskirjan kertomuksiin. Ilmestyskirjaan sisältyy historiallisiakin asioita, sillä se kirjoitettiin Jeesuksen jälkeen ja sen henki on sellainen, että se kuvaa asioita ja tapahtumia, jotka tapahtuvat Jeesuksen jälkeisessä tulevaisuudessa, joten tällä tavoin tulevat ehkä ymmärrettäviksi nuo vaikeat lauseet: ”Meri antoi kuolleet, jotka siinä olivat ja kuolema ja tuonela antoivat ne kuolleet, jotka niissä olivat ja ne tuomittiin kukin tekojensa mukaan”.

Kuolemanjälkeinen elämä on astraalinen meri, jossa jokainen ihminen käy läpi sen viimeisen tuomion, jonka hän luonnon pakosta käy läpi kuolinhetkellään. Ihminen erottaa siinä oman korkeamman minänsä valossa maanpäälliset teot oikealle ja vasemmalle. Ne teot, joita hän korkeamman minänsä valossa ei hyväksy ja jotka hän asettaa vasemmalle, palavat tulijärvessä, kuolemanjälkeisessä kiirastulessa. Ne tunteet, teot ja ajatukset, jotka hän korkeamman minänsä valossa hyväksyy, siirtyvät luonnostaan deevakhaanin tilaan, taivasmaailmoihin, joissa vainaja kiirastulielämänsä jälkeen kokee kaiken sen hyvän autuutena, minkä hän tuli maaelämänsä aikana tehneeksi jne. Tällä tavalla tulijärvi on ymmär-

rettävissä jokaisen ihmisen kokemana psykologisena asiana.

Eräs avain on se, etteivät ne asiat, jotka ihminen kokee kuoleman jälkeen, ole lopullisia, sillä ne teot, joita hän on tehnyt täällä eläessään, hänen on ratkaistava myöskin fyysillisen elämänsä aikana. Kokemukset kuolemanjälkeisessä elämässä ovat kuin heijastuksia, niistä jää siemen, karmallinen siemen ja se itää taas seuraavassa jälleensyntymässä. Silloin ihmisen maallinen elämä voi olla kuin tulijärvi. Mitä siinä ratkaistaan, se vasta on todellista, pysyvää, sitä ei sitten enää uusita.

Lisäksi puhutaan elämän kirjasta. Se on ymmärrettävä siten, että jokaisella ihmisellä on akaashan muistikirja, johon kaikki merkitään muistiin. Se on se elämän kirja, jonka tiedoista koostuu persoonallisuus karman käskystä seuraavassa jälleensyntymässä. Jos ihminen astuu henkisen kehityksen tielle, niin hän kokee määrättyjä asioita. Ne ovat jossain mielessä ennustuksia ihmiskunnan tulevaisuudesta. Siksi Ilmestyskirjan kuvaukset ovat myöskin historiallisia. Niin kuin ihminen kokee viimeisen tuomion kuolinhetkellään, niin ihmiskunnalle tulee sellaisia aikoja, jolloin voidaan puhua viimeisestä tuomiosta. Näinhän onkin tapahtunut jo monta kertaa, esim. Atlantiksen aikana. Silloinen rotu koki viimeisen tuomion ja koko mantere hävisi. Siinä heitettiin Tulijärveen kuolema ja tuonelakin sillä kertaa. Mutta ei kehitys pääty romahdukseen, vaan se päättyy sillä tavalla, että tämä ihmiskunta kaikkien vaikeuksiensa läpi käytyään saavuttaa ihmiselle asetetun päämäärän, kosmisessa Kristuksessa meihin asetetun ju-

malan kuvan. Kun ihmiskunta saavuttaa sen kerran niin laajasti ja suurenmoisesti, että maapallokin seuraa siinä mukana, niin vanha väkivaltaan nojautuva elämäntapa tulee tuomituksi. Pekka Ervast puhuu tästä asiasta ja sanoo, että maapallo on nyt jo lähtenyt kirkastuksen tielle, eetteröitymisen tielle. Voitaisiin sanoa, että me elämme nyt tässä fyysillisessä maailmassa kuolemanjälkeistä elämää. On tapahtunut kosmisten voimien vuodatus tälle planeetalle. Vanha elämäntapa on tullut tuomituksi. Kaikki, mikä on perustunut sotaan ja väkivaltaan, on tullut sillä tavalla tuomituksi, ettei se enää kestä. Suuret valtiomiehet sen jo tunnustavat. On astuttava järjen heräilyksen tielle, uuteen aikakautteen, jonka pohjasävel nyt on viritetty ihmiskunnassa. Se odottaa toteutumistaan ja ihmisyyksilöiden kohdalla se voi jo toteutua.

38

Kysymys: Mitä on sanottava eri virtauksista ja uskonnollisista lahkokunnista, kun niin monet sanovat, että täällä on Kristus ja Jumalan lähettämä profeetta?

Vastaus: Jeesuksen opetuksena on esitetty Uudessa testamentissa: "Niin, monet tulevat ja sanovat, täällä on Kristus ja tuolla, mutta älkää heihin uskoko. Jos teille sanotaan että Kristus on tuolla kammiossa, niin älkää sinne lähtekö, sen paremmin kuin erämaahankaan. Ei Kristus sillä tavalla tule, vaan kun Kristus tulee, niin

se on kuin salama, joka välähtää idästä länteen". Kristus on valo, joka ratkaisee ihmiskunnan kaikki pulmat. Kun Kristus syntyy ihmisessä, niin se on henkinen, eikä ulkonainen tapahtuma. Kristussyntymän valossa ihminen tietää, mikä on elämän tarkoitus. Pekka Ervast kertoo omasta Jordankaste-kokemuksestaan, että siinä hänelle selvisi elämän arvoitus. Se oli Kristuksen syntymä hänessä. Maailmoiden Isän ihmisyyshanne sai ihmisessä päivätajuisen muodon. Kyllähän Kristusta ennenkin oli koettu. Vanhan liiton aikana sitä koettiin näkymättömässä maailmassa, niin että henkinen pyrkijä transsitilassa koki Kristusta ja sitten toi siitä muiston päivätajuntaan. Vanhan Testamentin profeetat olivat mm. sellaisia ihmisiä. Mutta koska ne olivat etupäässä astraali-maailmassa tapahtuneita kokemuksia, niin niissä oli kokonaan toinen henki kuin fyysillisessä maailmassa päivätajunnassa koetuissa. Vanhan liiton kokemuksen henki voidaan määritellä sanalla oikeus, sillä profeetat olivat kuin oikeuden julistajia. Hehän huusivat ihmisille suurella äänellä "Tehkää parannus". Niinhän Johannes Kastajakin huusi.

Sitten on eri asia, kun tulee sellaisia aikoja, jolloin ihmiset sanovat, että täällä ja tuolla on Kristus. Älkää niihin uskoko. Nyt olemme sellaisessa ajassa, että on tullut suuri kosmillinen vuodatus maapalloon. Se tahtoo nostaa ihmiskuntaa ylöspäin. Pekka Ervast kertoo kirjassaan "Uuden ajan aamun koitteessa", että se uusi henkinen voima inspiroi ihmisiä, niin että ihmiset taas odottavat maailmanloppua, ja hän lisää, etteivät ihmiset enää erehdy eivätkä ole ennenkään erehtyneet. Pekka

Ervast viittaa siihen, että kaikenlaisia inspiraatioita on olemassa, mutta ei maailmanloppu merkitse sitä, että maapallo häviäisi, vaan se merkitsee, että vanha aika-kausi painuu hautaansa kohti ja uusi syntyy. Uudet näkemykset avautuvat ihmisille. Kun vanha uhkaa luhistua, niin se yrittää kaikkensa, ettei se luhistuisi. Näemme, miten koko maailma on nyt hirmuisen sota-psykoosin vallassa. Se johtuu pelosta, että rakas sota häviää. Kirkkokin tekee kaiken voitavansa, kun se huomaa, että rakas perkele uhkaa luisua pois käsistä. Onhan tavattoman mukavaa uskoa, että on itsevaltiias paha, joka hallitsee maailmaa. Se on sikäli turvallista, että kaikki se paha, mikä itsessä on, voidaan heittää perkeleen syyksi. Se on oman vastuun heittämistä tuntemattoman pahan haltialle.

Johanneksen evankeliumissa on eräs hyvin kuvaava kohta. Kun Jeesus keskustelee aikalaistensa kanssa, niin hän sanoo: Teillä on isänä perkele. Hän määrittelee perkeleen murhaajaksi ja lisää vielä: Niinkuin teidän isänne tappoivat kaikki profeettansa, niin tekin yritätte tehdä samalla tavalla, sillä te olette perkeleen jälkeläisiä. Ei ole kysymys mistään olennosta, jota sanottaisiin perkeleeksi, vaan on kysymys pahuuden periaatteesta, joka esiintyy ihmiskunnassa, kaikissa ihmisissä. Ei ole muuta voimaa kuin Jumala, sillä niinhän Johannes sanoo evankeliumissa, että kaikki, mikä on syntynyt, on syntynyt Kristuksen kautta. Kristikunta on yhdistänyt Kristuksen Jeesukseen ja sanoo, ettei ole muuta Kristusta kuin Jeesus Kristus. Mutta se sotii Johanneksen määritelmää vastaan, sillä eihän maailmaa luotu Jeesuk-

sen päivinä, vaan Kristuksen kautta. On siis tehtävä ero Jeesuksen ja Kristuksen välillä. Jeesus on ihminen ja Kristus on Isän henkivoima, joka sai ensimmäisenä Jeesuksessa muodon maapallolla.

39

Kysymys: Mitä on tämä kiire, joka tahtoo niellä ihmiset?

Vastaus: On olemassa semmoinen sanontatapa, ettei Jumala kiirettä luonut, ja järkevästi ajatellen tuntuu, että me ihmisethän tämän kiireen olemme luoneet. Jos tällaista kysymystä katselee esimerkiksi juurirotujen kannalta, niin mitä lähemmäksi nykyaikaa on tultu sitä lyhyempiä ovat rodut. Varhaisemmat suuret juurirodut olivat hirmuisen pitkiä. H. P. Blavatsky sanoo, että nykyinen viides juurirotu on tuskin miljoonaa vuotta vanha ja tämän aikana on jo käyty läpi neljä suurta sivistyskautta. Tämä kaikki merkitsee sitä, että kehitys kiirehtää kulkuaan, mikä on luonnollista sen vuoksi, että ihmiset ovat tulleet älykkäämmiksi ja ajattelukykyisemmiksi. Sehän se jouduttaa kehitystä. Miksi esim. tämän juurirodun ja sivistyskauden loppu on kiireellisempi kuin alkupuoli, sen saattaa ymmärtää sillä tavalla, että meitä ihmissieluja on monenlaisia. Kaikkien pitäisi saada jokin oppi siitä määrätystä sivistyskaudesta, vaihekaudesta, joka kulloinkin on menossa. Kun ihmisiä

ryntää tänne maailmaan hirmuisen paljon niin kuin nyt on todettavissa, että ihmisten lukumäärä kasvaa kasvamistaan kaikista ”konsteista” huolimatta, niin nuo sielut pyrkivät saamaan kokemuksen siitä ajasta, joka on käsillä, ennen kuin se aika loppuu. Voimme ymmärtää aivan rotuhistoriallisen syyn siihen, että mitä lähemmäksi päästään jonkin aikakauden loppua, sitä kiireellisemmäksi elämä muodostuu, koska maailmaan ryntää semmoisia sieluja, jotka tahtovat saada koke-
musta.

Juuri kiire nostaa esiin kaiken semmoisen pahan, mitä ihmissielussa piilee. Olemme nyt sellaisessa aikakaudessa, jota J. R. Hannula nimittää tuomiokaudeksi, jossa hyvä ja paha ryntäävät vastakkain. On kysymys siitä, kumpi voittaa. Se luo elämän helvetiksi, joka tah-
too niellä kaiken. Sillä eihän nykyajan kiire kosketa yksinomaan jotakin määrättyä kansaa, esim. Suomen kansaa, vaan kyllä muualla maailmassa on vielä paljon kiireempää. Eräs Amerikassa käynyt henkilö, joka oli joutunut siellä elämään jossakin perheessä, sanoi, ettei turisti, joka kulkee maan läpi ja näkee jotakin ja kuulee, mitä hänelle puhutaan, tiedä mitään Yhdysvaltain elämästä. Mutta kun elää siellä, niin huomaa, ettei se ole enää inhimillistä elämää. Koko elämällä ei ole mitään muuta tarkoitusta kuin kulkea paljon ja mahdollisimman pitkälle. Kun yhteiskunta järjestää vapaa-
aikaa, niin sillä ajalla täytyy ehtiä menemään mahdollisimman pitkälle. Sama ilmiö esiintyy täällä Suomessa-
kin jossakin määrin. Ajan henki on sellainen kuin koko ihmiskunta kulkisi loppua kohti.

Kysymys: Kun Jehova on juutalainen kansallinen Jumala, niin miten Jehova kuitenkin loi Adamin?

Vastaus: Tässä on ajateltu juuri niin kuin Vanhan Testamentin luomistaru ja Paratiisitaru kertovat, että ihmiskunta on lähtöisin yhdestä ihmisestä, jonka Jumala loi punamullasta, kuten Kabbala kertoo. Jätetään huomioon ottamatta se tosiasia, että Vanhan Testamentin kertomukset on kopioitu jostakin muualta. Samanlaisia taruja kuin on Vanhassa Testamentissa, on löydetty paljon varhaisemmista uskonnoista ja sivistyskausista. Löytyihän Babyloniasta jostakin kellarista joitakin vuosia sitten— siitä on nyt aikaa kymmenkunta vuotta — kivitaulukoukko, jossa oli pitkälti melkein samanlaista kertomusta kuin on Vanhan Testamentin vedenpaisumistaru. Se sitten painettiin ja se on Suomesakin olemassa Gilgames-eepoksena. Pekka Ervast piti siitä kerran esitelmän. Tämäkin esimerkki osoittaa, että nuo tarut ovat paljon vanhempia.

Kun juutalaiset opettivat, että nimenomaan Juudan kansa on, niin kuin Vanhan Testamentin sukuluettelosta nähdään, suoraan perua Adamista, niin tämä on vain kansallinen tapa kohottaa kansallisarvoa toisten silmissä. Kaikki muut kansat ovat joitakin sivuilmiöitä, Juudan kansa yksin on saanut alkunsa Jumalan luomasta ensimmäisestä ihmisestä. Tämä on satua. Eivät ihmiset sillä tavalla ole tulleet maailmaan, että oli yksi ihminen ja siitä sai alkunsa ihmiskunta, vaan kaikki ta-

pahtui siten, että oli semmoinen juurirotu, joka alunperin oli eetterinen. Niillä ihmisillä siinä rodussa ei ollut vielä järjen valoa, vaan he olivat aivan kuin joitakin idiootteja, jotka elivät eetterisinä kummituksina ja jatkoivat elämäänsä vielä toisenkin juurirodun aikana. Vasta kolmannessa juurirodussa alkoi sellainen kristallisoituminen, että ihminen tuli kemiallis-fyysiseen muotoon. Silloin vasta tuli järjen valo. Ei se tullut yhdelle ihmiselle, vaan suunnattoman suurelle kansan paljou-delle sillä tavalla kuin teosofia opettaa. Niitä edellisten luomispäivien ihmisminuuksia, jotka olivat jo saavuttaneet ajattelevan ihmisen asteen edellisissä luomispäivissä, syntyi sitten Lemurialla valmistuneisiin fyysisiin ruumiisiin ja he sytyttivät järjen kipinän ihmisissä.

Sillä tavoin ihmiskunta on alkanut. Jos lemuralaiselle rodulle annettaisiin nimi, niin voisihan sitä sanoa adamilliseksi roduksi, niinkuin on joskus sanottukin haultaessa kuvata tarua, että ihmiskunta alkoi yhdestä ihmisestä. Adam oli kolmannen juurirodun ihmiskunta. Adam ei ollut yksi ihminen, vaan Adam oli ihmiskunta, joka Lemurialle syntyi.

Adamin synty on pantu Jehovan syyksi. Sillä on salainen suhde asiaan. Hengellä, jota juutalaiset nimittävät Jehovaksi ja jonka he ovat omaksuneet omaksi kansallisjumalakseen, on jotakin tekemistä kuun kanssa. Kuu on maapallon kehityshistoriassa tässä neljännessä luomispäivässä tekemisissä ihmisen sikiämisen kanssa. Siksi Jehova on vertauskuvallisesti pantu aivankuin luomaan ihminen. Kuun vaiheet tekevät naisen hedelmälliseksi määrättyinä aikoina. Tästä on oikein astrologisia

laskelmia, joihin jokaisella on tilaisuus tutustua. Naisella on aikoja, jolloin hän ei tule raskaaksi johtuen juuri siitä, missä asennossa kuu on kysymyksessä olevan naisen horoskooppiin nähden. Nämä ovat vaikeasti käsitettäviä seikkoja, mutta näistä tosiasioista on syntynyt taru, että Jehova loi Adamin.

41

Kysymys: Mitä voi tehdä, kun pahoittaa kovin toisen mielen, että saisi myös itselleen rauhan?

Vastaus: Mikäs siinä muu auttaa kuin mennä pyytämään anteeksi. Tulee nöyryä ja pyytää anteeksi. Luultavasti toinen sitten antaa anteeksi ja sillä tavoin välit tasoittuvat eikä siitä jää mitään karmaa, mitään semmoista, joka on joskus tulevaisuudessa hyvitetävä. Sillä jos vain toinen antaa anteeksi eikä toinen pyydä, niin ei se ole tasoitettu, kyllä se mielen pahoittaja joutuu sen kuitenkin joskus korvaamaan. Tulee mieleeni muuan tapaus. Kerran eräs naisihminen, joka oli kai kiivas kirkkouskovainen eikä oikein ymmärtänyt Pekka Ervastia, ”haukkui” tämän pahanpäiväisesti. Pekka Ervast kuunteli vain ja sanoi sitten jollekin toiselle, että hänen tuli sääli tuota ihmistä, kuinka nöyrä tämän täytyy joskus olla. Vaikka Pekka Ervast itse antoi anteeksi kaiken nolauksen ja solvauksen, niin ei ”haukkuja” saanut anteeksi. Hänen täytyi itse joskus kovin nöyryä.

Kysymys: Mitä tarkoittaa lause: Hän nieli rikkautta ja hänen täytyi se oksentaa ulos? Se on Jobin kirjassa 20:15.

Vastaus: Jobin kirja kertoo, miten Job asetettiin erikoisen kovalle koetukselle. Se voi olla historiaakin, mutta tavallisesti pyhät kirjat ovat vertauskuvallisia. Job joutui edustamaan jotakin määrättyä luonteen tyyppiä tai vaikkapa suurta ihmisjoukkoa.

Jumalien neuvostossa, jossa Saatanakin oli mukana, koska Saatana oli yksi korkeista Jumalista, Saatanana pyysi Herralta, joka oli puheenjohtajana siinä neuvostossa, että hän saisi panna Jobin koetukselle. Herra sanoi, että hänen mielestään Job kestää. Mutta saathan sinä kokeilla, kun et vain kajoa hänen ruumiiseensa. Siihen hän ei anna lupaa. Kun tulipalo vei Jobilta hänen omaisuutensa ja vorot ja ryöstäjät veivät hänen karjansa ja hänen koko sukunsakin tapettiin, hän vain sanoi: Herra antoi, Herra otti, kiitetty olkoon Herran nimi. Mutta sitten Saatana kuitenkin kajosi Jobin ruumiiseen sillä tavalla, että tämä sai jonkin vaikean sairauden ja oli kovissa tuskissa. Silloin Job jo kirosi syntymäpäivänsäkin, hän ei enää kestänyt. Niitten ihmisten puheista voi päätellä, jotka olivat muka Jobia lohduttamassa, ettei kukaan osannut lohduttaa sillä tavoin, että Job olisi käsittänyt. Job ymmärsi, ettei hän ollut tehnyt mitään pahaa. Kukaan ei ollut siten viisas, että olisi puhunut Jobille esim. jälleensyntymästä ja selit-

tänyt: tämä kaikki on sinun omien pahojen tekojesi seurausta. Saatana ei voi kajota sinuun, ellei sinun omassa karmassasi ole tällaisia syitä. Silloin Job varmaan olisi ymmärtänyt.

Samanlaiseen tilanteeseen saattaa joutua kuka tahansa esim. kristikunnassa, ellei hän ymmärrä jälleensyntymistä ja syyn ja seurauksen lakia. Job oli äärettömän rikas. Hän oli niellyt rikkautta, jos semmoista sanontaa käytetään. Hänellä oli hyvin paljon karjaa ja kaikenlaista omaisuutta. Kun kaikki meni, niin hän joutui aivan kuin oksentamaan kaiken ulos. Jobin tarinassa kerrotaan, että kun hän nöyrtyi, niin itse Herra Jumala tuli hänen tykönsä ja Job tunnusti: Minä en ole Sinua koskaan nähnyt, minä vain olen kuullut Sinusta puhuttavan. Tämä osoittaa, ettei Jobilla ollut okkultista tietoa. Hän oli uskonut sen, mitä pyhissä kirjoissa sanotaan, ja eli siinä uskossaan. Sentähden hänen tilansa oli vaikea.

43

Kysymys: Mikä on niin sanotun tshittan syntyhistoria ja miten tshittaa on mahdollisuus muuntaa ihmisyyden mukaiseen suuntaan?

Vastaus: Tshittasta puhutaan itämaisessa joogassa. Se jooga, jota meillä nyt kovasti harjoitetaan, ei ole mitään joogaa. Joogassa puhutaan tshittasta ja sillä tarkoitetaan ihmisen mielikuvitusprinsiippiä, johon sisältyy oikeastaan tunne- ja ajatusruumis. Molemmat ovat ai-

van kuin yhtä, sentähden että joogan kannalta katsottuna ei voi olla ajatusta ilman tunnetta eikä tunnetta ilman ajatusta, vaikka besantilais-leadbeateriläinen teosofia erotti tunteen ja ajatuksen jyrkästi toisistaan erilleen. Tshitta on siis se ihmisen periaatti, joka toimii alemman älyn ja tunteen käyttövälineenä. Tshitta on itse asiassa mielikuvituselämää, joka toimii aivan kuin itsestään.

Kun monadi lähtee Logoksesta luomispäivän alussa, niin se ilmenee ensin niin sanottuna elementaalisena elonaineena. Seuraavassa luomispäivässä sama elonaine laskeutuu alaspäin ja muodostaa kiinteämmän elementaalisen elonaineen. Näin ollen näkymätön maailma on täynnä niin sanottua enkelivoimaa, itsestään toimivaa elämänvoimaa ja -ainetta. Kun ihminen esim. ajattelee jotakin, niin elementaalisesta elonaineesta heti muodostuu kuva eikä ainoastaan kuva, vaan suorastaan elävä olento, joka lähtee kohti ajateltua kohdetta. Tästä elementaalisesta elonaineesta on koostunut ihmisen tshitta, aivan niin kuin tämä fyysinen ruumis on koostunut fyysisistä aineista, kiinteästä, nestemäisestä, kaasumaisesta jne. Tshitta on sikäli elävää, että se itsestään toimii niin, että se vastaa kaikkiin ärsykkeisiin.

Jokainen voi tehdä sen huomion, että jos esimerkiksi istuu jossakin hiljaisessa huoneessa ja yhtäkkiä kuuluu jokin ääni ulkoa tai muualta, niin mielikuvitus loihtii heti semmoisen kuvan, joka kysyy: Mikä sen äänen aiheuttaa? Tällöinen ilmiö johtuu siitä, että tshitta elää, toimii itsestään, ilman ihmisen omia impulsseja. Sentähden tshittan hallinta kuuluu nimenomaan okkul-

tiseen itsekasvatukseen siten, että on saatava mielikuvi-
tus hallintaan, jottei se itsestään liiku, itsestään elä.
Se on joogan eräs vaihe. Sitten joogassa, alkuperäisessä
radsha-joogassa, on annettu neuvoja, millä tavalla miel-
tää pitää hallita, jotta saa ajatuksensa ja koko sielu-
elämänsä keskitetyksi henkisiin asioihin. Kuka tahansa
huomaa, jos sulkee silmänsä ja ajattelee mielikuvituk-
sessaan: tuossa minun edessäni on vaikkapa kultainen
kolmio, niin eihän se siinä pysy, se häviää ja muuttaa
muotoansa ja tekee vaikka mitä konsteja. Jooga tähtää
siihen, että ihminen saa ajatuselämänsä omaan hallin-
taansa. Siitä voi sitten edetä sillä tavalla, että ihminen
voi istuttaa itseensä, sanokaamme Vuorisaarnan käsky-
jen hengen. Jooga ei ole semmoista harrastelua, että
minä nyt tässä kuvittelen seuraavani Vuorisaarnaa. Se
ei ole sitten enää harrastelua, kun se muuttuu joogaksi,
todelliseksi työksi. Pekka Ervast puhuu näistä asioista
monissa kirjoissaan, mm. kirjoissaan ”Ylempi ja alempi
jooga” ja ”Salatiedettä omin päin”.

44

Kysymys: Muutamat ihmiset osaavat ajatella syvä-
lisesti. Miten olisi mahdollista oppia sellaista taitoa?

Vastaus: Lieneekö siihen muuta keinoa kuin harjoit-
telu. Emmehän me kaikki ole syvällisiä ajattelijoina,
mutta ei se merkitse sitä, että heikompi ajattelijaksi olisi
jotenkin alempana ja että syvempi ajattelijaksi olisi joten-

kin edellä. Heikko ajattelija saattaa olla moraalisesti paljon edellä syvällistä ajattelijaa. Hän saattaa olla hyvä, kärsivällinen ja anteeksiantavainen, kaikkea semmoista, mitä ihmisen todella tulisi olla. Ei pelkkä ajatusmaailman etevyys sinään suuria merkitse, ellei sillä voi palvella ihmisyyden asiaa maailmassa.

45

Kysymys: Olisiko suotavaa, että kristosofisia kirjoituksia julkaistaisiin myöskin niin sanotuissa kulttuuri-lehdissä?

Vastaus: Sitä voi kokeilla. Minä pelkään, että kulttuurilehdet eivät ota meikäläisiä kirjoituksia palstoilensa. Sitä on kokeiltu. Sillä tavalla voisi jonkin kirjoituksen saada niihin, jos pyöristäisi asian, niin ettei kukaan saisi siitä kiinni. Semmoinen kirjoitus ehkä kelpaa, mutta jos siinä puhutaan asiat halki, puhutaan esim. sodan vastustamisesta, niin sitä ei paineta. Jos painetaan, niin se korjataan, paitsi siinä tapauksessa, että siinä on jokin poliittinen väritys, sen nojalla se voi mennä johonkin poliittisluontoiseen lehteen. Toimittajat värittävät sitä sitten itse vielä lisää, että saadaan kristosofia puolustamaan esim. jotakin ismiä, olkoon se ismi mikä tahansa. Tämä maailma on niin kierä ja väärä. Kun teosofinen liike oli täällä Suomessa vielä verrattain tuntematonta, niin J. R. Hannulakin kirjoitteli turkulaisiin lehtiin ja niitä painettiin silloin. Taisi olla Työ-

mies nimeltään se helsinkiläinen lehti, jossa myös oli joitakin kirjoituksia. Sitten puoluejoukko käsitti, ettei se veljeys, jota teosofia esittää, olekaan samaa veljeyttä kuin sosialistisen liikkeen veljeys. Silloin nousi tie pystyyn. Tie nousi niin ankarasti pystyyn, että eiköhän Veikko Palomaakin, joka oli Työmies-lehden toimittaja muistaakseni, joutunut pois toimestaan. Kristosofinen sanoma ei sovi politiikan kanssa yhteen, jos se pysyy tehtävänsä tasalla.

46

Kysymys: Salaisessa Opissa H. P. Blavatsky toteaa: ”Kun siis kirkko kiroaa Saatanan, kiroaa se Jumalan kosmillisen heijastuksen. Se leimaa epäpyhäksi aineessa eli ulkokohtaisuudessa ilmenneen Jumalan; se herjaa Jumalaa eli iki-käsittämätöntä Viisautta, joka itsensä ilmaisee valona ja varjona, hyvänä ja pahana luonnossa, ainoalla tavalla mikä voi olla ihmisen rajalliselle älylle käsitettävissä.” Ja eräässä toisessa kohdassa hän sanoo: ”Mutta joskin länsimaisella jumaluusopilla yksin on hallussaan Saatanan patentti ja yksinoikeus — kaikkine tuon sepityksen dogmatisine kauhuineen — niin muut kansat ja uskonnot ovat tehneet yhtäläisiä erehdyksiä tulkiten väärin oppia, joka on muinaisaikaisen ajattelun kaikkein syvimpiä aatteellisia käsitteitä.”

Vastaus: Blavatsky tarkoittaa tällä sitä, ettei olemassaololla ole kahta mahtia, Jumalaa ja Satanaa, niinkuin kristikunta uskoo. On ainoastaan yksi Jumala, josta

kaikki ovat ulosvuodattautuneet. Kun ilmennyksen maailma lähti käyntiin ja tajunta ryhtyi valmistamaan aineesta, vastustavasta tekijästä, joitakin muotoja, niin silloin astui esille paha. Paha on siis se vastustus, jonka aine antaa tajunnalle, jotta muoto säilyisi. Nyt tämä luonnon tosiasia on personoitu niin, että on tehty kaksi mahtia, Jumala ja Saatana, jotka ovat aina tukkanuotatasilla keskenään. Se on ihmisten mielikuvituksen luoma harha, sillä vaikka on olentoja, joita voidaan sanoa Saatanoiksi, niinkuin esim. sanotaan, että tämän maapallon planeettahenki pitää yllä mustaa koulua maapallolla, niin eihän se missään pahassa tarkoituksessa tapahdu, vaan siinä tarkoituksessa, että ihmiset kärsimyksen koulussa kasvaisivat itsenäisiksi olennoiksi, osaisivat hyljätä pahan ja valita hyvän vapaaehtoisesti. Sillä mikä olisi semmoinen ihminen, jos hänet olisi kerta kaikkiaan tehty hyväksi? Ei semmoinen ihminen olisi luova Jumala, jollaiseksi ihmisen pitäisi kasvaa.

Kysymyksessä mainitaan, että länsimaiset jumaluusoppineet pitävät yksin hallussaan Saatanan patenttia. Kyllä tämä ilmiö näkyy muissakin uskonnoissa. Esimerkiksi buddhalaisuus on mennyt kahtia, on syntynyt eteläinen ja pohjoinen kirkkokunta. Tiibettiläinen lamaismi on mennyt kovin kauas alkuperäisestä ihanteestaan. On suunnattoman suuria luostareita, joissa on tuhansia munkkeja. Kansa pitää niitä yllä kuin pelon vallassa, että elleivät munkit luostareissaan lue rituaalejansa, niin siitä aiheutuu jotakin pahaa kansalle. Selvästi ajatellen sellainen pappisvalta, joka ylläpitää tuommoista köyhän kansan riistoa, on enemmänkin jesuiittamainen eikä

se mikä sen alkuperäinen tarkoitus oli. Sama ilmiö, joka näkyy täällä kristikunnassa, esiintyy muuallakin. Se johtuu siitä, että ihmiset itse muokkaavat uskonnon semmoiseksi, että se tyydyttää heidän omia itsekkäitä tarpeitaan. Näemmehän kristikunnassakin, että kristikunta kirkkoineen on pannut Jeesus Natsarealaisen tuottamaan kirkolle suunnattomasti rahaa. Kirkkohan oli varsinakin yhteen aikaan — ja on kai katolinen kirkko nykyin — suunnattoman rikas. Luinpa äskettäin kirjoituksen, josta ilmeni, miten paavin valta on soluttautunut teollisuuslaitoksiin ja kaikenlaisiin muihin tuottaviin yrityksiin niin ovelasti, että on vaikea päästä selville, minkälaisia teitä raha virtaa niistä katoliselle kirkolle. Sitä vain tulee jatkuvasti monien suurten teollisuuslaitosten kautta. Kaikki tämä tapahtuu Kristuksen nimessä ja täysin Kristuksen oman opin vastaisesti.

Kysymys: Onko jälleensyntymien väli n. 1 500 vuotta, kuten teosofiassa sanotaan, ja jos on, niin mistä johtuu, että jotkut muistavat useita jälleensyntymiä, jotka ovat tapahtuneet miltei perätysten? Ovatko tällaiset selvänäköön perustuvat tutkimukset yleensä luotettavia?

Vastaus: 1 500 vuotta on yleinen ohjemitta, josta sitten poiketaan puoleen ja toiseen, aina tarpeen vaatiessa. Voisimme ajatella, että kun joku ihminen elää ns. normaalin elämän ja sitten kuolee vanhana, niin hänellä

on pitkä deevakhanikausi, siis persoonallinen taivastila, ja silloin hyvinkin kuluu 1 500 vuotta. Mutta eihän tämä kaikkii ihmisiin nähden pidä paikkaansa. Jos joku kuolee esim. lapsena 5—10 vuoden iässä, niin eihän sellaisella lapsella ole vielä ns. syntejä, ts. hän ei ole ehtinyt kerätä itseensä erikoisia himoja ja haluja jne, joista täytyisi vapautua kiirastulessa, ennenkuin pääsee eteenpäin. Tavallisesti on niin, että kun lapsi kuolee, niin se lapsi jää kuolemanjälkeiseen maailmaan samana persoonallisuutena, koska hänen ei tarvitse käydä kuolemanjälkeisen elämän asteiden lävitse. Kun hän sitten syntyy, ehkä hyvinkin pian, takaisin maan päälle, niin hän saattaa muistaa edellisen elämänsä. Se on luonnollista hänelle, koska hän on jälleen aivan sama persoonallisuus kuin ennenkin. Muitten ihmisten laita taas on siten, että he käyvät läpi kiirastulen ja sitten joutuvat persoonalliseen taivasmaailmaan ja sitä tietä lähelle kuolematonta itseään. Sitten he syntyvät uudelleen. Se persoonallisuus haihtuu, siitä ei jää jäljelle muuta kuin tuoksu, joka syntyy kuolemattomaan ihmiseen sitä kasvattaen, joten sellaisen ihmisen kuolemanjälkeinen elämä muodostuu hyvinkin pitkäksi.

Mitä taas tulee selvänäköisiin kokemuksiin, niin ne voivat olla todellisia tai epätodellisiakin sentähden, että meidän persoonallinen minämme on siitä merkillinen, että se tahtooi saalistaa kaiken itselleen. Juuri minäkeskeisyys aiheuttaa sen. Se tahtooi omaksua kaiken itselleen, niin että jos joku esim. saa jonkinlaisia välähdyksiä tai joku tekee hänelle psykoskoopin tai horoskoopin, niin hän mielellään itse kuvittelee: Kenties minä

olen joskus ennen ollut täällä maan päällä, mutta kyllä minä silloin varmaan olen ollut suurmies, joku kuningas tai keisari tai joku muu ihmeellinen kuuluisuus. Eihän kukaan haluaisi ajatella, että on ollut esim. käymälän puhdistajana vaikka keisarin hovissa. Meidän minämme on merkillisen saalistushaluinen, ja se värittää kaikkia tuollaisia tapauksia.

Esim. teosofisen liikkeenkin yhteydessä, H. P. Blavatskyn kuoltua, kun kerrottiin, että H. P. Blavatsky oli syntynyt uudelleen, niin niitä Blavatskyja oli kymmenittäin ja jokainen heistä uskoi olevansa juuri hän. Tämä kaikki on mielikuvituksen tuotetta, sillä todellinen jälleensyntymismuisti on aivan toista. Se merkitsee sitä, että kun ihminen kulkee ihmisyyden tietä jonkun viisaan Mestarin oppilaana, joko Buddhan tai Zoroasterin tai Jeesus Kristuksen tai jonkun muun oikein täydellä todella, niin kerran hänelle tulee semmoinen aika, että hänen taivaallinen minänsä yhtyy päivätajuntaan. Silloin vasta ihminen on todellinen ihminen. Sitä ennen me olemme jollakin tavalla varjoihmisiä, koska emme ole tietoisia kuolemattomasta itsestämme. Sellainen ihminen, joka on tietoinen kuolemattomasta itsensä, voi kuolemattoman itsensä kautta mennä kaikkiin entisiin persoonallisuuksiinsa ja ottaa luonnon muistista, akaashasta, esille jonkun määrätyn persoonallisuutensa ja tutkia sitä. Vasta se on totta. Jonkinlaisia välähdyksiähän tietysti tulee astraalimaailmaankin ja niissä voi olla totuuttakin, mutta niihin ei voi mitään perustaa. Melkein on parasta asettua sille kannalle, että pysyisimme terveinä. Se on kaikkein paras ratkaisu täl-

le elämälle, että jalat pysyisivät maassa kiinni ja olisimme aivan tavallisia, luonnollisia ihmisiä ja siltä perustalta pyrkisimme semmoiseen elämään kuin ihmiselle kuuluu. Oikeat elämäntavat on luonnehdittu meille uskontojen perustajien omissa alkuperäisissä opetuksissa.

48

Kysymys: Saanko kuulla jotain syyruumiista?

Vastaus: Syyruumista on kutsuttu monella nimellä, mm. karmaruumiiksi ja karmalliseksi atomiksi. Nimet tarkoittavat sitä, että meissä ihmisissä on kuolematon osa, joka ei ole missään pilven takana, vaan meissä. Koska tällöinen asia on tavattoman vaikea esittää ja selittää, on sanottu mm. niin, että syyruumis on salaisuus, josta ei edes kannata puhua, puhumisesta ei oikeastaan ole mitään hyötyä. Sen periaatteen voimme ymmärtää, että meissä on olemuspuoli, joka säilyttää menneitten ruumistusten tulokset ja josta taas tulee karmallinen seuraus jossakin seuraavassa ruumistuksessa. Se on sentähden vaikea kysymys, koska meidän täytyisi ymmärtää ihmisen salaista rakennetta melko pitkälle ennenkuin saatamme käsittää syyruumista. Kuolemassa me ensin jätämme tämän fyysisen ruumiin, sitten heitämme pois eetteriruumiin ja edelleen tunneprinsiipin tuonelassa ja sitten häviää kaikki, koko vanha persoonallisuus. Taivasmaailmoissa sama ihminen elää maanpäällisen elämänsä muistiku-

vissa. Huomatkaamme, että meidän eetteriruumiissamme on eräs korkeampi eetteri, jota on sanottu muistieetteriksi, koska maanpäällisen elämän parhaat, kauniit muistikuvat säilyvät taivasmaailmoihinkin. Sehän merkitsee silloin sitä, että meidän fyysillisestä olemuksestamme jää jotakin myöskin kauas kuoleman tuolle puolen. Vaikka kuinka yritetään selittää ihmisen rakennetta, jotta saisimme siitä jonkinlaisen kuvan, sittenkin jää tavattoman paljon selittämättä, ymmärtämättä.

Ihminen on mysterio. H. P. Blavatsky jo sanoi, että syyruumis on mysterio. Loppujen lopuksi se on yhteydessä semmoisen asian kanssa kuin Kristus meissä. Ja mikä on Kristus? Kristusta sanan kosmisessa ja mystisessä merkityksessä on nimitetty myöskin jumalalliseksi aatteiluksi, jonka kautta kaikki on olemassa, niinkuin evankelista Johannes sanoo: Ei ole mitään, mikä ei ole Kristuksen kautta tullut.

Aurinkokuntamme Logoksen tajunnassa on kuva siitä, mitä aurinkokunnassa kehityksen kuluessa pyritään saavuttamaan. Ihmiseen nähden se kuva merkitsee täydellisen ihmisen kuvaa meidän syyruumiissamme. Syystä onkin sanottu, että ihminen luotiin Jumalan kuvaksi. Eihän se sitä tarkoita, että me tämmöisinä persoonallisuuksina olemme Jumalan kuvia. Jos me sanomme olevamme Jumalan kuvia, niin silloin se Jumala on meidän kaltaisemme, koska me olemme hänen kuviansa, sillä Jumalassa on silloin kaikki samat heikkoudet kuin meilläkin on. Eihän se pidä paikkaansa. Mutta Jumalan kuva, ihmistäydellisyyden ihanne, on olemassa meissä kätettynä syyruumiiseen, joka on myös osaksi fyysistä.

Jääköön nyt tämä selitys tämmöiseksi, koska se on mystério, niin se saa olla sitä meidänkin puolestamme.

49

Kysymys: Pekka Ervast, J. R. Hannula ja Väinö Lehtonen ovat kirjoissaan puhuneet mm. kaksijakoisesta, mahtavasta sukupuolivoimasta. Kysyisin: mikä on elämän varsinainen läksy sukupuoliasiassa?

Vastaus: Läksy näkyy elämässä sillä tavalla, että kaksi ihmistä, mies ja nainen, haaveilee yhteisestä onnesta. Mutta sitten tulee sumu vastaan, niinkuin paratiisissa kerrotaan joskus tulleen. Maasta nousee sumu, se nousee ihmisen sielusta. Kyseiset ihmiset eivät oikein tajua, mitä onni on. Kuvitellaan, että sukupuolielämä on kaiken onnen lähde. Mutta se onkin suuri pettymys. Jos taivasten valtakunta — täytyy ajatella asioita järkevästi talonpoikaisella järjellä — toteutuisi maan päällä sillä tavoin, että ihmiset menevät keskenään naimisiin, niin se olisi aikaa jo toteutunut, sillä suurin osa ihmisistä on mennyt naimisiin. Mutta taivasten valtakunta ei vain ole toteutunut. Tästä jo näemme, että sukupuolielämän tarkoitus on kasvattaa aviopuolisissa kykyä rakastaa. Rakkaus on merkillinen mahti, joka on kotoisin ihmisen korkeammasta periaatteesta. Jotta se pääsisi ihmisen persoonallisuudessa esille, niin sukupuolivoima on auttamassa. Kyllä se ihmistä pettää, mutta kuitenkin se luonnon voimana vetää ihmisiä yhteen. Ihmiset saa-

vat sitten keskenään kokeilla, osaavatko he rakastaa ensinnä toisiaan ja sitten ehkä laajenevaa piiriä.

Puhutaanhan esim. isänmaan rakkaudesta ja kansojen veljeydestä. Käsité rakkaudesta näyttää olevan vielä melko hatara. Mutta kuitenkin korkeamman minuutemme rakkaustajunta tulee esiin semmoisina inspiraatioina, että elämä aivankuin pakottaa esim. isänmaanrakkauteen tai ihmisten veljeyteen jne. Olemme koulussa, joka jauhaa meitä. Sanotaan, että maailman tahko laahaa, ja kyllä se laahaa meitä joka puolelta.

50

Kysymys: Mitä merkitsee käytännössä: Karman johto on siirtynyt Kristuksen käteen?

Vastaus: Karman, siis syyn ja seurauksen lain johto oli ennen tämän maapallon korkeimmalla johtajalla, jota sanottiin Saatanaksi. Vanhassa Testamentissa on hyviä esimerkkejä siitä, millä tavalla Saatanan käsissä oleva Karman johto toimii. Jobin kirjassa mm. kerrotaan, että pidettiin jumalien kokous ja siellä oli Saatanakin, koska hän on korkea enkeliolento. Saatanan toimenpiteet Jobiin nähden olivat keskitetysti sanoen: silmä silmästä ja sinimarja sinimarjasta. Jeesuskin sanoo neljännessä käskyssään: Te olette kuulleet sanotuksi vanhoille, silmä silmästä ja hammas hampaasta, mutta minä sanon teille, älkää tehkö pahalle vastarintaa.

Karma toimii sillä tavalla, että jos tapat toisen, niin sinutkin tapetaan. Se tuntuu meistä oikeudenmukaiselta. Ehdoton oikeushan siinä toteutuu. Mutta kun katselemme hiukan pitemmälle, ajattelemme esim. ihmistä, joka pudotti Japaniin atomipommin, ymmärrämme, että jos häneen kohdistettaisiin se laki: siis niin monta kuin sinä olet tappanut, niin monta kertaa sinutkin tapetaan, niin se ihminen ei koskaan selviytyisi elämässä eteenpäin. Joka kerta kun hän syntyisi maan päälle, hänet tapettaisiin. Tällä tavalla toimii Saatanan käsissä oleva karma.

Kun nyt sanotaan, että karma on siirtynyt tai siirtymässä Saatanalta Kristuksen käsiin, se merkitsee talonpoikaisittain sanoen sitä, että velka voidaan maksaa työllä. Eikö ole hyvin järkeenmenevä asia, että jos minä otan viisikymmentä markkaa lainaksi joltakin toiselta ja minut viedään siitä vankilaan, niin enhän minä velkaani sillä maksa, vaikka minä istuisin siellä 10 vuotta. Velka tulee sillä tavalla maksetuksi, että minä maksan sen takaisin sille, jolta minä sen otin. Se on oikea luonnollinen maksutapa. Karman siirtyminen Kristuksen käsiin tarkoittaa eräältä kannalta katsottuna juuri sitä, että ihminen voi lunastaa oman menneisyytensä karmaa tekemällä henkistä työtä, auttamalla ihmiskuntaa ihmisyyttä kohti. Sillä tavalla, tekemällä työtä, hän maksaa entisiä velkojaan positiivisella tavalla. Työnteko on hyvin merkillistä, jos vaivaudumme sitä vähän ajattelemaan. Sanokaamme, että annamme jollekulle jonkin kristosofisen kirjan, joka selittää elämän kysymyksiä. Jos kirjan saaja vaivautuu lukemaan sen kirjan ja miel-

tyy siihen elämänymmärrykseen, niin hän voi ostaa uusia kirjoja ja jakaa ystävilleen useampiakin. Jos kirjojen saajat taas tekevät samalla tavalla tai edes joku heistä tekee, niin se yksi pieni teko saattaa laajentua kuinka laajalle alalle tahansa. Hyvä teko monistuu sillä tavalla. Sanotaan, että niinkuin paha kasvaa pahaa tekemällä, niin hyväkin kasvaa hyvää tekemällä, joten pienikin teko ihmisyyksiasian puolesta voi kantaa niin suuria seurauksia hyvässä, että sillä tulee maksetuksi paljon vanhoja velkoja. Ei mikä työ tahansa sitä tee. Hyvähän se on, että me ihmiset annamme kerjäläiselle leivän ja mustalaiselle pyydettyä markan. Se on oikein ja kauniisti tehty, mutta ei tätä maailmaa sillä tavalla muuteta toisenlaiseksi. Maailmaa ei pelasta mikään muu kuin ihmisten järkevöityminen ja henkinen valistus. Sillä ei maailmassa ole puute rahasta eikä ruuasta. Vehnää poltettiin yhteen aikaan Amerikassa kattilan uuneissa, vaikka miljoonat ihmiset samalla hetkellä kärsivät nälkää. Ei ole puute hyvinvoinnista, vaan puute on järjestä. Puute on siinä, että me emme halua emmekä tahdo harrastaa ihmisyyttä maailmassa.

51

Kysymys: Ovatko sotakysymyksen ratkaisu ja Pekka Ervastian henkisen aseman ymmärtäminen edelleen ajan polttavimmat kysymykset?

Vastaus: Siltä kannalta katsoen ainakin ovat, ettei kristinuskoon tulla sisälle ase kädessä. Kysymys on ih-

misen sisässä heräävästä taivasten valtakunnasta. Eihän siihen sovi sapeli, sillä eihän semmoinen ole ihmisyyden mukainen teko, että lopetetaan toisen ihmisen elämä, jota me emme ole saaneet edes aikaan. Sentähden on oikein ajateltu, että Kristuksen elämänymmärrykseen tullaan vain aseettomuuden kautta.

52

Kysymys: Millä tavalla voisi kontrolloida itseään, ettei rikkoi kolmatta käskyä? Miten voisi toteuttaa Vuorisaarnan neljättä käskyä elämässään?

Vastaus: Kolmannella käskyllä tarkoitetaan nähtävästi Vuorisaarnan kolmatta käskyä, jossa puhutaan vannomisesta ja vannomattomuudesta ja joka on totuuden käsky. Siinä käskyssä sanotaan: olkoon teidän puheenne on tai ei, mitä siihen lisätään, on vilpillistä. Kysymys on siis siitä, että ihminen olisi aina tosi, ei sen vuoksi, että joku käskee olemaan tosi, vaan siksi, että ihminen itse tahtoo olla tosi ja rehellinen. Sitten hän saattaa ymmärtää senkin, että jos hän tekee esim. sotilasvalan, hän silloin vannoo uskollisuutta ylimmälle johdolle, joka sillä hetkellä voi olla tällainen, huomenna tai joskus jonkin vallankumouksen jälkeen toisenlainen. Ei siinä ole mitään vakaata pohjaa. Siinä voi käydä niinkin kuin Hitlerin aikoina. Hän antoi sotilailensa neuvon: Te olette velvolliset tappamaan vaikka omat vanhempan-

ne, jos ylipäällikkö käskää. Se on melkoisen julmaa. Vala sitoo ihmisen pahan tekoon.

Neljäs käsky keskittyy pahanvastustamattomuuteen. Käskyjen toteuttaminen yleensä on sillä tavalla moninaista, että ne tulevat tavallisessa elämässä esiin yhdelle yhdellä tavalla, toiselle toisella tavalla, niin ettei siihen voi panna mitään lakia ja määrää. Matteuksen Vuorisarnassa sanotaan: Jos joku lyö sinua korvalle, niin käännä hänelle toinenkin. Täten käsitettynä pahanvastustamattomuus merkitsee minun suhdettani johonkin toiseen ihmiseen, millä tavalla minä suhtaudun toiseen ihmiseen, jos hän tekee minulle ns. pahaa. Tämän käskyn Pekka Ervast syventää sanoen: Älä vastusta sitäkään pahaa, joka on sinussa itsessäsi. Kun me ihmiset pyrimme johonkin päämäärään ja meillä on jokin ihanne, me kasvamme ihanteemme kaltaisiksi. Esim. jos me taistelemme pahaa vastaan omassa itsessämme, niin silloin meidän tajuntamme on aina keskittynyt itsessämme olevaan pahaan, kaikkiin vikoihimme ja puutteellisuuksiimme. Silloin me itsekkin kasvamme pahassa. Uusi neuvo on: Anna pahan olla. Taistelulla se ei häviä, vaan sillä tavalla, että annat sen olla ja suuntaat elämäsi hyvää kohti. Kun yritämme auttaa ihmisyyden asiaa maailmassa ja jätämme oman pienen persoonallisuutemme kaikkine vikoineen semmoiseksi kuin se on, silloin emme kiinnitä huomiota turhanpäiväiseen pahaan, mitä sisällämme on. Silloin paha aivankuin putoaa pois, lakastuu ja häviää, koska se ei saa ravintoa. Mitä enemmän tuijotamme siihen pahaan, mikä on mei-

dän omassa sielussamme, sitä enemmän se saa ravintoa ja kasvaa.

53

Kysymys: Kirkollisissa piireissä pidetään asiallisena saarnata ihmisen pahuudesta ja synnillisyydestä ja siitä, ettei ihminen voi omin ponnistuksin tulla hyväksi. Tämä pahuuteen usko näyttää synnyttävän saarnajassa ikäänkuin himollisuutta ja nautintoa. Miten tämä on selitettävissä?

Vastaus: Se on selitettävissä juuri sillä tavalla kuin kysymyksessä sanottiin, että ihminen aivankuin nauttii siitä pahasta, mikä on hänessä itsessään. Oikein ankarasti katsellen, kun pohdimme itsessämme olevaa paha, aina riitelemme ja taistelemme sen kanssa, me rakastamme sitä paha. Se on meidän elämämme arvo silloin. Miksi sen kanssa taistelisimme, antaa sen olla. Meissä kaikissa on pikku paheita, yhdellä yhdenlaisia, toisella toisenlaisia. Mitä niistä kannattaa suurta numeroa tehdä. Emme me taivaaseen mene juoksemalla. Me olemme täällä koulussa ja meillä on tilaisuus vähitellen kasvattaa itseämme siihen, että mahdollisimman hyvin osaisimme, jaksaisimme ja voisimme tehdä työtä Jumalan viinimäessä, olla Mestareitten työtovereina, Jumalan työtovereina. Te olette Jumalan työtovereita, sano i Paavalikin. Semmoisiksi meidän pitäisi kasvaa. Silloin me tekisimme positiivista työtä ihmisten hyväksi maailmassa.

Kysymys: Sanotaan, että Egyptin vanhat mysteriorit jälleensyntyvät Suomessa. Missähän muodossa ne tulevat toimimaan?

Vastaus: Kaikki meidän toimintamme tapahtuu siinä järjestyksessä, että ensin kypsyy ajatus, sitten saatamme kiinnostua tuohon ajatukseen niin, että pidämme sen kuin omanamme, voisi melkein sanoa, että rakastumme ajatukseemme. Sitten vasta tulevat teot. Mysterioitten jälleensyntymäkin tulee tapahtumaan samassa järjestyksessä. Ensin niistä puhutaan ja niitä selitetään ja annetaan elämänymmärrys, joka sisältää tosiasiat. Vähitellen kansa kypsyy omaksumaan henkisemmän elämänymmärryksen. Sitten vasta se alkaa toteutua käytännössä. Tämä on luonnollinen järjestys.

Meillehän on nyt annettu tämä kristosofinen elämänymmärrys kahdessa vaiheessa. Ensin H. P. Blavatsky antoi opillisen käsityksen elämästä selittäen maailman ja ihmisen kehityksen, syyn ja seurauksen lain toiminnan jälleensyntymisen puitteissa jne. Ajatuksellinen ymmärrys, oikea käsitys elämästä, laski pohjan, jolle Pekka Ervast rakensi, syvensi ihmisen ongelman, puhui Kosmisen Kristuksen työstä ihmiskunnassa. Aatteellinen pohja on siis annettu ja julistettu. Kysymys on nyt siitä, että Suomen kansa suurin joukoin tämän käsittäisi. Sitten vasta se alkaisi toteutua fyysisessä maailmassa.

Tässä kysytään, missä muodossa mysteriot tulevat toimimaan. Kyllä Pekka Ervast aivan selvästi sanoo, että ne tulisivat olemaan lopulta aivan fyysisiä laitoksia. Hän puhuu mysterialaitoksen sisäisestä elämästä, että se olisi yhdysside näkyväisen ja näkymättömän maailman välillä, siis Valkoisen Veljeskunnan ja tämän tavallisen ihmiskunnan välillä. Mutta luonnollisesti tuommoisen asian toteutuminen tapahtuu asteittain. Kun ajattelemme muinaisegyptiläistä sivistystä, josta tässäkin on kysymys, sitä sivistyskautta, jolloin hierofantit elivät ihmisten keskellä ja jolloin kansa tiesi, että kansan keskuudessa on olemassa ihmisiä, jotka tietävät elämästä ja kuolemasta, etteivät sellaiset asiat ole ainoastaan uskon varaisia, haaveilua tai filosofointia, vaan hierofanteilla on suoranaista tietoa, niin huomaamme, että tämä seikka teki muinaisegyptiläisen sivistyksen iloiseksi. Vaikka tavalliset kansalaiset eivät jaksaneet ponnistautua kohti mysteριοita, niin tieto siitä, että kansan keskellä oli Mestareita, jotka tiesivät, vei kaiken toivottomuuden pois eläältä. Kristikuntahan elää toivottomuudessa, koska opetetaan, ettei kukaan tiedä mistään mitään. Koko tulevaisuus on pimeä. Se tekee koko elämän toivottomaksi. Näin ollen sellaiset käsitykset, joista jo H. P. Blavatskykin alunperin puhui, kuin esim. oppi Mestareista, ovat sikäli tärkeitä, että kansa suurin joukoin ymmärtäisi, että on olemassa Mestareita. Suomen kansa on sikäli erikoisessa asemassa, että meidän muinainen uskontomme puhuu juuri tietäjistä. Kansan keskellä on elänyt suuria tietäjiä, jotka ovat käyneet tuoneloissa ja manaloissa, Vipusen vatsassa ja ties missä. Luulisi,

että Suomen kansa on avoimempi sellaisen elämänkäsit-
tyksen omaksumiseen, että kansan keskuudessa saattaa
olla tietäjiä, viisaita ihmisiä, jotka tietävät elämästä ja
kuolemasta. Tämä tuntuisi olevan se vaihe mysterioit-
ten toteutumisessa, että kansan elämä tulisi siten, kuin-
ka sanoisin, henkisesti iloiseksi, että kansassa heräisi us-
ko jumalallisen tietouden olemassaoloon. Näin koittaisi
aika, jolloin kansan keskelle tulisi taas tietäjiä, jotka
osaisivat toteuttaa mysteerit näkyväisessä maailmassa.
Onhan sanottu, että ne nyt jo ovat fyysisessä maailmas-
sa, mutta fyysisen maailman näkymättömällä puolella,
etterimaailmassa toistaiseksi.

55

Kysymys: Mistä aiheutuvat ruumiissa värähtelyt, jot-
ka ilmenevät kuunnellessa kristosofisia esitelmiä tai lu-
kiessa kristosofista kirjallisuutta.

Vastaus: Ihmisen jumalallinen puoli, ns. korkeampi
minä pyrkii antamaan itsestään viitteitä, että ihminen
paremmin tajuaisi, mikä hän ihmisenä on. Viitteet, jot-
ka tulevat korkeammasta minästä ja joita voisimme sa-
noa kalevalaisittain vaikkapa korkeamman minän ko-
sintaretkiksi, vaikuttavat sillä tavoin, että jos joku kuu-
lee esim. oikein taivaallista musiikkia, niin se herättää
korkeamman minän toimintaan siten, että värähtely
kulkee takaraivosta alas selkärankaan pitkin. Siinä on
mukana semmoinen tunne, tuntemus, että asianomainen

ihminen, joka sen kokee, ei voi sitä sivuuttaa. Se on aivankuin lupaus jostakin. Mutta koska se tapahtuu tilapäisesti, niin se on negatiivinen tuntemus toistaiseksi.

Olen kuullut tapauksia, että joku jostakin muusta syystä, ei musiikin aiheuttamana, vaan vaikkapa jonkun esitelmän aiheuttamana, on tuntenut ihmeellisen värinän, autuaan värinän. Sekin on korkeamman minuuden antama negatiivinen ilmaus. Positiivinen ilmaus olisi sitä, että ihminen on tietoisessa yhteydessä oman korkeamman minänsä kanssa. Tällaisesta tapauksesta kertoo J. R. Hannula. Hän kuuli kerran lapsena vuoteessa maatessaan, kuinka joku näkymätön olento puhui hänelle. Silloin hän tunsii värinän pitkin selkärankaansa. Hän lisää, että sitä jatkui. Joka kerta, kun hän muisti tuon tapauksen, värinä aina uusiutui. Se siis merkitsi, että värinää kokenut ihminen oli jo positiivisen maagillisessa yhteydessä omaan korkeampaan minäänsä. Se ei ollut enää korkeamman minän hetkellistä negatiivista ilmausta, jollaista voi sattua herkälle ihmiselle.

56

Kysymys: Meille on annettu kaikki mahdollinen tieto elämän salaisuuksista, kaikki ohjeet oikean tien löytämiseksi. Mestarit ovat kuitenkin aina varoittaen puhuneet "valittujen eksymisestä". Miten totuudenetsijät yksilöinä ja ryhmänä voivat tämmöisen vaaran välttää?

Vastaus: Lieneekö siihen parempaa neuvoa annettavissa kuin Kristuksen neuvo: "Olkaa viisaita niinkuin

käärmeet ja viattomia niinkuin kyyhkyset”. Sana ”käärmeet” vaikuttaa meihin nykyajan ihmisiin hieman säpsähdyttävästi, mutta käärme-symboli on hyvin vanha. Käärmettä on käytetty viisauden symbolina. Entisiä viisaita vihittyjä nimitettiin käärmeiksi eli naagoiksi. Jeesuksen lause: ”Olkaa viisaita niinkuin käärmeet”, viittaa juuri siihen. Kai ns. valitutkin estyvät eksymästä, kun aina yrittävät seisoa jalat maassa kiinni ja katsella asioita suoraan silmiin. Heidän tulee tehdä vertailuja asioitten ja asioitten välillä, eikä kovin herkästi kiintyä mihinkään semmoiseen, mitä eivät ymmärrä.

Kun tutkimme teosofisen liikkeen menneisyyttä, huomaamme, miten psyykkinen harrastelu näytteli yhteen aikaan hyvin voimakasta osaa ja miten sadattuhannet ihmiset kiinnostuivat psykismiin, selvänäköisyyteen ja selväkuuloisuuteen. Kun kiinnostuu tuollaisiin ihmeisiin ja ihmeitten julistajiin, se vie helposti ihmisen mennessään. Ihminen, joka on kiinnostunut henkisistä asioista, kiinnostuu tavattoman helposti sellaisten ihmisten opetuksiin, jotka väittävät, että he ovat tekemisissä Mestareitten kanssa, tietävät jotakin näkymättömistä maailmoista ja kuolemanjälkeisestä elämästä ja ties mistä, ovat tutkineet ihmisten jälleensyntymiä monen ruumistuksen aikana jne. Tämmöisiä kertomuksiaahan näemme joka päivä nykyään jo lehdissäkin. Jos niihin liiaksi kiinnostuu, niin se henkilö, jonka opetuksiin ihminen innostuu, saattaa viedä innostuneen ihmisen mennessään. Hän saattaa esim. selittää, että nyt se ja se kansa sotii Jumalan puolesta Saatanaa vastaan ja kaikkien totuudenetsijäinkin täytyy mennä tappelemaan Jumalan

puolesta. Me näemme tällaista tapahtuneen teosofisessakin liikkeessä. Sen vuoksi se ihminen tekee viisaasti, joka aina ajattelee asiat pohjaan saakka ja sitten valitsee sen, mikä on hyvää ja totta. Jos joku esiintyy suurena tietäjänä, melkein jo etukäteen saa sanoa, että esiintymiseen sisältyy jollakin tavalla rahan kalastus, tulkoon se esille miten hienosti tahansa.

57

Kysymys: Itsesuggestion avulla parantaminen on nykyään muodissa oleva asia. Myös Pekka Ervast on suositellut sitä. Miten karman purkautuminen tapahtuu, jos aina turvaudutaan itsesuggestioon? Mitä on sanottava yleensä itsesuggestiosta?

Vastaus: Itsesuggestiollahan tarkoitetaan sitä, että ihminen saa oman fyysisen ruumiinsa tajunnan tottelemaan omaa tahtoaan. Meidän fyysisellä ruumiillamme on oma tajuntansa, joka ei ole meidän päivätajuntamme. Ruumis elää ja toimii ihan itsekseen. Kun ihminen nukkuu, niin ruumis hengittää rauhallisesti ja kaikki sen elintoiminnot jatkuvat. Siinä on oma tajunta, joka sitä kontrolloi ja johon voidaan vaikuttaa itsesuggestion avulla, esim. saada aikaan terveyttä.

Mutta ammutaan hieman yli maalin, jos ajatellaan, että sillä tavoin jotenkin tukahdutetaan karman toiminta. Jos on esim. ihmisen karmassa, että hänen täytyy sairastaa ja sitten itsesuggestiolla parannetaan sairaus,

niin ei karma pääsekään purkautumaan. Tämä ei ole totta, sillä ihmisen organismi on niin salaperäinen ja hyvin järjestetty, ettei sitä pakolla saada muutettua toisenlaiseksi. Jos ihmisen kohtalossa on, että hän kykenee vaikuttamaan omaan ruumiiseensa, hän voi sen tehdä eikä hän sillä riko karman lakia vastaan. Ellei paraneminen ole hänen kohtalossaan, niin itsesuggestio ei vaikuta. Siinä on semmoinen niksi. Itsesuggestio ei ole kaikkiparantava lääke, mutta voihan sitä yrittää, jos osaa. Kaikki eivät osaa. Se ei ole yksinkertainen juttu.

Kuvitelkaamme, että minä hoen itsekseni jotakin lausetta ja että se ”noituu” minut paremmaksi. Ei se niin käy. Ensin tulee osata asettua passiiviseen sieluntilaan, niin ettei päivätaajunnan tahto häiritse. Sitten tulee lausua jokin sopiva lause, esim.: Tulen päivä päivältä yhä paremmaksi ja paremmaksi. Suggestio voi vähitellen syöpyä alitajuntaan, ruumiin oma tajunta kuulee sen ja terveys tulee paremmaksi, jos on tullakseen.

.

Kysymys: Missä suhteessa itsekasvatustyö ja valistustyö ovat toisiinsa?

Vastaus: Eivätköhän ne ole sellaisessa suhteessa, ettei valistustyökään menesty, ellei ihminen muokkaa omaa itseään. Sen ymmärtää siitä, että asioitten filosofinen selvittely, jota hyvin paljon harrastetaan nykyaikana, ei tehoa kehenkään, ellei selvittäjällä itsellään ole oi-

keata jalustaa, jolla hän seisoo. Jos hän vain pitää kausi-
niita puheita, esim. hyvän palkan edestä, niinkuin nykyään
tekee esim. moni pappi tai opettaja, niin se on aivankuin
puhaltaisi toisesta korvasta sisään ja se tulisi toisesta
ulos. Siitä ei jää oikeastaan mitään. Mutta kun asian
esittäjä on itse esittämänsä asian takana, niin siinä
on silloin teho, joka vaikuttaa.

59

Kysymys: Mitä on henkisen kulttuurin vapaus?

Vastaus: Eiköhän asia ole oikeastaan niin, ettei meillä
ihmisillä muualla olekaan tosi vapautta kuin henkisessä
elämässä, sillä me olemme tavalla tai toisella sidottuja
olentoja. Jos syvennymme ja paneudumme henkiseen
elämään, niin siinä tapahtuu sisäinen kasvaminen ja
itsensä oikaiseminen viisaitten opetusten mukaisesti.
Siinä on sitten vapaus. Siinä tulee voitettua eräitä,
ihmistä sitovia karmallisia siteitä ja myöskin jonkin
verran omaa sielua.

60

Kysymys: Kuinka ihminen tulee onnelliseksi? Mikä
aiheuttaa pahoja unia? Kuoleutuvatko ihmisen tunteet
vanhana?

Vastaus: Kuinka ihminen tulee onnelliseksi? Tämä
on kysymys, jonka voi ottaa monelta kannalta. Kaikki

nykyajan viikkolehdet ovat tulvillaan onnentavoittelua. Onneksi ymmärretään kaikki se hyvä, mitä meille tulee ulkomaailman taholta, kaikki se, mitä Luther kuvaa jokapäiväisen leipänsä kaavassa. Hän selittää, mitä ruumiin tarpeisiin kuuluu: ruoka, juoma, vaatteet, koti, hyvä kartano, lisäksi uskollinen puoliso ja kuuliaiset lapset. Täytyyhän meidän Lutheriakin ymmärtää, hänhän oli vanhapoika ja oli elänyt luostarissa.

Mutta onnesta puhutaan toisellakin tavalla. Pekka Ervast kuvailee kirjassaan "Jumala ja onni", että oikeastaan ihmiselämän tarkoituksena on onnen saavuttaminen. Mutta todellinen onni on sisäistä laatua, semmoista laatua, jota voitaisiin nimittää elämäksi Jumalassa.

Sitten kysytään, mikä aiheuttaa pahoja unia? Aivan tavalliset fyysiset seikat aiheuttavat usein unia. Jos on syönyt esim. sopimatonta ruokaa, niin se pyrkii "myläämään" vatsassa yöllä ja aiheuttaa kaikenlaisia unia. Kerronpa erään tapauksen. Asianomainen henkilö oli sairaanhoitaja ammatiltaan. Hän kertoi, että häntä vaivaa painajainen yöllä. Hän herää yhtäkkiä siihen, että on kauhean paha olla ja hänen päällänsä on kuin jokin raskas taakka. Mieleeni juolahti kysyä, minkälaisia alusvaatteita hän pitää. Onko hänellä ehkä semmoinen yöpaita, jossa vyötärön kohdalla on tiukka kure? Hän vastasi, että juuri semmoinen hänellä oli. Se seikka, että vyötärön kohta kiristi nukkuessa varmaan aiheutti painajaiset. Tämä sama ihminen kertoi jälkeensä, että se oli totta. Hän teki yöpaidan, jossa ei ollut "kurenuoraa" vyötärön kohdalla ja painajaiset hävisivät. On hyvä pitää tämäkin kokemus mielessä.

Tässä kysytään vielä: Kuoleutuvatko ihmisen tunteet vanhetessa? Niin, minkälaisista tunteista mahtaa olla kysymys? Ihmisellä on monenlaisia tunteita. Kuoleutuvatko esim. taiteelliset tunteet vanhetessa. On paljon vanhoja ihmisiä, jotka mielellään kuuntelevat musiikkia, käyvät teatterissa jne. Kaikki ihmiset eivät vanhene koskaan. Vaikka he fyysisesti vanhenevat, he ovat kuitenkin sisäisesti nuoria.

61

Kysymys: Sanotaan, että elämällä ei ole muuta tarkoitusta kuin että absoluutti tulee tietoiseksi itsestään. Siinä on näin valtava puuha linnunratoineen kaikkineen. ”Tutustumisessako” on puuhan loppu?

Vastaus: Kysymys on muotoiltu väärin, sillä ei absoluutti voi tulla tietoiseksi itsestään. Kun ajattelemme jumaluutta, niin sitä ei voi muulla tavalla ymmärtää kuin siten, että jumaluus, syytön syy, on kaikkialla. Mutta koska tämä ilmennyt maailmankaikkeus on olemassa, niin syyttömään syyhyn täytyy sisältyä ilmentymisen mahdollisuus. Kun maailmankaikkeus ilmenee, se on silloin jo rajoitusta. Se on silloin jo minätietoisuutta, olkoon se miten abstraktista tahansa. Moninaistuminen tapahtuu tässä maailmankaikkeudessa, niin että meitä ihmisiäkin on näin äärettömän paljon. Koko maailmankaikkeus on täynnä kaikenlaisia olentoja, enkeleitä ja jumalia, hierarkioita toistensa yläpuolella. Ne

kaikki ovat ensimmäisestä ilmenneestä jumaluudesta lähtöisin.

Kysymme: Mikä tarkoitus ja päämäärä tällä ilmenyksellä on? Ilmenneet monadit, jotka ovat kyllä jumaltietoisia omassa maailmassaan, eivät ole itsetietoisia. Elämän tarkoitus on siinä, että monadeista pitäisi tulla itsetietoisia, jotta he osaisivat luoda maailmoita. Me ihmiset olemme nyt siinä vaiheessa, että meissä alkaa itsetietoisuus herätä. Se on ensinnäkin herännyt tällaiseksi päivätietoisuudeksi, vaikka tämä ei vielä ole täyttä itsetietoisuutta. Me vain kuvittelemme, että niin on. Tämä on kuitenkin ensimmäinen vaihe. Itsetietoisuus syvenee siten, että meidän korkeampi, kuolematon minuutemme syntyy tässä meidän päivätajunnassamme. Silloin vasta varsinainen ihminen on syntynyt. Sitten alkaa ihmisen pitkä tie itsetietoisena ihmisenä kohti jumalallisia hierarkioita. Näin ollen elämä ei ole tarkoituksetonta leikkiä, vaikka se siltä näyttää.

62

Kysymys: "Kalevalan Avaimessa" sanotaan: Sampo on taottava. Ihminen saa Sammon ja kuitenkin hän sen menettää. Miten tämä asia tulkitaan, saako selvitystä?

Vastaus: Pekka Ervast selittää sen "Kalevalan Avaimessa". Tässä on kysymys Vanhan Liiton mysteριοista, joihin sisältyi väkivalta. Kalevalan kuvauksethan ovat juuri sellaisia. Kalevalassa miekan sankarit ovat san-

kareita, vaikka samalla ovat laulajia ja taitajia. Kalevalassa miekka esiintyy kaikilla kolmella Kalevalan sankarilla. Pekka Ervast esittää, että Kalevalan tarut keskittyvät juuri siihen, että ihminen valmistaa itselensä henkisen kehityksen tiellä kuolemattoman ruumiin, jota sanotaan Sammoksi. Sampo ei säilynyt ehjänä, niin kauan kuin käytettiin väkivaltaa tai väkivalta hyväksyttiin henkisessä elämässä. Sampo särkyi aina. Vasta sitten kun tuli Uuden Liiton aika ja ihminen omaksuu uuden suhteen pahaan nähden, pahanvastustamattomuuden, ihmisen onnistuu rakentaa itselleen sellainen kirkastusruumis, jollaisen, niinkuin Pekka Ervast sanoo, Jeesus Kristus ensimmäisenä maapallon ihmisistä valmisti itselleen. Jeesus Kristus todisti Golgattalla pahanvastustamattomuuden, hän käytännöllisti sen vastustamatta pahaa eli niitä, jotka hänet tuhosivat, Hän rukoi vainoojiensa puolesta. Jeesus Natsarenius oli erikoinen ihmissielu. Hän oli edelläkävijä. Pekka Ervast kuvaa tätä sillä tavalla, että Jeesus kulki omassa elämässään niin sanotun Isän tien. Ihmiskunnalle hän avasi Pojan tien, mutta omassa elämässään hän itse kulki Isän tiellä, jolla tiellä ihminen valmistaa iankaikkisen ruumiin itselleen.

Pekka Ervast kertoo erilaisista vaiheista, miten kuolemattoman ruumiin rakentaminen tapahtuu. Tämä asia on esitetty Kalevalan Avaimen lopussa sillä tavalla, että kestävä, kuolemattoman ruumiin rakentaminen tuli mahdolliseksi vasta Jeesus Kristuksen jälkeen. Se on se Sampo, jota ei sitten enää menetetä ja joka ei mene murskaksi. Vaikka toisaalta, niinkuin Kalevalakin ker-

too, Sampo meni murskaksi, niin siinä sittenkin oli kaikki onni ja kasvu, yksin Sammon kannessakin, joka vietiin Pohjolaan. Ja Sampuen murut olivat onnen aiheita. Kyllä henkinen ponnistus tuli kaikkien ihmisten hyödyksi Vanhankin Liiton aikana. Mutta väkivalta aiheutti sen, että Samporuumis ei kestänyt.

63

Kysymys: Pekka Ervast kertoo, että Suomen Väinämöinen on tehnyt liiton eräiden toisten kansojen henkisten johtajain, kansallishaltiaain, kanssa. Tavoitteena on auttaa ja ohjata kansaamme ihmisyyden polulle, Vuorisäärnan opin tielle. Saisinko tähän jotakin lisäselvitystä ja valaistusta?

Vastaus: Pekka Ervast puhuu siitä, että Suomen kansalla on henkinen johtaja, jota hän nimittää kansallishaltiaaksi. Eikä tämä nimitys ole yksinomaan Pekka Ervastin keksintöä, sillä siitä puhutaan mm. Vanhassa Testamentissa. Siellä jotkut profeetat puhuvat juutalaisten kansallishaltiaasta, jota nimitetään enkeliruhtinaaksi. Tällä tarkoitetaan sitä, että kansoilla yleensä on näkymätön johtaja, joka yrittää inspiroida kansaansa määrättyä tehtävää suorittamaan. Nyt saamme tietää, että nimenomaan Suomen kansan kansallishaltia eli enkeliruhtinas on siitä erikoinen, että hän on entinen ihminen, joka kulki Vanhan Liiton mysterioissa, joita oli vielä Jeesus Kristuksen jälkeenkin olemassa, kävi läpi

noita mysterioita ja astui tavallisen ihmisen kehityslinjalta sille kehityslinjalle, jota teosofia nimittää deevalinjaksi. Hänestä tuli ns. enkeli ja hän otti ohjatakseen Suomen kansaa määrättyyn suuntaan. Ja koska hän ihmisenä ollessaan oli jo tutustunut Jeesus Kristuksen elämänymmärrykseen, keskeisesti hän ihastui Vuorisaarnan autuudenjulistuksiin, niin hän niiden hengessä yrittää inspiroida Suomen kansaa.

Kansallishaltioita on muuallakin. Nähtävästi juuri Pohjoismaissa on erikoisesti sellaisia kansallishaltioita, joilla on sama inspiraatio kuin Väinämöiselläkin. Se merkitsee, mikäli nyt on kysymys Suomen kansasta, että Suomen kansa ei ole mikään valloittajakansa, jonka täytyy suuruudellaan ja mahdollaan saada jotakin näkyvää aikaan maailmassa, vaan Suomen kansan tehtävä kansallishaltian mielikuvituksessa on se, että Suomen kansasta tulisi soiton ja laulun kansa, niin viisas, että se korottaisi vanhan tietäjäviisauden oikeuksiinsa. Näin ollen Suomi voisi olla Euroopan omanatuntona. Suomi voisi olla henkisesti tietoinen sillä tavalla, kuten Pekka Ervast asiaa luonnehtii, että kansan keskuuteen syntyisi sellainen koulu, mysteriokoulu, joka olisi näkyväisenä yhdyssiteenä ainemaailman ja hengen maailman välillä. Siinä koulussa kasvatettaisiin ihmisiä, jotka sitten lähtisivät opettamaan maailmalle Suomessa julistettua uutta sanomaa. Näin ollen Suomen kansan ei tarvitsisi olla millään erikoisella tavalla mahdollikas. Kansallishaltiamme ajatuksissa ei ole, että Suomen kansan tulisi olla suuruudessa mahtava, vaan sen tulisi olla viisauudessa mahtava.

Joitakin samantapaisia inspiraatioita on nähtävästi ainakin muilla Pohjoismailla. Pekka Ervast huomautti kerran, että ellei tämä elämänymmärrys, joka nyt on julistettu, saa täällä Suomessa jalansijaa, niin myöhemmin on tehtävä uusi yritys, ehkä Norjassa. Hän antoi siis viitteen, että on tällainen mahdollisuus olemassa. Kaikki riippuu siitä, millä tavalla tätä työtä tehdään, tätä elämänymmärrystä levitetään ja toteutetaan.

64

Kysymys: Mikä ero on Valkoisen Veljeskunnan Kristuslooshin Mestareiden ja Himalajan Mestareiden välillä?

Vastaus: Maapallon Valkoisen Veljeskunnan perustivat ne Mestarit, jotka tulivat toisista planeetoista, Merkuriuksesta, Venuksesta ja Auringosta ja joiden korkein johtaja oli — niinkuin itämailla sanotaan — Sanat Kumaara eli Hebrealaiskirjeen mukaan Melkisedek. Siinä Veljeskunnassa, joka oli tarkoitettu vain tätä maapalloa varten, on erilaisia loosheja, ei mitään rajaloosheja, vaan useampia loosheja, seitsemän looshia eri puolilla maapalloa. — Erästä looshista, nimittäin Himalajan looshista, pantiin alkuun teosofinen liike ja ehkä työhön otti osaa myöskin egyptiläinen Luxor-veljeskunta.

Kun Jeesus Kristus avasi Pojan tien, niin se merkitsi sitä, että tämän maapallon Valkoinen Veljeskunta sai korkeamman asteen. Näin ollen myöskin se uusi tie,

jonka Jeesus Kristus avasi, lähtee aivankuin uudelta kohdalta, ei siten kuin Melkisedekin Veljeskunnan tie, että ihmisen pitää keskittyä aivankuin itseensä, vaan siten, että ihmisen pitää suunnata katseensa toisiin ihmisiin. Sitä merkitsee rakkaus ja anteeksianto ja sääli. Nehän ovat ominaisuuksia, joiden avulla me olemme tekemisissä toistemme kanssa.

Himalajan looshin Mestarithan ovat tavallaan kuin erossa ihmiskunnasta. Kun teosofinen liike pantiin alkuun, eivät Mestarit esiintyneet julkisesti, vaan H. P. Blavatskyn välityksellä. He olivat kirjeenvaihdossa muutamien sen aikaisten teosofien kanssa, antoivat opetusta siinä työssä, joka näillä oli edessään. Ehkä opetuksen jako olisi jatkunut, jos olisi ollut siihen kypsiä ihmisiä. Pekka Ervast antaa sellaisen tiedon, että kun teosofista liikettä suunniteltiin, niin jotkut länsimaiset Mestarit olivat kerrassaan pessimistisiä ymmärtäessään, että se uusi sanoma, joka annettaisiin ihmiskunnalle, kilpistyisi länsimaalaisten tyhmyyteen. Käytäntö osoittaa, että suureksi osaksi on niin käynyt. Teosofinen liike on mennyt pirstaksi, mutta täällä Suomessa on nyt kuitenkin toivon kipinä.

65

Kysymys: Millaisessa suhteessa ovat toisiinsa ylempi minä ja alitajunta?

Vastaus: Ainakin ne ovat kaksi eri asiaa. Ylempi minä on järkiprinsiippi eli manas, joka on varsinainen in-

himillinen minä ja jonka heijastuma on tämä päivätajuinen elämä. Ylitajunnan vaikutuksehan tulevat esille esim. korkeina inspiraatioina. Alitajunta taas on se likakaivo — pääasiallisesti se on juuri sellainen ihmisillä — johon on kerääntynyt kaikki ihmisen alempi luonto. Me olemme onnellisia, että on olemassa kynnys alitajunnan ja päivätajunnan välillä, sellainen kynnys, että alitajunnan voimat eivät noin vain pääse ylöspäin päivätajuntaan. Joskus se kyllä tapahtuu, ainakin silloin, kun ihminen elää aivan holtitonta elämää. Silloin alitajunta saattaa ryöstää päivätajunnan, jolloin ihminen on tavallisesti hyvin avuton. Kolme tajunnan tilaa ihmisellä nyt ainakin on, tämän tavallisen päivätajunnan lisäksi korkeampi ylitajunta ja alempi eli alitajunta.

66

Kysymys: Miten voimme oppia päivätajunnassamme muistamaan sen lupauksen, jonka olemme antaneet korkeammassa minässämme ennen syntymäämme maan päälle? Miten tuo lupaus vaikuttaa elämässämme?

Vastaus: Lieneekö ensinkään tarpeellista tuollaisen lupauksen muistaminen? Kyllä se lupaus vaikuttaa meissä ihmisissä, vaikkemme sitä muistakaan. Se vaikuttaa siten, että karmallisesti joudumme sellaiseen piiriin, jossa saamme henkemme kaipaamaa ravintoa. Se tulee lisäksi näkyviin meidän jokaisen luonteessa semmoisena voimana, että täytyy etsiä totuutta. Sentähden näemme

tässä ihmiskunnassa pienen erikoisen ihmisryhmän, johon kuuluvat ovat siten totuudenetsijöitä, että he osaat ennakolluulottomasti etsiä totuutta. He aivankuin sanovat itselleen: Olkoon totuus mikä tahansa, olkoon se karvas tai makea, kunhan se vain on totta, sen minä haluan tietää, haluan saapua sen totuuden perille. Sellaisia ihmisiä on, sellaisia pieniä joukkoja ja ryhmiä. Niitä on kaikkien kansojen keskuudessa ja niitähän on nimitetty mm. valiojoukoiksi, valiosieluiksi. Jeesuskin puhuu valituista ja sanoo, että kun tulee hyvin vaikea aika maailmaan, niin valittujen tähden se tuskan aika lyhennetään.

Valittujen sielujen historia on sitten toinen asia. Saatamme ymmärtää, että on ollut olemassa pitkän pitkän sarja historiallisia Mestareita, jotka ovat perustaneet uskontoja vuosituhansien aikana. Miten nuo uskonnot olisivat päässeet alkuun, jos korkea Mestari-olento olisi tullut aivan tavallisten ihmisten keskelle puhumaan heille sellaista moraalia, jota he eivät olleet koskaan kuulleet? Eihän siitä olisi tullut mitään. Mutta kun on olemassa valittujen sielujen joukko, ts. sellaisia sieluja, jotka ovat olleet hieman ahkerampia kuin muut ihmiset ja jotka ovat jo olleet monen, monen uskonnon piirissä, niin näitä sieluja syntyy maailmaan samanaikaisesti kuin tuo Mestari-olento tulee perustamaan uutta uskontoa. He ottavat vastaan sitä uutta sanomaa. Tällä tavoin syntyy alkujoukko.

Pistis Sophiassa kerrotaan, miten Jeesus ennen omaa syntymäänsä järjesti äitinsä ja isänsä ja kaikki oppilaansa syntymään maan päälle, lähetti heidät maail-

maan ja asetti heidät syntymään "vanhurskaitten ruumiisiin". Nämä sielut olivat valmiita tulemaan Jeesuksen työtovereiksi, ja niin pääsi uusi uskonto kapalos- taan. Eikä sellaisia sieluja ollut ainoastaan Palestiinas- sa. Historia näyttää, että kristinusko olisi sammunut Palestiinassa, ellei ns. pakanamaailmassa olisi myöskin ollut näitä valittuja sieluja melko suuret joukot. Niinpä kun Paavali ja Barnabas alkoivat tehdä työtään, tuli mukaan hyvin paljon ns. kristittyjä. Kerrotaan, että jo- nakin päivänä kastettiin monta sataa kristityiksi. Ym- mämmämme, etteivät he kristittyjä olleet siinä merkityk- sessä, että he olisivat tietäneet jotakin Kristuksen ope- tuksista. Sillä eihän pelkkä kaste ihmisen tietoa laajen- na eikä häntä toiseksi muuta. Mutta he tulivat kristi- tyiksi sillä tavalla, että heistä voitiin sanoa: Joka ei ole meitä vastaan, hän on meidän puolellamme. He olivat myötämielisiä uudelle sanomalle. Vähitellen heistä muo- dostui pieniä ryhmäkuntia eli seurakuntia. Sillä tavoin kristinusko pääsi leviämään uudessa vaiheessa maail- maan.

Se lupaus, jonka valitut sielut ovat tehneet ennen syn- tymäänsä, näyttäytyy teossa heidän elämässään.

67

Kysymys: Minkälaisen tulisi olla henkistä työtä teke- vän joukon ja Valkoisen Veljeskunnan välisen suhteen?

Vastaus: Paras suhde olisi tietenkin se, että ihmis- kunnan keskellä eläisi sellainen ihminen, joka olisi tie-

toisessa suhteessa Valkoiseen Veljeskuntaan, mutta sel-
laistahan ei aina ole. Mutta henkinen valiojoukko voi
olla suorassa suhteessa Valkoiseen Veljeskuntaan sillä
tavoin, että se parhaan kykynsä mukaan käytännössä
noudattaa niitä ohjeita, jotka on annettu sitä varten,
että me kasvaisimme, niinkuin kansanomaisittain voi-
daan sanoa, oikeiksi ihmisiksi, sillä emmehän me vielä
ole oikeita ihmisiä. Kun katselemme maailman tilaa
nykyään, niin täytyy sanoa, että olemme vielä kaukana
ihmisyydestä.

68

Kysymys: Jos tahtoisı opetella auttamaan ihmisiä hei-
dän sisäisissä vaikeuksissaan, niin onko ensin yritettä-
vä päivätajunnessa, ennenkuin osaa auttaa unimaail-
massa?

Vastaus: Kyllä unimaailma on päivätajunnessa heijas-
tuma niin, että minkälaisia me olemme päivätietoisesti,
sellaisia vähitellen opimme olemaan myöskin unimaail-
massa. Jos yrittää niinpäin, että pyrkii unimaailmassa
olemaan auttava tekijä, siinä voi käydä niin, että jou-
tuu psykismin tielle, keskittää huomionsa siihen, miten
voisi kehittää itsessään joitakin yliaistillisia kykyjä. Ym-
märtääkseni olisi parempi, että pysyisimme terveinä,
aivan normaaleina ihmisinä ja ihan päivätajuisen jär-
kevästi tekisimme sen minkä teemme. Se on ainakin
päivänvalossa elämistä, eikä haparoimista.

Kysymys: Mitä elämän taholta odotetaan henkisesti valiojoukolta, että kansa osaisi riisuutua aseista?

Vastaus: Ymmärtääkseni odotetaan sitä, että tuo henkinen valiojoukko — Pekka Ervast käyttää tällaista nimitystä niistä ihmisistä, jotka etsivät valoa elämänsä kysymyksiin — tajuaisi, että ensimmäinen ja tärkein asia olisi se, että siinä valiojoukossa itsessään vallitsisi sotimattomuus, siinä ei riideltäisi eikä syytettäisi toisia. Kun valiojoukko itse olisi sopusointuinen, niin sitten toteutuisi tämä: mitä ensin tapahtuu henkisissä valiojoukoissa, se sitten toistuu kansassa, se heijastuu kansaan. Jos elämme silmät avoimina, niin voimme saada siitä omakohtaisen kokemuksen henkisissä liikkeissä. Sisäinen sopusointu henkisessä liikkeessä vaikuttaa ulospäin muuhun maailmaan silläkin tavoin, että ihmisten kiinnostus henkisiä asioita kohtaan lisääntyy.

Kysymys: Erään esoteerisen kiertokirjeensä lopussa Pekka Ervast kehottaa meitä sieluamme sivistämään, oman makumme mukaan tutkimaan ”joko filosofisia ja tieteellisiä kirjailijoita, tai kaunokirjallisia kirjailijoita ja runoilijoita. Miksi ei jokainen pyrkijä tuntisi edes jonkin verran Shakespearea, Dantea, Goethea, Schilleria, Tolstoita, Runebergiä, Topeliusta, Canthia, Kiveä

jne? Miksi ei tuntisi oman maansa suurimpia kirjallisia neroja?"

Klaara Saarion "Mietiskelyä"-kirjassa mainitaan J. R. Hannulan sanoneen: "Jos me ahmimme maailman kirjallisuutta, ruokimme sieluamme sen antamalla ravinnolla, niin me hajoitamme vain itseämme emmekä sitä tietä koskaan pääse Kristustajuntaan."

Haluaisin selvitystä, miten tämä olisi ymmärrettävissä. Ja onko niin, että kirjallisuuden lukeminen vain hajoittaa, niin ettei todella pääse koskaan Kristustajuntaan?

Vastaus: Niin, tässä on ikäänkuin kaksi vastakkaista opetusta asetettu peräkkäin. Pekka Ervast tarkoittaa sitä, että meidän pitäisi sivistää omaa sieluamme. Ja miten sitä muulla tavalla sivistää kuin hieman tutustumalla parhaimpiin kirjailijoihin. Kyllä esim. Aleksis Kiven "Seitsemän veljestä" on aika merkillinen teos. Kun sitä lukee harkiten, siitä selviää aito suomalainen henki. Siihen teokseen jotkut arvostelijat aikoinaan tarttuivat ankarasti. Ei oikein sopinut silloiselle ns. sivistyneistölle, että Kivi käytti semmoisia kansanomaisia sanontoja kuin esim. "sontiainen pörrää". Se loukkasi heidän kielikorvaansa ja siitäkin syystä Kiveä moitittiin. Mutta kun totuudenetsijä tutkii runoilijoita ja kirjailijoita, niin ei hän tuommoisiin asioihin takerru, vaan hänen täytyy ymmärtää, että jokainen kirjailija puhuu omalla tavallaan ja yrittää tuoda esiin tietyn ajan näkemystä asioista. Kehotuksessaan Pekka Ervast ei sano, että pitäisi lukea esim. pornografista kirjallisuutta tai muu-

ta semmoista, joka vetää ihmistä alaspäin jonnekin lantatunkion tienoille, vaan hän nimenomaan kehottaa tutkimaan parhaita kirjailijoita. Eikä hän aseta semmoista päämäärää, että niitä täytyy väkisin tutkia. Samassa yhteydessä Pekka Ervast mm. sanoo, että on hyvä, kun esim. soittaa ja laulaa. Mutta esim. ihminen, jolla ei ole nuottikorvaa, laulaa aina nuotin vierestä ja vetää väärän sävelen viulusta. Eihän sellaisesta ole paljon apua. Me ihmiset emme ole kaikki samanlaisia. Joku voi päästää tajunnassaan kohoutumaan ikäänkuin parempaan ilmapiiiriin, jos hän yrittää soittaa ja laulaa, vaikkei siitä soittamisesta tai laulamisesta tarvitse tulla — eikä ole tarkoituskaan tulla — hänen elämäntehtävänsä, ei sen paremmin elämäntehtävää kuin siitä, että käymme teatterissa katsomassa jotakin kiinnostavaa, kohottavaa aihetta.

J. R. Hannula taas puhuu siitä, että kun maailman kirjallisuuteen liikaa syventyy, niin se vetää alaspäin eikä silloin saa kiinni Kristuksesta. Siinäkin on perää. Maailman kirjallisuuteen voi innostua niin kovasti, että jää siihen, jää siihen sillä tavalla, niinkuin — täytyy surulla todeta — hyvin moni teosofisesti valistunutkin on jäänyt. Hän on jäänyt maailman kirjallisuuteen sillä tavoin, että tuo puheissaan ja kirjoituksissaan esille, mitä se ja se professori sanoi siellä ja siellä, mitä mieltä se oli siitä ja siitä. Kun sillä tavoin kiinnostuu maailman oppineitten lausumista, niin saattaa itse joutua semmoisiin pauloihin, että tulee kumonneeksi oman elämänymmärryksensä. Täytyy aina pysyä selvillä vesillä ja ymmärtää, että tiedemiesten lausunnot eivät ole koko to-

tuus. Ei elämä ole niin yksiniitinen, että esim. ihmisen sielua voidaan katsella yksinomaan sukupuolielämän valossa, niinkuin joku ymmärtää.

Sanoisinpa yhden esimerkin J. R. Hannulasta. Kun hän silmäili sanomalehteä, niin hän nimenomaan sanoi — ja hän sanoi sen opiksi ja opetuksiksi: Kyllä minä nyt katselen tätä sanomalehteä, mutta en minä tätä katsele opikseni, minä katselen tästä päällekirjoitukset saadakseni jonkinlaisen yleiskuvan maailman menosta. Ei hän ollut kiinnostunut sanomalehdestä sillä tavoin kuin esim. joku poliitikko, joka ankarasti seuraa, kuinka paljon on lakkoja siellä ja täällä, ja mitä kaikkea se ja se henkilö on sanonut siitä ja siitä asiasta.

71

Kysymys: Miten yksilöt ja ryhmät parhaiten voisivat vaikuttaa Pekka Ervastian avaaman näkymättömän tempelin ilmentämiseksi fyysillisessä maailmassa?

Vastaus: Tämä elämä on paitsi ankara koulu, myöskin suuri seikkailu, sillä eivät asiat aina mene sillä tavalla kuin tarkoitetaan. Kerrotaan, että kun aurinkokuntia luodaan, siinä syntyy semmoinen komeetta, joka on niinkuin ammus, joka lähtee avaruudesta etsimään itselleen paikkaa. Siitä kehkeytyy vähitellen aurinkokunta. Mutta tuossa Jumalan luomistyössäkin tapahtuu aivan kuin keskensyntyneitä tapauksia, niin että tuol-

lainen komeetta, joka kiertää avaruudessa, saattaa törmätä johonkin, mutta saattaa selviytyäkin. Se saattaa planeettojen vetovoiman taikka auringon vetovoiman vaikutuksesta muuttaa suuntaansa, kulkea avaruudessa, löytää semmoisen paikan, jossa sitten aurinkokunta syntyy. Näin on tuolla suuressakin maailmassa.

Sama ilmiö pätee tässä ihmistenkin keskuudessa. Ei kaikki mene suunnitelmien mukaan. Kun on kysymys Mysterio-opistosta, niin on huomattava, että ei siinä ole kysymys jostakin pikku asiasta. Senkin saamme tietää Pekka Ervastian opetuksista. Mysterio-opistoja on ollut maailmassa aikaisemminkin, opistoja, joita maapallon Salainen Veljeskunta perusti vanhan liiton aikana. Niihän oli ympäri maailman. Kreikkalaisista mysterioista meillä on tietoa. Egyptin pyramiidien ja Keski-Amerikan pyramiidien kerrotaan olleen pyramiidikouluja, joissa harvat yksilöt lopulta löysivät mestariuden. Pohjois-Venäjällä tiedetään olleen Trotte-mysteriot, Mustanmeren rannalla Kuningas-mysteriot. Mysterioita oli myös Skotlannissa. Kerrotaanpa niinkin, että Suomenkin salomailla oli sellaisia. Nämä kaikki olivat niitä mysterioita, joita maapallon Salainen Veljeskunta perusti ja joissa kasvatettiin ihmisyksilöitä, niitä harvoja yksilöitä, jotka toisten, mysterioihin osallistuvien avulla voivat nousta korkealle hengen tasolle. Pekka Ervast kuvailee, mitenkä Suomen kansallishaltia Väinämöinen vielä ihmisenä ollessaan ja käydessään läpi noita mysterioita näki edessään semmoisen mahdollisuuden, että hänestä voisi tulla Suomen kansan henkinen johtaja. Hänestä tulikin kansallishaltia.

Mutta nyt kyseessä oleva Mysterio-opisto ei ole edellisten luontoinen, vaan kysymys on siitä, että aurinkokunnan ulkopuolelta autettiin tätä maapalloa sillä tavalla, että sieltä tuli suuri henkinen voimavuodatus, jonka Auringon Kuninkaallinen Neuvosto otti vastaan ja lähetti tälle maapallolle. Täällä sen otti vastaan tämän maapallon Valkoinen Veljeskunta, se sama, joka noita mysterioitakin aikoinaan perusti. Se lähetti sitten tänne maailmaan yhden työntekijänsä, H. P. Blavatskyn, joka puki henkisen voimavuodatuksen sisällön ymmärrettävään muotoon teosofisena maailmankatsomuksena. Edelleen saamme tietää — Pekka Ervast siitä erikoisesti puhuu — että se ei ollut vielä lopullinen saavutus, vaan että tuo voimavuodatus, joka tuli aivankuin yläilmoihin, 50 vuoden aikana laskeutui alas kemiallis-fyysistä tasoa kohti ja 1926—1928 paikkeilla muuttui uudeksi luonnonvoimaksi. Elämä itse näyttää menetelmillään, että semmoinen luonnonvoima nyt vaikuttaa.

Sen voimavuodatuksen tuloksena oli tarkoitus perustaa Mysterio-opisto nimenomaan tänne Suomeen ja se perustettiin, mutta se jäi toistaiseksi eetteritasolle, näkymättömään maailmaan, meidän kannaltamme katsotuna. Tarkoitus olisi, että se Mysterio-opisto tulisi tähän näkyväiseen maailmaan. Silloin se ei olisi enää tämän maapallon Valkoisen Veljeskunnan jokin semmoinen mysteriokoulu, joista äsken puhuimme, vaan se olisi Auringon Kuninkaallisen Neuvoston keskuspaikka maapallolla. Tässä on siis kysymys näin valtavista asioista. Mutta ennenkuin Mysterio-opisto voi toteutua, tämän

kansan täytyy valistua. On ollut semmoinen aika, jolloin se olisi voinut toteutua suoralta kädeltä. Se oli silloin, kun Pekka Ervast sitä asiaa ajoi. Hän olisi ollut se luonnollinen keskus. Mutta siinäkin tapahtui epäonnistuminen sillä tavalla, että tämä Suomen kansa oli vielä kypsymätöntä. Me tartuimme aseisiin toisiamme vastaan, syttyi kansalaissota, joka kaatoi kaiken. Siksi Pekka Ervast sanookin, että silloisen suunnitelman täytyy nyt jäädä semmoiseksi, että ryhdytään kasvattamaan kansaa sisästä päin. Yritetään saada hereille semmoisia totuudenetsijöitä, jotka yhdessä muodostaisivat ryhmiä ja yhteistyöllä voisivat olla kuin magneettisia keskuk-
sia, jotka säteilyllään vaikuttaisivat ympäristöön.

Täytyy siis muodostua semmoinen kansa, joka on aseeton, joka ei turvaa miekkaan, joka omasta vapaasta tahdostaan heittää aseensa, joka sillä tavoin tunnustautuu kansana Kristuksen seuraajaksi. Semmoisen kansan keskelle tähän näkyväiseen maailmaan voi Mysterio-opisto tulla. Koska se tapahtuu, se on ajan kysymys. Kyllähän näistä asioista puhui jo 1500-luvulla ranskalainen lääkäri Nostradamus. Hän oli mm. astrologi, myös kaukonäkiä. Hän mainitsee, että pohjolassa syntyy uusi uskonto. Hän puhuu myös pohjolan valkoisesta valtakunnasta. Jos elämme silmät avoinna, voimme nähdä tästä esimerkkejä pohjolan kansojen pyrkimyksissä, aaviste-
luja ja haaveiluja: pohjolan kansojen pitäisi jollakin tavalla yhtyä, ei sotilaallisesti, vaan rauhanomaisessa työssä. Se on inspiraatio, joka vaikuttaa hitaasti, mutta varmasti.

Kysymys: Pekka Ervast kehottaa Suuri seikkailu-kirjassaan: Valakaa uskoa ja luottamusta tämän kansan auraan. Miten uskoa ja luottamusta hyvän voimaan voi herättää Suomen kansassa?

Vastaus: Minä en ainakaan ymmärrä siihen löytyvän muuta keinoa kuin puhutun ja kirjoitetun sanan. Sillä tavalla voi herättää luottamusta ja se heräisi tietenkin tehokkaasti siten, että henkiset työryhmät itse omassa keskuudessaan toteuttaisivat veljeyttä, ratkoisivat pulmansa yhteisissä neuvotteluissa, niin etteivät lähtisi toteuttamaan mitään, ennenkuin asiat ovat selvät, jottei kävisi niin, että pakkovallalla ajetaan hyvää asiaa. Kun rauha ja sopusointu vallitsisivat henkisisissä työryhmissä, niin sellaiset ryhmät vaikuttaisivat omalla olemuksellaan ympäristöön, kävisi niinkuin alkuseurakuntalaisistakin sanottiin: Katsokaa, kuinka he rakastavat toisiaan.

Kysymys: Onko olemassa kristosofista joogaa? Jos on, niin miten sen löytää? Millaisia vaaratekijöitä on olemassa, jos menee intialaisiin joogakouluihin?

Vastaus: Ensinnäkin: onko olemassa joogakirjoja? Pekka Ervastilta niitä on ainakin kaksi, toinen on ni-

meltään "Alempi ja ylempi jooga" ja toinen "Salatiedettä omin päin". Samoista asioista kerrotaan myöskin kirjassa "Jeesuksen salakoulu" siltä kannalta, että siinä todellakin tulee näkyviin Kristuksen oppi ja ohjelma.

Intialaisista joogakouluista puheen ollen minusta on aina tuntunut oudolta se, että joogamenetelmästä, joka ennen oli täysin yksityisluontoista ja tapahtui opettajan johdolla ja ohjauksella, on tehty massapuuha. Joukoille yritetään opettaa sellaista, mikä ennen oli aivan yksilökohtaista. Siinä on jokin nurinpäisyys. Sillä jooga on, sanoisinko, arveluttava asia. En nyt puhu mitään alkeista, en siitä, että joku harjoittaa mietiskelyä. Joku mietiskelee esim. Isä meidän-rukousta, jokaista kohtaa erikseen ja yrittää saada sen selville. Sillä tavoin hän kasvattaa omaa ajatuselämäänsä tottelemaan tahtoaan. Se on oikein ja luonnollista. Mutta varsinaisessa joogassa käytetään myöskin hengitysharjoituksia ja muuta sen kaltaista, mistä voi olla sangen vakavat seuraukset sellaisissa tapauksissa, että joku joko myy rahasta joogaohjeita, kuten nykyään esim. kirjoina, tai sitten edes vastuuttomasti opettaa ja neuvoo toista.

Jooga tarkoittaa varsinaisesti yhtymistä, Jumalaan yhtymistä. Siitä on muodostunut ns. hathajooga, alempi joogan laji, joka ei niinkään piittaa mistään Jumalasta, vaan siitä, että ihminen harrastaa joitakin voimistelutemppeja ja saa ruumiinsa haltuunsa ja siten kasvattaa voimakasta tahtoa, jolla voi yrittää vaikkapa hallita toista. Siinä on jo harmaa leima.

Varsinainen ns. kristillinen jooga on sitä, mistä Jeesus Kristuskin mainitsee evankeliumissa, kun hän sa-

noo: Minun ikeeni on suloinen. Ies merkitsee samaa kuin jooga, siis yhdyttämistä, pistää yhteen. Kun syventyy Kristuksen oppiin, hänen antamaansa elämykselliseen, Vuorisaarnan käskyihin ja Autuudenjulistuksiin, hänen varsinaisiin opetuksiinsa, ja sulattaa ne itseensä ja toteuttaa käytännössä, niin siitä alkaa kristillinen jooga, joka johtaa aikanaan Kristuksen löytämiseen, siihen, että ihmisessä syntyy Kristus mystillisesti, sisäisesti. Silloin alkaa varsinainen henkinen tie. Kristus kasvaa ihmisessä miehuuden täyteen mittaan.

Nämä ovat sellaisia asioita, joita länsimaalaisen on vaikea ymmärtää, koska on selitetty, että vain Jeesus on Kristus. Ei mitään muuta Kristusta ole, vaikka Johanneksen evankeliumissa selvästi sanotaan, että Kristuksen kautta on kaikki luotu, mitä luotu on. Eihän niitä Jeesuksen kautta luotu, sillä Jeesus eli vasta parivuosituhatta sitten. Maailma oli luotu jo silloin. Kristus on Jumalan ihannekuva ihmisyydestä ja se Kristus sai ensimmäisenä maapallon ihmisistä muodon Jeesus Kristuksessa, syntyi hänessä Jordanin kasteessa. Ebioniitit, alkukristillinen lahkokunta, väittivät, että Kristuksen syntymä ei tapahtunut Mariasta, vaan se tapahtui Jordanilla. He tajusivat tämän alkuperäisen yhtymän.

Kysymys: Pekka Ervast puhuu minuuden kaikkiallisuudesta. Miten sellaista ymmärrämme?

Vastaus: Ehkä eräs kuva, jonka Pekka Ervast itse antaa, jotenkuten valaisee asiaa. Hän kertoo, että hän kerran pikkupoikana leikki nuoremman veljensä kanssa lattialla. Yht'äkkiä hän huomasi olevansa katonrajas-
sa ja katselevansa sieltä, miten ne kaksi poikaa leikkivät siinä. Hän tajusi: minä olen tuo toinen poika ja minä olen myöskin tuo toinen. Mutta toinen oli hänen mielestään ikäänkuin rakkaampi. Se oli nähtävästi pikku Pepe, joka oli hän itse. Minuuden kaikkiallisuus on siis sellainen saavutus ihmiselle, että hän käsittää, tajuaa kaikki ihmiset aivankuin itsekseen.

Mestareista sanotaan, että he ovat varovaisia ottaessaan oppilaita. Tämä nähtävästi tarkoittaa Vanhan Liiton Mestareita. He panivat oppilaita kaikenlaisille kokeille, lähettivät maailmaan ja näkivät mitä heistä tuli, kun he saivat vapaasti elää ja olla ihmisten keskellä. He olivat varovaisia oppilaita ottaessaan, sillä kun he ottivat jonkun varsinaiseksi oppilaakseen, niin se oppilas joutui Mestarin auraan, niin välittömään yhteyteen sielullisesti ja henkisesti Mestarinsa kanssa, että oppilaan kaikki kompastukset heijastuivat Mestariin. Mestariilla voi olla monta oppilasta ja hän on aivankuin yhtä niitten kanssa. Minuuden kaikkiallisuus on sillä tavoin laajentunut Mestarista niihin toisiin.

Tästä voisi ymmärtää, että Mestari saattaa ottaa omaan auraansa vaikkapa kokonaisen kansan, ehkäpä vähän samaan tapaan kuin kerrotaan Väinämöisestä, että hän otti Suomen kansan omaan auraansa. Väinämöinen on poikkeus sikäli, että hän on jo nyt toisessa kehitysjärjestelmässä kuin ihminen. Hänestä kerrotaan, että

hän oli ennen ihminen, mutta hän muutti omaa kehitystietään ja tuli kansallishaltiaksi.

75

Kysymys: Olen lukenut kristosofisesta kirjallisuudesta, että Suomen kansa voisi tulla kuolemattomaksi, jos se saavuttaisi yhteyden korkeampaan minäänsä, Väinämöiseen. Tietoinen yhteys edellyttää kuitenkin Mysteriopiston syntymistä näkyväiseen maailmaan eli Valkoisen Veljeskunnan Kristus-Looshin käytännöllistä toteutumista. Kysyn: Mitä tarkoitetaan Valkoisen Veljeskunnan Kristus-Looshilla ja mikä on sen asema Kadonneessa Sanassa kuvattuun Punaiseen looshiin nähden?

Vastaus: On puhuttu kuumista, kylmistä ja penseistä suomalaisista. "Kuumat" suomalaiset tajuavat kansallishaltian inspiraation joko puhtaana tai vain vähän vääristyneenä. He ovat toimivia, aktiivisia. "Kylmät" suomalaiset ovat myös toimivia, aktiivisia, mutta he ihannoivat väkivaltaa. "Penseät" suomalaiset ovat piittamattomia. Lisäksi tiedämme: Mitä ihminen kylvää, sitä hän myös niittää. Kun nekin kylmät kansalaiset, jotka pesevät verellä tätä kansaa aina silloin tällöin, saavat niittää omien tekojensa seurauksia, niin siitä vähitellen yksi ja toinen heistä jotakin oppii. Heistä voisi tulla yksi kerrallaan ns. kuumia kristittyjä, kuumia kansalaisia. Se johtaisi lopulta siihen, että kansallishaltian oma tahto ja pyrkimys toteutuisivat kansan keskuudessa. Sel-

laista kansaa ei ole vielä missään ollut tähän mennessä tällä maapallolla. Aina on kaikissa kansoissa käynyt niin, että kylmät kansalaiset ovat perineet voiton ja kansa on pyyhkäisty pois historian näyttämöltä. Jokaisen kansan on käynyt sillä tavalla.

Pekka Ervast unelmoi, että koska täällä Suomessa on annettu paljon henkistä valoa, olisi sellainen mahdollisuus, että Suomen kansa voisi tulla kuolemattomaksi. Ei se silloin ensi kädessä merkitse sitä, että tämä kansa olisi hyvin pitkäikäinen. Kuolemattomuus merkitsee sitä, että kuolemattomuus astuisi tämän kansan sisään ja keskelle. Silloin kansa selvästi tajuaisi olevansa henkiolento, sillä kansakin on tavallaan kuin yksilö. Kun kansa tämän tajuaisi, niin se voisi suvaita keskuudessaan Pekka Ervastian hahmotteleman Mysterio-Opiston. Suomella olisi erikoinen tilaisuus perustaa keskuuteensa sellainen koulu, jota kansa todella pitäisi yllä, jota se tahতোisi rakastaa. Se koulu olisi näkyväisenä yhdyssiteenä hengen maailman ja ainemaailman välillä. Siellä todelliset tietäjät olisivat opettamassa ja siellä kävisi ihmisiä ympäri maailman saamassa valoa elämäänsä ja he veisivät sitten sitä valoa suureen maailmaan.

Tällaisesta Mysterio-Opistosta Pekka Ervast unelmoi. Ja sehän merkitsee Valkoisen Veljeskunnan Kristus-Looshin tulemistä näkyväiseen maailmaan. Looshi on kyllä olemassa fyysillisessä maailmassa, mutta vielä toistaiseksi sen näkymättömällä puolella, eetteritasolla. Suomalaiselle kummulle perustettiin jo opisto, Mysterio-koulu, jossa, niinkuin Pekka Ervast sitä luonnehtii, kaikki Mestarit ovat kotonaan. Se on paljon sanottu, sillä

Mestareitakin on monta eri astetta. Pekka Ervast puhuu esim. Jeesus Kristuksesta, että tämä oli Logoksen Poika-ryhmän johtaja. Kun sellainen Mestari on kotonaan siinä Looshissa, niin se ehkä jotenkin avaa ymmärrystämme käsittämään, ettei suomalaiselle kummulle pystytetty temppeli ole vain tämän maapallon Valkoisen Veljeskunnan jokin haaralooshi, sivulooshi, jollaisia on muutamia — seitsemän kappaletta — siellä täällä maapallollamme.

